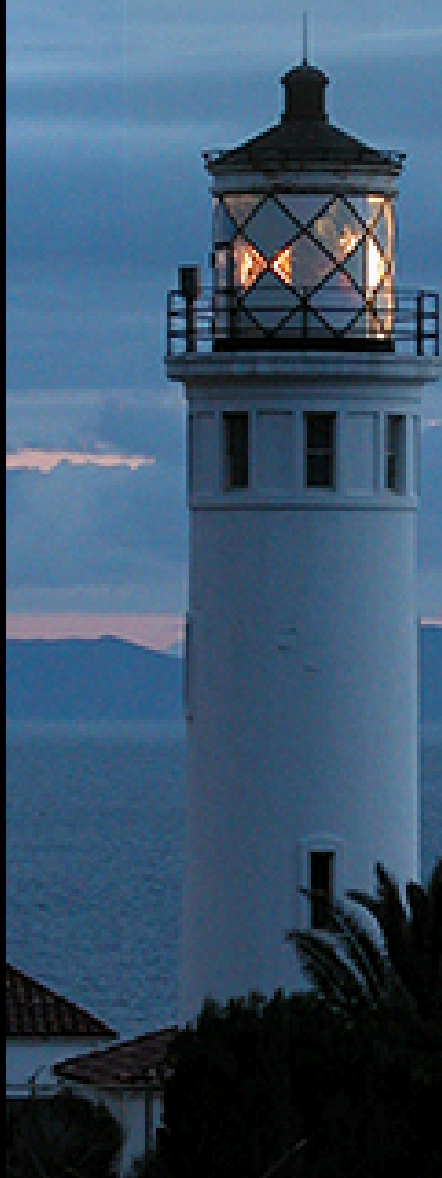

Ellen G. White Estate

ជំហានទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

ELLEN G. WHITE

ជំហានទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ

ជំពូក ១ —

សេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះចំពោះមនុស្ស.....3

ជំពូក ២ — សេចក្តីត្រូវការព្រះគ្រីស្ទរបស់បាបជន.
28

ជំពូក ៣ — ការប្រែចិត្ត..... 49

ជំពូក ៤ — ការលន់តូបាប..... 102

ជំពូក ៥ — ការឧទ្ទិសខ្លួនចំពោះព្រះ..... 118

ជំពូក ៦ — សេចក្តីជំនឿនិងការទទួលយកព្រះ...
136

ជំពូក ៧ — ការសាកល្បងនៃសារឹកភាព.....159

ជំពូក ៨ — ការរីកចំរើននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ.....188

ជំពូក ៩ — ការងារ និងជីវិត..... 219

ជំពូក ១០ — ការស្គាល់ព្រះ.....245

ជំពូក ១១ — សិទ្ធិនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន.....271

ជំពូក ១២ —

តើត្រូវធ្វើយ៉ាងណាចំពោះមន្ទិលសង្ស័យ..... 314

ជំពូក ១៣ — សេចក្តីអំណររីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់.
344

ជំពូក ១ —

សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះមនុស្ស

ធម្មជាតិ និងព្រះគម្ពីរសំដែងឲ្យយើងឃើញថា បាវនាស្នេហាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្ស។ ព្រះវរបិតានៃយើងដែលគង់នៅឯស្ថានសួគ៌គឺជាប្រភពនៃជីវិតប្រាជ្ញានិងសេចក្តីអំណររីករាយ។ បើយើងគយគន់ធម្មជាតិដ៏សែនស្រស់បំព្រងរួចពិចារណាមើលនូវភាពអស្ចារ្យក្នុងនោះយើងនឹងឃើញថាអ្វីៗបានសំរេចទៅតាមសេចក្តីត្រូវការនិងសុភមង្គល។ ការទាំងនេះមិនមែនសំរាប់តែមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែសំរាប់អស់ទាំងសត្វលោកពោលគឺអស់ទាំងជីវិតដែលព្រះបានបង្កើតមក។ ពន្លឺព្រះអាទិត្យនិងទឹកភ្លៀងដែលផ្តល់នូវអំណររីករាយ

និងជីវិតដល់ផែនដីក្នុងភ្នំសមុទ្រនិងវាលទំនាបផងទាំងឡាយបានប្រាប់ដល់យើងពីសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះអាទិករ..គឺជាព្រះដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដីសំរាប់មនុស្ស។ព្រះជាម្ចាស់តែងផ្តល់នូវសេចក្តីត្រូវការប្រចាំថ្ងៃដល់ជីវិតទាំងឡាយដែលទ្រង់បានបង្កើតមក។

ពួកអ្នកលើកទំនុកតំកើងបានលើកកំណាព្យដ៏ពិរោះនៅក្នុងវគ្គមួយថា:

“ភ្នែកមនុស្សទាំងអស់សម្លឹងមើលទៅទ្រង់
ហើយទ្រង់ក៏ប្រទានអាហារដល់គេតាម
ត្រូវពេល(វដ្តវ)ទ្រង់លាព្រះហស្តក៏

បំពេញចិត្តប្រាថ្នានៃជីវិតទាំងឡាយ”
។ ..ទំនុកតកើង ១៤៥:១៥.១៦

ព្រះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សមកបរិសុទ្ធ
និងរីករាយតតខ្លះៗដែរនិងក៏ល្អហ្មត់
ហ្មង ។ ដែរនិងមនុស្សគ្មានភាពពុករ
លួយឬស្រមោលនៃសេចក្តីបណ្តាសា
ស្នូម្បីបន្តិចបន្តួចសោះឡើយនៅពេល
ដែលព្រះទ្រង់បានបង្កើតមកប៉ុន្តែដោ
យសារភាពបំពានលើសនិងក្រិត្យវិន័
យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាច្បាប់នៃសេច
ក្តីស្រលាញ់នោះហើយដែលបណ្តាល
ឲ្យមានរងនូវសេចក្តីវេទនានិងសេចក្តី
ស្លាប់។ ថ្វីបើស្ថិតនៅកណ្តាលការលំបា
កវេទនាដែលជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប
យ៉ាងណាក៏ដោយក៏ព្រះជាម្ចាស់នៅតែ
សំដែងសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់ដ
ល់យើងជាដរាបដូចមានចែងក្នុងព្រះគ

ម្ហូរលោកប្បត្តិ ៣:១៧ មកថា: “ព្រះដាក់
បណ្តាសាផែនដីក៏ដើម្បីជាប្រយោជន៍
ដល់មនុស្ស”

។ សេចក្តីលបាកវេទនានិងការល្បួងល្បង
បងប្រៀបបានទៅនឹងបន្ទាបគុម្ពអំពា
ញដែលតែងតែធ្វើឲ្យជីវិតរបស់គេខូល
ខ្ទាយលំបាកប៉ុន្តែការទាំងនេះហាក់ដូច
ជាបានធ្វើឲ្យគេសាំថ្មីកហើយជាផ្នែកមួយ
នៃការហ្វឹកហ្វឺនដ៏ត្រូវការបំផុតចំ
ពោះផែនការរបស់ព្រះក្នុងការលើកស្ទួយ
គេឲ្យផុតពីការខ្ទេចខ្ទីនិងការទាប
ថោកដែលបាននាំមកដោយអំពើបាប
។ ទោះបីជាពិភពលោកយើងនេះធ្លាក់
ចុះដុនដាបយ៉ាងណាក្តីក៏ពុំមែនមានតែ
សេចក្តីទុក្ខព្រួយនិងភាពកំសត់ទុរគតិ
នោះឡើយ ។ ដំណឹងដ៏ល្អដែលផ្តល់សេ
ចក្តីសង្ឃឹមនិងការល្បួងលោមបានបើក
សំដែងតាមរយៈធម្មជាតិផ្ទាល់ជាតួយ៉ា

ឯសូម្បីនៅលើគុម្ពបន្ទាបទងកូលាបក៏
គឺមានបុប្ផាចំរុះពណ៌រីកយ៉ាងស្រស់បំ
ព្រង។

នៅលើផ្កាដែលរីកស្កុះស្កាយនិងទងស្កុះ
មៅដែលកំពុងលូតលាស់មានចារិកនូវ
ពាក្យថា: “ព្រះគឺសេចក្តីស្រលាញ់” ។
បក្សាបក្សីដ៏ជាទីគាប់ចិត្តបានធ្វើឲ្យបរិ
យាកាសពោរពេញទៅដោយសន្សៀង
សប្បាយខ្សៀវខ្សា។ បុប្ផាចំរុះពណ៌ដ៏ស្រស់
ស្រីកាលបានរំសាយក្តិនពិដោរបំពេ
ញលំហអាកាស.. រក្ខជាតិនៃព្រៃស្រា
ងដែលមានស្លឹកខ្សៀវខ្លីជាភ័ស្តុតាងយ៉ា
ងជាក់ស្តែងអំពីព្រះដែលយកព្រះទ័
យទុកដាក់ថែរក្សាយើងនិងបំណងហា
ប្បទ័យរបស់ទ្រង់ដែលចង់ឲ្យរាស្ត្ររប
ស់ទ្រង់មានសុភមង្គលប្រៀបបានទៅ

នឹងព្រហ្មវិហារធម៌របស់មាតាបិតាចំ
ពោះកូនដូច្នោះដែរ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានសំដែងឲ្យឃើ
ញូនូវលក្ខណៈរបស់ទ្រង់។ ព្រះទ្រង់បា
នប្រកាសដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់នូវសេច
ក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីអាណិតដ៏គ្មាន
ព្រំ

ដែន។ នៅពេលដែលលោកម៉ូសេបានអធិ
ដ្ឋានថា: “សូមបង្ហាញទូលបង្គំនូវសិរីល្អ
របស់ទ្រង់”

នោះព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា: “
អញ្ជូនឯងឲ្យអស់ទាំងសេចក្តីសប្បុរស
របស់អញដើរកាត់ពីមុខឯង”

..និក្ខមនំ ៣៣:១៨.១៩ ។ នេះគឺជាសិរីល្អ
របស់ទ្រង់។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យាងកាត់
ពីមុខលោកម៉ូសេហើយប្រកាសថា: “
ព្រះយេហូវ៉ាគឺជាព្រះដែលទ្រង់មានពុ

រះ ទ័យមេត្តាករុណានិង ទន់សន្តោសទ្រង់យឺតនឹងខ្លាលហើយមានសេចក្តីសប្បុរសនិងសេចក្តីទៀងត្រង់ជាបរិបូណ៌ដល់មនុស្សទាំងពាន់ក៏អត់ទៅសចំពោះសេចក្តីទុច្ចរិតសេចក្តីរំលងនិងអំពើបាប”

និក្ខមនំ ៣៤:៦.៧ ។ “ព្រះទ្រង់យឺតនឹងខ្លួនព្រោះតែមានសេចក្តីសប្បុរសជាបរិបូណ៌ពីព្រោះព្រះទ្រង់សព្វព្រហ្មហឫទ័យក្នុងការសណ្តោសប្រោសប្រណី”.. មីកា ៧:១៨ ។

ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានចងចិត្តយើងទៅនឹងទ្រង់ដោយទីសំគាល់ដ៏រាប់មិនអស់នៅលើផ្ទៃមេឃនិងផែនដីនេះ ។ ព្រះទ្រង់បានស្វ័ះស្វែងដើម្បីបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់យើងតាមរយៈរបស់ទាំងឡាយក្នុងធម្មជាតិនិងចំណងមេត្រីភាពនៅនា

លោកិយ៍នេះដ៏ជ្រាលជ្រៅនិងស្រទន់បំផុត។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តីសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់ពុំមានអ្វីតំណាងឲ្យបានហ្មត់ហ្មងតតខ្លោះនោះឡើយ។ ទោះបីគេមិនបានឃើញភាពជាក់ស្តែងទាំងអស់នេះយ៉ាងណាក្តីសត្រូវនៃសេចក្តីល្អបានបំបិទបំបាំងចិត្តមនុស្សមិនឲ្យគេមើលឃើញព្រះ។ គេមានសេចក្តីភ័យខ្លាចហើយបែរជាយល់ថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏តឹងរឹងនិងគ្មានចិត្តសន្តោសប្រោសប្រណីទៅវិញ។ វិញ្ញាណអាក្រក់ (អារក្សសាតាំង)

បានដឹកនាំឲ្យមនុស្សគិតថាសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះតឹងតែងហួសហេតុហើយឲ្យមើលឃើញថាព្រះជាចៅក្រមដ៏ម៉ឺងម៉ាត់និងជាមេបំណុលដ៏តឹងរឹង។ អារក្សបានបង្ហាញរូបភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថាជាព្រះមួយអង្គដែលកំពុងតែឃ្នាំ

យាមមើលកំហុសរបស់មនុស្សលោក
ដោយក្រសែភ្នែកច្រណែននិន្ទាដើម្បីនិ
ងរិនិច្ឆ័យទោសគេ។ ដោយហេតុដូច្នោះ
ហើយបានជាព្រះអម្ចាស់យេស៊ូបាន

យាងមករស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្ស
ដើម្បីបំបាត់ស្រមោលខ្មៅនេះចោលចេ
ញដោយបង្ហាញឲ្យពិភពលោកទាំងមូ
លឃើញនូវសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏គ្មានពុ
រះដែនរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ “ព្រះរាជបុត្រ
រានៃព្រះបានយាងចុះមកពីស្ថានសួគ៌
ដើម្បីបើកសំដែងឲ្យយើងបានស្គាល់ពុ
រះរបស់គាត់។ គ្មាននរណាដែលឃើញព្រះ
រូបិកាឡើយមានតែព្រះរាជបុត្រតែម្នាក់
យដែលគង់ជាប់នឹងព្រះរូបិកាប៉ុណ្ណោះ
ណោះដែលព្រះរូបិកាបានសំដែងឲ្យ
ស្គាល់ទ្រង់” ..យ៉ូហាន ១:១៨។ “
គ្មាននរណាម្នាក់អាចស្គាល់ព្រះរាជបុត្រ

វាទេមានតែព្រះវរបិតាហើយគ្មាននរណាស្គាល់ព្រះវរបិតាលើកលែងតែព្រះរាជបុត្រានិងអ្នកដែលព្រះរាជបុត្រាសព្វព្រះរាជហឫទ័យឲ្យស្គាល់ទ្រង់”.. ម៉ាថាយ ១១:២៧ ។ នៅពេលដែលសាវ័កម្នាក់បានទូលសូមដល់ទ្រង់ថា: “សូមបង្ហាញឲ្យយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានឃើញព្រះវរបិតាផង” នៅគ្រានោះព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលតបថា “ហ្ន៎លីតអើយ!

ខ្ញុំបានរស់នៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយតើអ្នករាល់គ្នានៅតែមិនទាន់ស្គាល់ខ្ញុំទេឬអី?

អ្នកណាដែលបានឃើញខ្ញុំគឺបានឃើញព្រះវរបិតាហើយហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកនិយាយថាសូមបង្ហាញឲ្យយើងខ្ញុំឃើញព្រះវរបិតាផងយ៉ាងដូចនេះ?”

..យ៉ូហាន ១៤:៨.៩ ។

ក្នុងការពិពណ៌នាអំពីបេសកកម្មរបស់
ទ្រង់នៅលើផែនដីព្រះយេស៊ូមានព្រះ
បន្ទូលថា: “ព្រះវរបិតាបានចាក់ប្រេងតាំ
ង

លើខ្ញុំឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អដល់មនុស្សទូ
លក្រីទ្រង់បានចាត់ឲ្យខ្ញុំមកដើម្បីប្រា
សមនុស្សដែលមានចិត្តសោកសង្រេង
ហើយប្រកាសប្រាប់ពីសេចក្តីប្រោស
លោះដល់ពួកឈឺយនិងសេចក្តីភ្លឺឡើ
ងវិញដល់មនុស្សខ្វាក់ហើយរំដោះមនុ
ស្សដែលត្រូវគេជំនះជាន់ឲ្យបានរួច”

..លូតា ៤:១៨ ។

នេះហើយជាការងាររបស់ទ្រង់។ ទ្រង់
បានយាងចេញទៅគ្រប់ច្រកល្អកដើម្បី
បំពេញនូវអំពើល្អនិងព្យាបាលអស់ទាំង
មនុស្សផងទាំងឡាយដែលបៀតបៀ

នដោយអារក្សសាតាំង ។ ក្នុងក្រវល់ស្រុក
កភូមិទាំងឡាយដែលព្រះអង្គយាងកា
ត់នោះគ្មានសំលេងថ្ងៃដោយជំងឺក្នុងគេ
ហដ្ឋានណាមួយឡើយព្រោះព្រះអង្គ
បានព្យាបាលអស់ទាំងជំងឺរបស់គេហើ
យ ។ កិច្ចការរបស់ទ្រង់ជាសក្ខីភាពបង្ហា
ញឲ្យឃើញថាព្រះអង្គជាព្រះប្រកប
ទៅដោយអណាចចេស្ដានៃព្រះដ៏ខ្ពស់
បំផុត ។ គ្រប់សកម្មភាពក្នុងជីវិត
របស់ទ្រង់បានផ្សព្វផ្សាយនូវសេចក្ដី
ស្រលាញ់សេចក្ដីមេត្តាករណីនិងសេ
ចក្ដីអាណិតអាសូរជានិច្ច ។ ព្រះហឫទ័
យរបស់ទ្រង់ពោរពេញទៅដោយភាព
អាណិតអាសូរដ៏ស្រទន់ដល់មនុស្សទាំង
អស់ ។ ទ្រង់បានយកជាតិជាមនុស្ស
លោកដើម្បីទ្រង់អាចបំពេញសេចក្ដីបុ
ណ្ណារបស់មនុស្ស ។ មនុស្សក្រីក្រនិងទ
ន់ទាបបំផុតក៏អាចចូលមកទ្រង់បានដែ

រ។ សូម្បីក្នុងកិច្ចការតូចៗក៏ស្រែលាញ់ទ្រង់
ដែរ។ ពួកគេចូលចិត្តអង្គុយលើភ្នំរប
សំព្រះអង្គហើយសម្លឹងមើលទៅរង្វង់ភ
ក្តីទ្រង់ដែលពោរពេញទៅដោយព្រះវិ
ចារណញ្ញាណសុភាពស្នូតបូតនិងសេ
ចក្តីស្រែលាញ់។

ព្រះយេស៊ូមិនបានបង្ហាត់សេចក្តីពិតម្ល
យម៉ាត់ណាសោះឡើយប៉ុន្តែព្រះអង្គ
តែងមានព្រះបន្ទូលដោយសេចក្តីស្រ
លាញ់ជានិច្ច។ ព្រះអង្គទ្រង់ឈ្លាសវៃជា
ទីបំផុត។ វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដិតជាប់ន
ឹងសេចក្តីសប្បុរសនិងវិចារណញ្ញាណ
នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ជាមួយម
នុស្សជាតិ។ ទ្រង់មិនមានព្រះបន្ទូលដោ
យភាពទ្រគោះបោះបោកក៏មិនដែល
មានព្រះបន្ទូលដោយពាក្យមិនបានការ

និងមិនដែលធ្វើឲ្យមានការឈឺចាប់ដល់មនុស្សណាម្នាក់ប្រសិនបើគ្មានការចាំបាច់នោះ។

ទ្រង់ពុំដែលតិទៀននូវភាពទន់ខ្សោយរបស់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលតែពាក្យសច្ចៈ (សេចក្តីពិត)

ដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រលាញ់ជានិច្ច។ ទ្រង់មិនសព្វព្រះហស្តទ័យចំពោះការលាក់ពុតភាពខ្លះសេចក្តីជំនឿនិងអំពើទុច្ចរិតប៉ុន្តែទ្រង់តែងមានសេចក្តីក្អកលអាណិតនៅពេលណាទ្រង់បានស្តាប់ឆ្លោសដល់អ្នកណាម្នាក់។ ទ្រង់ព្រះកន្សែងនៅឯទីក្រុងយេរូសាឡឹមទីក្រុងជាទីស្រលាញ់របស់ទ្រង់ដែលបដិសេដមិនទទួលយក

ទ្រង់ដែលជាផ្លូវជាសេចក្តីពិតនិងជាជីវិត។

ពួកគេបានបោះបង់ចោលទ្រង់ដែលជា
ព្រះអង្គសង្គ្រោះក៏ប៉ុន្តែទ្រង់នៅតែទទួល
ស្គាល់គេដោយក្នុងមេត្តាដ៏ស្រទន់។ ជីវិត
របស់ទ្រង់ជាជីវិតដែលលះបង់មិនគិត
ពីខ្លួនឯងប៉ុន្តែទ្រង់តែងតែគិតដល់អ្នក
ក៏ដទៃ។ មនុស្សទាំងឡាយមានតម្លៃថ្លៃ
ពោះទ្រង់។ នៅពេលដែលទ្រង់ដែលស្ថិត
នៅក្នុងអំណាចជាព្រះនោះទ្រង់បាន
បន្ទាបអង្គទ្រង់ដោយសភាពរាបសាប
ផុតទៅកាន់គ្រប់សមាជិកក្នុងគ្រួសារ
នៃព្រះជាម្ចាស់។ ក្នុងចំណោមមនុស្ស
ទាំងអស់ទ្រង់ឃើញអ្នកដែលធ្លាក់ចុះគឺ
ជាកាតព្វកិច្ចរបស់ទ្រង់ក្នុង
កិច្ចជួយសង្គ្រោះ។

ភាពទាំងអស់នេះគឺជាចរិតរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទដែលបានសំដែងនៅក្នុងជីវិតរបស់
ទ្រង់ហើយក៏ជាចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ដែលចេញពីដួងហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា
ពោរពោរពេញដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា
ណាដ៏អនេកអនន្តដែលសំដែងឲ្យឃើញ
តាមរយៈព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញទៅ
ដល់តំណាងជមនុស្ស។”

ព្រះយេស៊ូវដែលជាព្រះសង្គ្រោះដ៏ស្រស់ទន់
និងមេត្តាករុណាគឺជាព្រះដែលលេច
មកក្នុងសាច់ឈាម” ..ធីម៉ូថេ ១៣:១៦។

ដើម្បីលោះយើងរាល់គ្នាព្រះយេស៊ូវគ្រី
ស្ទបានយាងមករស់នៅលើផែនដីហើយ
ទទួលការឈឺចាប់និងសុគតិ។ព្រះអង្គ
បានក្លាយជា“អ្នករងទុក្ខព្រួយ”
ប្រយោជន៍ឲ្យយើងមានចំណែកក្នុងក្តី
សប្បាយរីករាយដ៏អស់កល្ប។ព្រះយេ
ហូវ៉ាបានអនុញ្ញាតឲ្យរាជបុត្រារបស់ទ្រង់
ដែលប្រកបទៅដោយព្រះគុណនិង
សច្ចភាពយាងចុះពីពិភពដែលពោរពេ

ញទៅដោយសិរីល្អដ៏តិចគណនាមក
កាន់លោកិយ៍ដែលពុករលួយដោយ
ដោយអំពើបាបនិងគ្រប់ដណ្តប់ដោយ
ស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់និងបណ្តា
សា។ព្រះវរបិតាអនុញ្ញាតិឲ្យព្រះរាជបុ
ត្រាចាកចេញពីសេចក្តីស្រលាញ់របស់
ទ្រង់និងពីការគោរពប្រណិបត្តិនៃពពួក
ទេវតាមកទទួលរងការអាម៉ាស់សេចក្តី
ប្រមាថការបន្ទះបង្ហាប់សំអប់និងសេច
ក្តីស្លាប់។ដើម្បីសេចក្តីសុខរបស់យើង
ទ្រង់បានទទួលរងទណ្ឌកម្មដែលយើង
សោះជាអ្នកត្រូវទទួល។“

ទ្រង់ក៏ត្រូវរូបសដោយព្រោះអំពើរំលងរ
បស់យើងក៏ត្រូវបានគេវាយជាំដោយព
រោះអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដែរឯការវា
យផ្ទាល់ដែលនាំឲ្យយើងបានជាមេត្រី
នោះបានធ្លាក់ទៅលើទ្រង់ហើយយើង
រាល់គ្នាបានប្រោសឲ្យជាដោយសារសុ

នាមរំពាត់លើព្រះកាយទ្រង់”..អាសា
យ៥៣:៥។

មើលព្រះអង្គទ្រង់នៅឯវាលរហោស្ថាន
នៅឯសួនច្បារកេតសោម៉ានី..នៅលើ
ឈើឆ្នាំង!

ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះអម្ចាស់ដែលគ្មាន
អំពើបាបសោះបានទទួលបន្ទុកនៃអំពើ
បានដាក់លើអង្គទ្រង់។ព្រះអម្ចាស់ដៃ
លើដើមគង់នៅជាមួយព្រះវរបិតាបាន
យល់ក្នុងចិត្តនូវការនិរាស្តព្រាត់ប្រាស
ដ៏គួរឲ្យរន្ធត់ដែលអំពើបាបបានខ្លួន
ញែកចន្លោះព្រះអម្ចាស់នឹងមនុស្ស។
ភាពក្រៀមក្រំនេះបានលេចចេញពីពុ
រះឱស្សទ្រង់ដោយសំដែងយ៉ាងឈឺចាប់
ថា:“ឱព្រះអង្គៗនៃទូលបង្គំអើយ!
ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ចោលទូលបង្គំ?”
..ម៉ាថាយ២៧:៤៦។ដោយសារបន្ទុក

នៃអំពើបាបដែលមានទំហំធំធេងគួរឲ្យ
រន្ធត់និងដោយសារអំពើបាបដែលបាន
បំបែកបំបាក់ព្រលឹង

វិញ្ញាញមនុស្សនឹងព្រះអម្ចាស់នោះបា
នធ្វើឲ្យព្រះរាជបុត្រានៃព្រះវរបិតាខ្មោ
ចផ្សាចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។

ក៏ប៉ុន្តែព្រះមហាពលីកម្មនេះក៏មិនមែន
ធ្វើឡើងដើម្បីបង្កើតឲ្យមានសេចក្តីស្រ
លាញ់ចំពោះមនុស្សនៅក្នុងព្រះហឫទ័
យនៃព្រះវរបិតាទេក៏មិនមែនធ្វើឲ្យទ្រង់
មានព្រះទ័យចង់សង្រ្គោះនោះដែរ..ទេ!
ទេ!មិនមែនទេគឺ“ត្បិតព្រះទ្រង់ស្រលា
ញ់មនុស្សលោកទេតើបានជាទ្រង់ប្រោ
សប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយដើ
ម្បីឲ្យអស់អ្នកណាដែលជឿជាក៏ដល់ពុ
រះរាជបុត្រានោះមិនត្រូវវិនាសឡើយ
តែត្រូវទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច

វិញ”..យ៉ូហាន ៣:១៦ ។ ព្រះវេបិតាស្រែ
លាញ់យើងរាល់គ្នាគឺមិនមែនមកពីដង
វាយធុនបាបនៃយើងនោះទេតែទ្រង់បា
នផ្តល់នូវដង្ហាយនេះដោយព្រោះទ្រង់
ស្រលាញ់ដល់យើងរាល់គ្នា ។ ព្រះគ្រីស្ទ
គឺជាមជ្ឈមណ្ឌលដែលគង់នៅចន្លោះយេ
ងនឹងព្រះវេបិតាដែលតាមរយៈទ្រង់
នោះហើយដែលព្រះអមាស់អាចចាក់
បង្ករសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏អនេកអនន្តរប
ស់ទ្រង់មកលើពិភពលោកដែលបាត់ប
ង់ ។ “ព្រះវេបិតារួមនឹងព្រះគ្រីស្ទក៏ពុំផ្ត
សៈផ្សារលោកិយ៍ដោយព្រះអង្គផ្ទាល់” .
កូរិនថូសទី២៥:១៩ ។ ទ្រង់ទទួលការ
ឈឺចាប់ជាមួយព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ។ ពុ
រះហាបូទ័យដែលពោរពេញទៅដោយ
សេចក្តីស្រលាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែននាំឲ្យទុ
រង់ស្និទ្ធាការឈឺចាប់វេទនានៅស្នូនច
បារកើតសាម៉ានិងសុគតលើឈើឆ្កា

ងត្រង់កាល់វារដើម្បីចេញថ្លៃលោះដល់
យេងរាល់គ្នា។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ “ព្រះវរបិតា
ស្រលាញ់ខ្ញុំព្រោះខ្ញុំបានលះបង់ជីវិត
របស់ខ្ញុំដើម្បីឲ្យបានជីវិតនោះមកវិញ”

..យ៉ូហាន ១០:១៧ ។ ព្រះវរបិតានៃខ្ញុំស្រលាញ់
អ្នកដល់ម្ល៉េះហើយទ្រង់ស្រលាញ់ខ្ញុំកាន់តែទ្រូរឡើងព្រោះខ្ញុំបានបូជា
ជីវិតខ្ញុំដើម្បីជាថ្លៃលោះបាបរបស់អ្នក។ ខ្ញុំគឺជាទីស្រលាញ់នៃព្រះវរបិតាដោយសារ
ខ្ញុំបានជំនួសអ្នករាល់គ្នានិងជាអ្នកធានារបស់អ្នកដោយលះបង់ជីវិតរបស់ខ្ញុំទទួលយកបំណុលបាបនិងអំពើរលង់របស់អ្នករាល់គ្នា។ ដោយសារការបូជាជីវិតរបស់ខ្ញុំព្រះវរបិតាទ្រង់បានប្រកបដោយភ្នំធម៌រវាងអ្នកណាដែលមានជំនុំ

នឿដល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនោះមានឈ្មោះ
មោះថាជាអ្នកតម្រូវខ្លួនមកក្នុងព្រះហោ
យ។

គ្មាននរណាម្នាក់សោះក្រៅអំពីព្រះរាជ
បុត្រានៃព្រះដែលអាចសម្រេចផែនការបុ
រោសលោះរបស់យើងបានគឺមានតែទ្រ
ង់មួយប៉ុណ្ណោះដែលជាទីជិតស្និទ្ធនៃពុ
រះវេបិតាដែលអាចសំដែងឲ្យស្គាល់ទ្រ
ង់(ព្រះវេបិតា)បាន។ គឺមានតែព្រះអង្គ
តែមួយប៉ុណ្ណោះដែលដឹងនូវកំពស់និង
ជំរៅនៃសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះជាមុ
ចាស់ហោយអាចបង្ហាញនូវសេចក្តីនេះ
បាន។ គ្មានអ្វីក្រៅពីព្រះមហាពលកម្មដ៏
កាត់ថ្លៃ

ពុំបានដែលព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់បានធ្វើ
ដើម្បីមនុស្សមានបាបនោះទេដែលអា

ចសំដែងនូវសេចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះវរ
បិតាចំពោះមនុស្សជាតិដែលបាត់បង់។

ព្រះវរបិតាទ្រង់ស្រលាញ់មនុស្សលោក
ដល់ម្ល៉េះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុ
ត្រាតែមួយបស់ព្រះអង្គមកដល់យើង។
ព្រះអង្គទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាមិនត្រូវ
រមតែឲ្យមករស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្ស
សប្បុរសឈ្មោះទេតែឲ្យមកទទួលអំពើបាប
របស់មនុស្សនិងសុគតដើម្បីជាដង្ហាយ
លោះបាបដល់យើង។ ព្រះវរបិតាបាន
ប្រទានឲ្យព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់សាសន៍ដៃ
លវង្វេង៣ទ្រង់។ គេសំគាល់ឃើញទ្រង់
យកព្រះទ័យទុកដាក់នឹងផលប្រយោជ
ន៍និងសេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្សជាតិ
។ ព្រះអម្ចាស់ដែលធ្លាប់គង់ជាមួយព្រះ
វរបិតាបានផ្សារភ្ជាប់ព្រះអង្គទ្រង់ទៅនឹង
មនុស្សជាតិដោយចំណង៣សេសម្ប

យដែលមិនអាចបំបែកបំបាក់បាន។ ព្រះយេស៊ូវមិនខ្មាសនឹងគេហៅបងប្អូនទេ”

ហេព្រើលៈ ២:១១ ។ ព្រះអង្គគឺជាដង្ហាយលោះបាបរបស់យើងជាមេធាវីរបស់យើងជាបងប្អូនរបស់យើងដែលបានយកសណ្ឋានជាមនុស្សនៅចំពោះបណ្តឹងព្រះវរបិតា។ ទ្រង់គឺជាកូនមនុស្សដែលគង់នៅជាមួយរាស្ត្រទ្រង់បានបុរោសលោះហើយ

ជាដរាបអស់កល្ប។ ដោយសារអំពើទាំងនេះហើយទើបមនុស្សអាចត្រូវបានលើកឡើងអំពីភាពខ្ពេចខ្ពំនិងថោកទាបនៃអំពើបាបហើយអាចឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យយើងញុះសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់និងរួមចំណែកដោយអំណរក្នុងភាពបរិសុទ្ធ។

ព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌ដែលាបាន
ប្រទានព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់មកសុគ
តជំនួសយើងជាពលីកម្មដ៏ថ្លៃថ្លានោះគួ
រតែយើងរាល់គ្នាយល់ដឹងថាតើយើងគ
ប្បីក្លាយខ្លួនទៅជាមនុស្សបែបណាតា
មរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ នៅពេលដែលសាវ
កយ៉ូហាននៅមានជីវិតនៅឡើយនោះ
លោកបានសង្កេតមើលនិងយល់នូវកំ
ពស់និងជំងឺទាំងអស់នៃសេចក្តីស្រលាញ់
របស់ព្រះវរបិតាទៅកាន់សាសន៍ដែលកំ
ពុងវិនាសអន្តរធាន។ លោកមានសេច
ក្តីស្រលាញ់ដ៏ធំធេងព្រមទាំងសេចក្តី
គោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅរហូតដល់លោកម
នអាចរកពាក្យណាមកបញ្ជាក់ឲ្យបាន
ស័ក្តិសមនឹងសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ធំធេង
និងស្រឡាត់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើ
យ។ គាត់បានហៅមនុស្សទាំងឡាយឲ្យ
យល់សង្កេតមើលការទាំងនេះ។“

មើលសេចក្តីស្រលាញ់យ៉ាងណាហ្ន៎ដែរ
លព្រះវរបិតាផ្តល់ឲ្យយើងរាល់គ្នាឲ្យ
យើងបានហៅថាជាកូនរបស់ព្រះដូច
នេះ” ..យ៉ូហានទី១៣:១។ឱ!

មនុស្សលោកមានតម្លៃយ៉ាងណាហ្ន៎ធំ
ចំពោះព្រះនេត្រីទ្រង់។ដោយសារការ
បំពានលើក្រឹត្យវិន័យមនុស្សបានធ្លាក់
ចុះទៅក្នុងអំណាចរបស់អារក្សសាតាំង
។ក៏ប៉ុន្តែដោយសារការជឿទុកចិត្តក្នុង
ការបូជាជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បី
លោះបាបនៃយើងនោះកូនចៅអាដម
បានត្រលប់ក្លាយជាកូនព្រះវិញ។ព្រះ
យេស៊ូបានយោនយកជាតិជាមនុស្ស
ដើម្បីលើកស្ទួយមនុស្សជាតិ។តាមរ
យៈទូនាក់ទូនងនឹងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទម
នុស្សដែលបានធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាបបា
នត្រូវទទួលកន្លែងមួយដែលស័ក្តិសម
នឹងឈ្មោះថាជា “កូនព្រះ” ។

សេចក្តីស្រលាញ់បែបនេះគឺរកអ្វីមកប្រៀបធៀបផ្ទុំមស្មើពុំបានឡើយ។ យើងនឹងសង្កេតសរសេរដល់ព្រះឥតឈប់ឈរដោយឧទានសព្វទាំងឡាយថាៈយើងជាកូននៃព្រះអម្ចាស់ស្នេហា! ឱ!

សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះដល់យើងពិសិដ្ឋថ្ងៃថ្ងៃមែន! ឱ!

នេះពិតជារឿងរ៉ាវមួយយ៉ាងសំខាន់សំរាប់ឲ្យយើងខ្ញុំផ្ទុំគិតគិតសញ្ជឹងដ៏ដុះរាលជ្រៅមែនហើយ!

ឱ!សេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះដែលឥតមានអ្វីប្រដូចបានចំពោះលោកីយដែលមិនស្រលាញ់ទ្រង់សោះ!

ឱ!ព្រះតំរិះដែលប្រកបដោយអំណាចធំលើសអស់

ទាំងព្រលឹងដែលអាចប្រមូលយកវិញ្ញាណឲ្យចុះចូលនឹងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ!

កាលណាយើងសិក្សាកាន់តែច្រើនអំពី
បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈ
ឈើឆ្កាងទ្រង់នោះយើងនឹងយល់
កាន់តែច្បាស់ថែមទៀតអំពីសេចក្តីមេ
ត្តិករុណាភាពទន់ភ្លន់និងលើកលែង
ទោស (នៃអំពើបាប)

ដែលលាយនឹងសមភាពនិងយុត្តិធម៌
របស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងនឹងឃើញកាន់
តែច្បាស់ថែមទៀតនូវភ័ស្តុតាងនៃសេ
ចក្តីស្រលាញ់មួយដែលឥតព្រំដែនសេ
ចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះលប់លើផងសេច
ក្តីអាណិតអាសូរដែលមាតាមានដល់កូ
នដែលឃ្នាតចេញពីខ្លួនទៅឥតទីដៅ
ទៅទៀត។

ជំពូក ២ —

សេចក្តីត្រូវការព្រះគ្រីស្ទរបស់បាបជន

កាលពីដំបូង ធម្មជាតិ

បានផ្តល់ដល់មនុស្សនូវអំណាចដ៏ខ្ពង់

ខ្ពស់និងគំនិតដែលដឹងការខុសត្រូវដ៏

ល្អប្រពៃ។ គេត្រឹមត្រូវតែតខ្ចោះ

ក្នុងភាពជាមនុស្សលោក

និងបិតក្នុងភាពចុះសំរុងជាមួយព្រះជា

មាស។

ចិត្តគំនិតរបស់គេស្អាតស្អំរឹងគោលបំ

ណងរបស់គេបរិសុទ្ធហ្មត់ហ្មងដែរ។

ក៏ប៉ុន្តែដោយសារការមិនស្តាប់បង្គាប់ដ

ល់ព្រះជាមាស

អំណាចរបស់គេត្រូវបាននាំធ្លាក់ចុះទៅ

ក្នុងផ្លូវអាក្រក់ ហើយអត្តទត្តភាព

ឬភាពអាត្មានិយម (Selfishness) ក៏ចូល

មកដំនួសសេចក្តីស្រលាញ់ទៅវិញ។
សភាវធម្មជាតិរបស់គេក៏ចុះទន់ខ្សោយ
ដោយសារអំពើបាបដែលមិនអាចឲ្យ
គេពឹងផ្អែកលើកម្លាំងខ្លួនផ្ទាល់
ដើម្បីប្រឆាំងទប់ទល់នឹងអណាចរបស់
អារក្សបានឡើយ។

គេបានធ្លាក់ចុះក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អារ
ក្សសាតាំង
ហើយនឹងត្រូវស្ថិតនៅទីនេះជារៀងរហូ
តិ

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនបានជួយវិញ
ក៏គេចេញទេនោះ។

គោលបំណងរបស់មេល្បងគឺធ្វើយ៉ាង
ណាឲ្យរាំងស្ទះផែនការនៃព្រះជាម្ចាស់
ក្នុងការបង្កើតមនុស្សជាតិ
និងធ្វើឲ្យពិភពលោកពោរពេញទៅដោ
យភពសត្រូវ
និងភាពក្រៀមក្រោះស្វិតស្រពោន។

ដល់ពេលនោះវា(អារ័ក្ស)នឹងចង្អុលបង្ហាញ
ហាញទៅអំពើទុច្ចរិតទាំងនោះថាជាលទ្ធផល
នៃកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការបង្ក
របង្កើតមនុស្សលោក។

—
កាលអំពើបាបមិនទាន់ចូលមកក្នុង
លោកនេះ

មនុស្សសប្បាយរីករាយនឹងទំនាក់ទំនង
ជាមួយព្រះ“

ដែលមានគ្រប់ទាំងផលថ្លៃវិសេសនៃបុរាណ
និងចំណេះដឹង

ដែលលាក់ទុកក្នុងទ្រង់ ”..ភូលុស ២:៣។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីបិតក្នុងអំពើបាបមក
គេមិនអាចស្វែងរកឃើញនូវសេចក្តីសប្បាយ
រីករាយក្នុងភាពបរិសុទ្ធតទៅទៀតបានឡើយ
តែផ្ទុយទៅវិញគេខំគេច

វេទចេញអំពីវត្តមាននៃព្រះជាម្ចាស់។
សភាពបែបនេះគឺនៅតែមានចំពោះអ្នក
ក៏ដែលមិនបានកែប្រែចិត្តជាថ្មី។

ដោយគ្មាន

ការចុះសំរុងជាមួយព្រះជាម្ចាស់
គេមិនអាចមានអំណរក្នុងទំនាក់ទំនង
ជាមួយទ្រង់ឡើយ។

មនុស្សមានបាបមិនអាចមានអំណរចំ
ពោះវត្តមាននៃព្រះបានឡើយ

គេនឹងគេចចេញពីការរួមប្រាស្រ័យ
និងសេចក្តីមេត្រីជាមួយព្រះ។ ប្រសិន
បើគេអាចទទួលការអនុញ្ញាតិឲ្យចូល
ទៅកាន់ឋានសួគ៌

ក៏គេមិនមានសេចក្តីអំណរវិភាយបាន
ដែរ

ព្រោះព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្រលាញ់
ដ៏ទូលំទូលាយដែលគ្រងរាជ្យនៅទី
នោះ.. ចិត្តដែលឆ្លើយតបទៅនឹងសេច

ក្ដីស្រឡាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែននិងគ្មានន័យ
ចំពោះគេសោះឡើយ។
គំនិតរបស់គេ..ចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គេ
មូលហេតុរបស់គេ
និងប្លែកពីអស់អ្នកផង
ដែលបណ្ដាលឲ្យកើតក្ដីក្ដៅក្រហាយចំពោះអ្នកដែលគ្មានបាបដែលរស់នៅទីនោះ។ គេនឹងទៅជាភ្នំតែឯង
មិនចុះសំរុងនិងបទភ្លេងនៃស្ថានសួគ៌ឡើយ។
ស្ថានសួគ៌និងក្លាយទៅជាកន្លែងធ្វើទណ្ឌកម្មចំពោះរូបគេ។
គេនឹងខ្វលាភខ្លួនពួនអាត្មាអំពីព្រះដែលជាពន្លឺ
និងជាប្រភពនៃអំណររីករាយនៃនគរហ៊ានសួគ៌។ ខាងឯព្រះជាម្ចាស់
ពុំមានក្រឹត្យក្រមណាដែលបដិសេធមនុស្សអាត្រីក៏អំពីហ៊ានសួគ៌នេះឡើយ

គឺខ្លួនគេផ្ទាល់បានធ្លាក់ចេញដោយខ្លួន
ឯងដោយការមិនត្រូវធាតុនិងបរិយាកា
សនៃនគរស្ថានសួគ៌។

សិរីល្អនៃព្រះជាម្ចាស់នឹងក្លាយជាភ្លើង
ដែលឆេះបំផ្លាញរូបគេ។

គេនឹងស្លុតមន្តដល់ហាយនភាព
ព្រោះគេបានលាក់មុខអំពីព្រះភ័ក្រ្តនៃ
ព្រះជាម្ចាស់
ដែលសុគតដើម្បីជាថ្ងៃលោះប្រោសចំ
ពោះរូបគេ។

អ្នកដែលបានលិចលង់ក្នុងជ្រោះនៃបា
បកម្មទៅហើយនោះ

មិនអាចក្រោកចេញពីទីនោះបានដោ
យខ្លួនឯងឡើយ។

ចិត្តរបស់មនុស្សពោរពេញទៅដោយអំ
ពើទុច្ចរិតដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទុ
បើយ។ “

តើមានអ្នកណាអាចយកវត្ថុស្អាតចេញ
ពីរបស់ស្អាតគ្រោកបានទេ?

គឺគ្មាននរណាអាចធ្វើបានទេ”

..យូប១៤:៥ ។ “ព្រោះគំនិតខាងសាច់
ឈាមនោះរមែងទាស់ទទឹងនឹងព្រះ
គ្យតិមិនចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ
ទេ ក៏ពុំអាចនឹងចុះចូលបានផង ”

..រ៉ូម៨:៧ ។ ចំណេះវិជ្ជាអរិយធម៌

ការប្រព្រឹត្តិក្នុងឆន្ទៈ

ការប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សសុទ្ធតែមាន
ទំកំណត់ត្រឹមត្រូវ

ក៏ប៉ុន្តែនៅទីនេះវាគ្មានឥទ្ធិពលអ្វីឡើយ
។

គេអាចបង្ហាញឲ្យឃើញនូវភាពត្រឹមត្រូវ
នៃផ្នែកខាងក្រៅដោយអកប្បកិរិយា
ក៏ប៉ុន្តែគេមិនអាចផ្លាស់ប្តូរចិត្ត(ផ្នែកខា
ងក្នុង)បានឡើយ..គេមិនអាចបន្សុទ្ធដំ
ណើរលូតលាស់នៃជីវិតបានទេ ។

ត្រូវតែមានអំណាចមួយដែល
ធ្វើការពង្រឹងផ្នែកចិត្ត
គឺជាជីវិតមួយដែលមកពីស្ថានសួគ៌
ដែលនាំមនុស្សឲ្យផ្លាស់ប្រែអំពើបាប
ទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធ។
អំណាចនោះគឺព្រះគ្រីស្ទ។
ព្រះគុណរបស់ទ្រង់មួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណ
ណោះ
អាចធ្វើឲ្យព្រលឹងដែលគ្មានជីវិតរបស់
មនុស្សបំផ្លាស់ប្រែហើយនាំគេទៅកាន់
ព្រះជាម្ចាស់
និងទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធតតក្តីមោះមន្ទិ
ល។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានបន្ទូលថា៖ “
លើកលែងតែមនុស្សដែលកើតពីស្ថា
នសួគ៌
”ល្អក៏ណាតែគេបានទទួលនូវចិត្តថ្មី

ចំណង់ថ្មី គោលបំណង
និងបុព្វហេតុថ្មីដែលនាំទៅកាន់ជីវិតថ្មី
ពុំនោះទេ “

គេមិនអាចឃើញនគរព្រះបានទេ ”

..យ៉ូហាន ៣:៣ ។ គំនិតដែលគិតថា

ការចាំបាច់ដែលមនុស្សត្រូវធ្វើ

ជាការធ្វើតែអំពើល្អដែលចរើនលូតលា
ស់ដោយឯកឯងនោះ

គឺជាការបោកបំភ័ន្តមួយដែលប្រកប
ដោយគ្រោះថ្នាក់ ។ “

ប៉ុន្តែមនុស្សខាងសាច់ឈាម

គេមិនទទួលសេចក្តីខាងព្រះវិញ្ញាណ
នៃព្រះទេ

ដោយគេយល់ថាជាសេចក្តីចំក្លាតដល់
គេ ក៏នឹងរកយល់មិនបានផង

គ្បិតត្រង់សេចក្តីនេះ

ត្រូវពិចារណាយល់ខាងវិញ្ញាណវិញ

” ..ភូរិនថូសទី ១ ២:១៤ ។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ “
ក៏ឲ្យឆ្ងល់ពីពាក្យដែល
ខ្ញុំប្រាប់ថាអ្នកត្រូវកើតជាថ្មីនោះឡើយ
” ..យ៉ូហាន ៣:៧។

ព្រះគម្ពីរបានចារិកទុកអំពីព្រះគ្រីស្ទ
ថា៖

“ អ្នកដែលបានលិចលង់
ក្នុងជ្រោះនៃបាបកម្មទៅហើយ៖
មិនអាចក្រោកចេញពីទីនោះ
ដោយខ្លួនឯងបានឡើយ។ ”

“ ក្នុងអង្គទ្រង់មានជីវិត
ហើយជីវិតនោះជាពន្លឺដល់អស់ទាំងម
នុស្សលោក ” ..យ៉ូហាន ១:៩។ “
គ្មាននាមណាទៀតបានប្រទានមកមនុ
ស្សលោក
ឲ្យយើងរាល់គ្នាបានសេចក្តីសង្គ្រោះ

នោះឡើយ

គឺមានតែនាមព្រះយេស៊ូមួយប៉ុណ្ណោះ
ដែលផ្តល់មកក្នុងចំណោមមនុស្សនៅ
លើលោកនេះ

ដែលយើងអាចបានសេចក្តីសង្គ្រោះ”
..កិច្ចការ ៤:១២។

យើងនៅតែមិនអាចយល់បានសេចក្តី
មេត្រីសប្បុរសរបស់ព្រះជាម្ចាស់
និងអត្ថចរករបស់ទ្រង់

ដែលមានការមេត្តាប្រណី
និងការថ្នាក់ថ្នមដ៏ស្រទន់ដូចឪពុកមាន
ដល់កូននោះឡើយ។

យើងនៅតែមិនទាន់ស្តាប់ចិត្តគ្រប់គ្រាន់
ល្អមនិងដឹងយល់នូវប្រាជ្ញាញាណនិង
គិតយុត្តិធម៌នៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់

ទោះបីជាបានឃើញថា
ក្រឹត្យវិន័យនោះបានស្ថាបនានៅលើគុ

រិះដីនៅអស់កល្បនៃសេចក្តីស្រលាញ់
ក៏ដោយ។

សារីកប៉ុលបានឃើញនូវការទាំងអស់
នេះ

ដែលគាត់បានឧទានឡើងយ៉ាងឱឡារិ
កថា: “

ខ្ញុំយល់ព្រមថា ក្រឹត្យវិន័យនេះល្អមែន ”
..រ៉ូម ៧:១៦។ “

ដូច្នោះ ក្រឹត្យវិន័យបរិសុទ្ធ
ហើយសេចក្តីបញ្ញត្តិទ្រង់ក៏បរិសុទ្ធដែរ
”

..រ៉ូម ៧:១២ ប៉ុន្តែគាត់បានពោលបន្ថែម
ដោយពាក្យដូរចត់ដោយទង្វិះចិត្តនិងអ
ស់សង្ឃឹមថា: “

ឯខ្ញុំនៅខាងសាច់ឈាម()វិញ
ដោយបានត្រូវលក់ទៅក្នុងអំណាចនៃ
អំពើបាប ” ..រ៉ូម ៧:១៤។

សារីកប៉ុលប្រាថ្នាចង់បានយ៉ាងខ្លាំងនូវ

ភាពបរិសុទ្ធ
និងសេចក្តីសុចរិតដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់
គ្មានអំណាចនឹងធ្វើឲ្យសេចក្តីបាន
ទើបគាត់ស្រែកឡើងថា៖ “

វេទនាណាស់ខ្ញុំ
តើនរណាអាចនឹងជួយឲ្យខ្ញុំរួចអំពីភ្នំនៃ
សេចក្តីស្លាប់នេះទៅបាន?” រ៉ូម

៧:២៤។ គេឮសម្រែកបែបនេះ
ពីមនុស្សដែលមានបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរក្នុងផ្ទៃ
រចិត្តចេញពីគ្រប់មជ្ឈដ្ឋាន
និងគ្រប់យុគសម័យ។

ចំពោះបញ្ហាទាំងអស់នេះ
គឺមានតែចម្លើយមួយគត់ដូចមានចារឹក
ទុកមកក្នុងព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន ១:២៩

ថា៖ “ នុ៎ះ នុ៎ះ!
កូនចៀមនៃព្រះជាម្ចាស់ដែលដោះ
បាបមនុស្សលោក”។

មានការប្រៀបប្រដូចជាច្រើនដែលព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះបានព្យាយាមនឹង
ងំបើកបង្ហាញនូវសច្ចៈធម៌ទាំងនេះ
និងធ្វើឲ្យអ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ឲ្យរួចអំពី
បន្ទុកនៃទោសកំហុសនេះយល់បាន
ដោយងាយ។

បន្ទាប់ពីបានបោកបញ្ឆោតអេសាវហើ
យយ៉ាកុបបានរត់គេចចេញពីគេហដ្ឋា
នរបស់ខ្ញុំពុកគាត់។

យ៉ាកុបកើតក្តីព្រួយដែលចិត្តរបស់គាត់
ប្រកបដោយពរុទ្ធភាព។

គាត់នៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវមោចនិងជាចំ
សង្វែង

ដោយឃ្នាតចាកចេញពីការរស់នៅដៃ
លធ្លាប់តែមានការស្រលាញ់ថ្នាក់ថ្នម។
ពេលនោះមានគំនិតមួយដែលលបលើ
សេចក្តីកង្វល់ផងនានា

បានដាក់សម្ពាធនៅលើព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់

គឺការភ័យខ្លាចក្រែងអំពើបាបនោះពង្សរាត់គាត់ចេញពីព្រះជាម្ចាស់

ហើយព្រះនិងបោះបង់ចោលរបស់គាត់។

យ៉ាកុបប្រះខ្លួនទំរេតសំរាកទាំងក្តីក្រៀមក្រំ នៅទីដែលហ៊ុំព័ទ្ធដោយភាពងកា

ងនាយពូជមេឃាមានតែហាងគោរានិករកំដរពេលរាត្រីមួយដ៏ស្ងាត់ជ្រងំ។

នៅពេលដែលគាត់កំពុងនិទ្ទាល់ដល់កំនោះ

ស្រាប់តែមានពន្លឺចំលែកមួយបានលេចមកបង្ហាញចំពោះគាត់ មើលនំ!

ពីដីទីវាលរបស់ដែលគាត់សំរាកនោះ

មានរាងជាជណ្តើរធំមួយ

ដែលភ្ជាប់ពីផែនដីឡើងឆ្ពោះទៅកាន់ទុរ

វារនៃនគរស្ថានសួគ៌

ហើយនៅលើជណ្តើរនោះមានពពួកទេ

វត្តានៃព្រះកំពុងឡើងចុះត្រឹមសង។
នៅឯខាងលើដែលជាទីប្រកបដោយ
សិរីល្អ

មានសម្លេងព្រះជាម្ចាស់ដែលផ្តល់នូវ
សារនៃសេចក្តីល្អឯលោម
និងសេចក្តីសង្ឃឹម។

កិច្ចការទាំងនោះបានសំដែងមកចំ
ពោះមុខយ៉ាកុប

ដែលត្រូវនឹងសេចក្តីត្រូវការនិងសេចក្តី
បង់ប្រាក់នៃព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់
..គឺសេចក្តីត្រូវការព្រះអង្គសង្គ្រោះ។

គាត់មានសេចក្តីអំណររីករាយនិងសេ
ចក្តីដឹងគុណជាខ្លាំងចំពោះព្រះ

ដែលបានបង្ហាញឲ្យគាត់ឃើញផ្លូវមួយ
ដែលមនុស្សមានបាបដូចជាគាត់អាច
ស្ថាបនាសម្ព័ន្ធភាពជាមួយឡើងវិញជាមួយ
យព្រះអម្ចាស់។

ជណ្តើរអាថ៌កំបាំងនៃសុបិន្តនិម្មិតរបស់

គាត់តំណាងព្រះយេស៊ូដែលទ្រង់នោះ
ហើយជាមធ្យោបាយនឹងជាមជ្ឈមណ្ឌល
ដែលបិតនៅចន្លោះយើងហើយនិងពុ
រះវរបិតា។

សេចក្តីប្រៀបប្រដូចគ្នានេះដូចគ្នានឹងរូ
បភាពដែលព្រះយេស៊ូបានលើកសន្ទ
នាជាមួយនិងណាថាណែល
ដែលនៅក្នុងពេលនោះព្រះអង្គទ្រង់មា
នបន្ទូលថា: “

អ្នករាល់គ្នានឹងឃើញមេឃបើកចំហ
និងពពួកទេវតានៃព្រះវរបិតានៃព្រះជា
ម្ចាស់ហោះឡើងចុះលើកូនមនុស្ស ”

..យ៉ូហាន ១:៥១។

ដោយសារការបោះបង់ចោលសេចក្តីជំ
នឿ

មនុស្សបានផ្តាច់ភាពជិតស្និទ្ធរបស់ខ្លួន
អំពីព្រះជាម្ចាស់។ ផែនដីត្រូវបានផ្តាច់

ចេញពីស្ថានសួគ៌ ប្រៀបបាននឹងសមុទ្រ

ដែលធ្វើឲ្យទឹកនៃឯងពីរដាច់ស្រលះពីគ្នា
។

ប៉ុន្តែតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទដែនដីត្រូវបាន
ផ្សារភ្ជាប់សារជាថ្មីឡើងវិញជាមួយស្ថា
នសួគ៌។

ដោយសារព្រះគុណព្រះអង្គផ្ទាល់
ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើជាស្ថានសម្រាប់ឆ្លងកា
ត់លើសមុទ្រដែលអំពើបាបបានបង្កើត
មក

ប្រយោជន៍ឲ្យពពួកទេវតាផ្សាយដំណឹង
ល្អអាចភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយមនុ
ស្សលោកបាន។

ព្រះគ្រីស្ទភ្ជាប់មនុស្សមានបាបដែលមា
នភាពទនខ្សោយ

និងឯកោតែលតោលទៅនឹងប្រភពនៃ
អំណាចមួយដ៏គ្មានព្រំដែនកំណត់។

— ប៉ុន្តែជាការតតប្រយោជន៍ទទេ
ចំពោះការយល់សប្តិរវើរវាយរបស់មនុ
ស្សនិងជាការតតប្រយោជន៍សោះ
ដែលមនុស្សប្រឹងលើកស្ទួយខ្លួនឯង
ប្រសិនបើគេមិនយកចិត្តទុកដាក់នឹង “
ប្រភព” មួយដែលជាក្តីសង្ឃឹម
និងជាជំនួយចំពោះ សាសនា
ដែលបាត់បង់។

“ គ្រប់ទាំងរបស់ដ៏ល្អ
និងគ្រប់ទាំងរបស់ដ៏តតខ្មោះ
គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់ ” ..យ៉ាកប៊ូ ១:១៧។
ក្រៅអំពីទ្រង់ពុំមានអត្តចរិកដ៏តតខ្មោះ
ពិតប្រាកដសោះឡើយ។
ផ្លូវដែលនាំទៅព្រះវរបិតានោះមានតែ
មួយគត់ គឺតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។
ព្រះអង្គមានបន្ទូលថា: “ខ្ញុំជាផ្លូវ

ជាសេចក្តីពិតនិងជីវិត
បើមិនមកតាមខ្ញុំនោះអ្នកគ្មានអ្នកណា
ទៅឯព្រះវរបិតាបានឡើយ”..យូហាន
១៤:៦។

ព្រះហឫទ័យព្រះវរបិតា
អាណិតអាសូរដោយក្តីស្រឡាញ់
ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដែលរស់នៅ
លើលោកីយនេះគឺធំជាងសេចក្តីស្លាប់
ទៅទៀត។

តាមរយៈការលះបង់ព្រះរាជបុត្រារបស់
ទ្រង់ៗបានផ្តល់ដល់យើង
នូវអំណោយមកពីស្ថានសួគ៌។ ព្រះជន្ម
ការសគតិ

សេចក្តីអង្វរកររបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះជំនួស
យើងរាល់គ្នាកិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់
ពពួកទេវតា

សេចក្តីអំពាវនាវនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

..ព្រះវរបិតាដែលធ្វើការក្នុងគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់

ដោយឥតឈប់ឈរជាមួយទេវតាទ្រង់គឺដើម្បីជាកិច្ចជួយប្រោសលោះដល់យើងរាល់គ្នា។

— សូមយើងទាំងអស់គ្នា

សម្លឹងមើលទៅពលីកម្មដ៏គួរឲ្យស្ងប់ស្ងៀមព្រៃដែលព្រះបានប្រទានមកឲ្យយើង!

ចូរយើងសរសើរតំកើងនូវកិច្ចការនិងថាមពលដែលនគរហ៊ានស្នាក់បានចំណាយដើម្បីប្រមូលយកមកវិញនូវមនុស្សដែលបាត់បង់

ហោយនាំគេត្រឡប់ទៅកាន់នគរព្រះវរបិតាវិញ។ ទោះបីជាឥទ្ធិពលដ៏ខ្លាំងក្លាឬទ្ធិភ្នាក់ងារទាំងឡាយណាដែលមានអំណាចក៏មិនដែលធ្វើកិច្ចការ

រនេះដែរ។ រង្វាន់ដ៏លើសលប់ចំពោះ

សេចក្តីល្អត្រឹមត្រូវ

អំណររករាយនៃស្ថានសួគ៌

សង្គមនៃពពួកទេវតា ការរួមប្រោស្រ័យ

និងសេចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះវរបិតានិង

ព្រះរាជបុត្រា

ការលើកតម្កើងនិងការចំរើនកំលាំងអំ

ណាចដល់យើងក្នុងគ្រប់យុគសម័យដ៏

អស់កល្ប.. តើកិច្ចការទាំងអស់នេះមិន

មែនជាគ្រឿងលើកទឹកចិត្ត

ដែលជំរុញឲ្យយើងប្រគល់ចិត្តនិងសេ

ចក្តីស្រលាញ់របស់យើងដល់ព្រះដែល

ជាព្រះអាទិករ

និងជាព្រះដ៏ប្រោសលោះរបស់យើង

ទេឬអ្វី?

ហើយម្យ៉ាងទៀត

ការវិនិច្ឆ័យនៃព្រះជាម្ចាស់បានប្រកាស

ប្រឆាំងនឹង “ អំពើបាប
”..ពៀរវេរាដែលមិនអាចចៀសផុត
ការបន្ទាបបន្ថោកនូវចរិតលក្ខណៈរបស់យើង

និងហាយនភាពចុងក្រោយបង្អស់បាន
បង្ហាញឲ្យឃើញក្នុងព្រះបន្ទូលព្រះជា
ម្ចាស់ដែលព្រមានយើង
ឲ្យចៀសវាងពីគ្រប់សកម្មភាពរបស់អា
រក្សសាតាំង ។

តើយើងនឹងមិនទទួលយកសេចក្តីអា
ណិតអាសូររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេឬអី?
តើយើងចង់ឲ្យទ្រង់ធ្វើអ្វីថែមទៀតសំរាប់
យើង?

ចូរយើងស្តាប់នាទំនាក់ទំនងដ៏ត្រឹមត្រូវ
ជាមួយព្រះជាម្ចាស់
ដែលទ្រង់បានស្រលាញ់យើងដោយ
សេចក្តីស្រលាញ់ដ៏មហាស្មារតីរបស់ទ្រង់

ង់។

សូមឲ្យយើងមានពេលគិតគូរចំពោះមធ្យោបាយដែលប្រកបដោយអំណាចបំផ្លាស់ប្តូរប្រែខ្លួនយើងឲ្យបានដូចអង្គុទ្រង់..

ឲ្យយើងអាចទទួលនូវភាពដូចដើមវិញដែលយើងអាចបិតនៅជាមេត្រីមិត្តនឹងពពួកទេវតារបស់ព្រះហើយនិងឲ្យមានភាពចុះសំរុង

ក្នុងការរួមប្រស្រ័យជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រា។

ជំពូកទី ៣ — ការប្រែចិត្ត

តើមនុស្សលោកអាចលូបវិសុទ្ធចំពោះ
ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?

តើធ្វើយ៉ាងដូចម្តេចដើម្បីឲ្យបាបជនភ្លា
យទៅជាមនុស្សសុចរិតទៅបាន?

គឺមានតែតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទមួយប៉ុណ្ណ
ណោះដែលទ្រង់នាំយើងទៅកាន់ភាព
ចុះសំរុងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដោយភា
ពបរិសុទ្ធ

ប៉ុន្តែតើយើងចូលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទបា
នដោយរបៀបណា?

មានមនុស្សជាច្រើនបានសាកសួរនូវ
សំណួរដដែលៗនេះ

ដូចជាហ្វូងមនុស្សនៅសម័យប៉ង់តាកូ
ស (The Day of Pentecost)

នៅពេលដែលដឹងថាមានបាបនោះ

គេបានស្រែកឡើងថា “
តើឲ្យយើងធ្វើដូចម្តេច?
” ពាក្យដំបូងបង្អស់ក្នុងចំណោមសារីក
តើត្រូវសគឺ “ត្រូវឲ្យប្រែចិត្តចុះ”

..កិច្ចការ ២:៣៧.៣៨។

បន្ទាប់មកទៀតគាត់បានមានប្រសាស
ន៍បន្តថា

“ចូរឲ្យប្រែចិត្ត..ហើយវិលមកចុះដើម្បីឲ្យ
បាបរបស់អ្នករាល់គ្នាត្រូវបានលុបចោ
លចេញ” ..កិច្ចការ ៣:១៩។

ការប្រែចិត្តគឺមានរួមទាំងការសោកស្តា
យចំពោះអំពើបាប

និងការងាកចេញពីអំពើបាប។

យើងនឹងមិនអាចបោះបង់អំពើបាប

ដើម្បីទទួលបានការផ្លាស់ប្តូរមួយដ៏ពិតប្រា
កដក្នុងជីវិតបានឡើយ

ប្រសិនបើយើងមិនស្គាល់អ្វីទៅជាអំពើ

បាប

ហើយប្រសិនបើយើងមិនបានដាក់ចេញអំពើអំពើបាបនោះ ដោយអស់ពីចិត្តទេនោះ។

មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនយល់ពីលក្ខណៈពិតនៃការប្រែចិត្ត។

មនុស្សដ៏ច្រើនគិតណាមានសេចក្តីពរយកង្វល់ដោយដឹងថាគេបានធ្វើអំពើបាប

ហើយគេរមែងតែងតែប្រឹងប្រែងសំអិតសំអាងកែទម្រង់តែផ្នែកខាងក្រៅ

ហើយខំរំពឹងសង្ឃឹមក្នុងចិត្តថាការនោះនឹងអាចជួយឲ្យគេបានរួចផុតពីសេចក្តីវេទនា

ដែលជាផលនៃបាបកម្មដែលគេបានសាង។

ក៏ប៉ុន្តែទង្វើបែបនេះពុំមែនជាការប្រែចិត្ត

គ្នាដែលត្រូវតាមន័យនៃព្រះគម្ពីររបរិសុទ្ធ
របស់ព្រះឡើយ។

គេទូញសោកចំពោះទុក្ខវេទនាជាជាង
ចំពោះអំពើបាប

ដូចជាសេចក្តីសោកសង្រេងរបស់អេ
សារ

នៅពេលដែលគាត់ឃើញថាសិទ្ធិពីកំ
ណើត (Birthright)

របស់គាត់ត្រូវបានបាត់បង់ពីគាត់រហូត
។ បាទ្យាមភយតក្កមាពេល

ឃើញទេវតាលយរនៅតាមផ្លូវ
ដែលគាត់ដើរទៅ

មានទាំងដាវដកហូតពីស្រោមចាំជាសុ
វេច។

គាត់ដឹងកំហុសរបស់គាត់ហើយភ័យខ្ល
លាចចំពោះសេចក្តីស្លាប់

ក៏ប៉ុន្តែពុំមានការប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រាកដចំ
ពោះអំពើបាបឡើយ..គ្មានការផ្លាស់ប្តូរ

សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា
និងគ្មានសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមចំពោះអំពើបា
បឡើយ។
បន្ទាប់ពីបានក្បត់ព្រះជាម្ចាស់យូដាស
អ៊ីស្ការីយ៉ុតបានស្រែកឡើងថាៈ
“ខ្ញុំបានធ្វើបាប
ដោយបានក្បត់នូវឈាមដែលគ្មានទោ
ស” ..ម៉ាថាយ ២៧:៤។

ការលន់ត្តបានបង្ខំចេញអំពីព្រលឹងដៃ
លមានកំហុសរបស់យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ុ
ត ព្រោះគេបានដឹងការ
រិន្ទ្រយទោសដ៏គួរឲ្យរន្ធត់
និងទិដ្ឋភាពនៃការកាត់ទោសដ៏គួរឲ្យ
ស្ងែងខ្លាច។
ផលវិបាកដែលផ្តល់ចំពោះគាត់នោះធ្ម
រឲ្យគាត់ពោរពេញដោយក្តីរន្ធត់
ក៏ប៉ុន្តែវាគ្មានការឈឺចាប់សោកសង្រ្គ

ឯពិតដល់ទីជំរៅនៃព្រលឹងរបស់គាត់
ដែលបានក្បត់ចំពោះព្រះរាជបុត្រានៃ
ព្រះដែលគ្មានអំពើបាបសោះ។

ព្រះចៅជាវ៉ាននៅពេលដែលទទួលទុក្ខ
វេទនាក្រោមការដាក់ទោសពីព្រះជា
ម្ចាស់នោះបានព្រមទទួលថាបានធ្វើបា
បទាស់នឹងព្រះមែន

គឺក្នុងគោលបំណងគេចឲ្យផុតពីការដាក់
ទណ្ឌកម្មបន្តទៅទៀតតែប៉ុណ្ណោះ
ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់បានបែរទៅកាន់ចិត្តអស្មិមា
នៈទាស់ទទឹងនៃអំណាចនៃស្ថានសួគ៌
ឡើងវិញ

នៅពេលដែលព្រះបានលើកសេចក្តីវេ
ទនា(Plagues)ចេញ។

មនុស្សទាំងអស់នោះគេទូញសោកចំ
ពោះលទ្ធផលនៃអំពើបាប
ក៏ប៉ុន្តែគេពុំបានសោកស្តាយចំពោះអំ
ពើបាបឡើយ។

នៅពេលដែលចិត្តបានចុះចូលនឹងឥទ្ធិពល
នៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់
សតិសម្បជញ្ញៈបានវិលត្រលប់មកវិញ
យ៉ាងឆាប់រហ័ស

ហើយមនុស្សមានបាបនោះនឹងមើល
ឃើញដល់ទីជំរៅនៃភាពពិសិដ្ឋ
នៃក្រឹត្យវិន័យបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ដែលជាគ្រឹះនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់
នៅលើស្ថានសួគ៌និងផែនដីផង។ “

ឯពន្លឺដ៏ពិតនោះគឺជាពន្លឺដែលបំភ្លឺដល់
មនុស្សទាំងអស់

ដែលកើតមកក្នុងលោកិយ៍
បំភ្លឺបន្ទប់អាថ៌កំបាំងនៃដួងព្រលឹង
និងរបស់ដែលលាក់កំបាំងដោយភាព
អន្ទុករឿងបានឃើញច្បាស់” ..

យ៉ូហាន ១:៩។

ជំនឿដែលជឿស៊ីបពិតប្រាកដមានដក់

ជាប់ក្នុងវិញ្ញាណនិងដួងចិត្ត។
មនុស្សមានបាបមានអារម្មណ៍ដឹងពីភា
ពបរិសុទ្ធត្រឹមត្រូវនៃព្រះយេហូវ៉ា
ហើយមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចនិងការប
ញ្ចេញខ្លួន
ដែលមានពុទ្ធភាពនិងសេចក្តីស្នាក់
គ្រោកចំពោះមុខអ្នកស្វែងរកវិញ្ញាណ
ដែលបាត់បង់។
គេឃើញសេចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះជាម្ចា
ស់ សោភ័ណភាពនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ
អំណរនៃភាពតតិមន្តិល
នោះគេក៏មានចំណង់យ៉ាងពុះពោរចង់
បានការជំរះបាប
និងមានទំនាក់ទំនងម្តងទៀតវិញជាមួយ
និងស្ថានសួគ៌។

— សេចក្តីអធិដ្ឋានរបស់ហាងដារីដ
បន្ទាប់ពីការធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើឆ្កាំឆ្កងរប

សំទ្រង់នោះ

បានលើកបង្ហាញឲ្យច្បាស់នូវប្រភេទ
នៃការសោកស្តាយដ៏ពិតប្រាកដចំពោះ
អំពើបាប។

ការប្រែចិត្តរបស់ទ្រង់គឺស្មោះត្រង់និងចុះ
បាសលាស ដោយគ្មានការព្យាយាម
ដើម្បីបន្ថយបន្ថយចំពោះកំហុសរបស់ទ្រង់
ឡើយ។

ដោយចិត្តរបស់ទ្រង់ដែលគ្មានបំណង
នឹងគេចវេះឲ្យផុតអំពីការកាត់ទោសដែល
លបានរង់ចាំទ្រង់

នោះបណ្តាលឲ្យទ្រង់អធិស្ឋានទៅរកពុ
រះ។

ហង់ដារីដបានមើលឃើញនូវការប្រព្រឹ
ត្តិរលងដ៏ធំរបស់ទ្រង់
និងបានឃើញនូវការធ្វើឲ្យស្នាក់គ្រា
កដល់ព្រលឹងរបស់ទ្រង់
នោះទ្រង់បានស្អប់ខ្ពើមអំពើបាប!

ទ្រង់មិនគ្រាន់តែអធិដ្ឋានសុំការអត់អា
នទោសប៉ុណ្ណោះទេ

ប៉ុន្តែទ្រង់បានសូមឲ្យបានចិត្តបរិសុទ្ធ
ទៀតផង។

ទ្រង់(ហ្លួងដារីដ)ចង់បានដោយអន្ទះ
សារនូវសេចក្តីអំណររីករាយក្នុងភាពប
រិសុទ្ធ

និងចង់បានទទួលការរួមប្រាស្រ័យផ្ទា
ល់សារជាថ្មីឡើងវិញជាមួយនិងព្រះជា
ម្ចាស់។

ហ្លួងដារីដបានបន្តសម្លេងពីព្រលឹងរប
ស់ទ្រង់ថា:

“មានពរហើយមនុស្សណាដែលការរំ
លងរបស់ខ្លួនត្រូវបានអត់ទោស

ឲ្យ
និងអំពើបាបរបស់គេត្រូវបានជូតសំអា
តចេញ។

មានពរហើយមនុស្សណាដែលព្រះយេ
ហូវ៉ាមិនរាប់ថាជាអ្នកមានទោស
ហើយគ្មានកំហុសនៅក្នុងចិត្តឡើយ។
” ..ទំនុកតំកើង ៣២:១.២

១..សូមអាណិតមេត្តាដល់ទូលបង្គំតា
មសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ ដោយ
សេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូណ៌របស់ទ្រ
ង់ ហើយសូមលុបអំពើ
រំលងរបស់ទូលបង្គំចេញ
ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូណ៌
របស់ទ្រង់។

២..សូមលាងទូលបង្គំឲ្យយ៉ាងស្អាត
ពីអំពើទុច្ចរិតរបស់ទូលបង្គំ សូម
សំអាតអំពើបាបរបស់ទូលបង្គំផង។

៣.. ដ្បិតទូលបង្គំទូលស្គាល់អំពើរំលង
របស់ទូលបង្គំហើយ ឯអំពើបាប
របស់ទូលបង្គំនោះក៏នៅចំពោះមុខទូ
លបង្គំជានិច្ច។

៧.. សូមជំរះដោយមែកហ៊ុសប្រប
នោះទូលបង្គំនឹងបានជ្រះស្អាត
សូមដុសលាងទូលបង្គំនោះនឹងបានស
ជាងហឹម។

១០.. ឱព្រះអង្គអើយ!
សូមបង្កើតចិត្តបរិសុទ្ធក្នុងទូលបង្គំ
ហើយក៏
វិញ្ញាណក្នុងទូលបង្គំឲ្យត្រឹមត្រូវឡើយ
។

១១.. សូមកុំចោលទូលបង្គំចេញពីទ្រង់
ហើយសូមកុំដកយកវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ចេញពីទូលបង្គំឡើយ។

១២..សូមឲ្យទូលបង្គំមានចិត្តរីករាយចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះនៃទ្រង់ឡើងវិញ

ហើយទប់ទល់ទូលបង្គំដោយព្រះវិញ្ញាណដ៏សទ្ធានៃទ្រង់។

១៤.ឱព្រះអង្គជាព្រះដ៏ជួយសង្គ្រោះទូលបង្គំអើយ! សូមដោះទូលបង្គំឲ្យរួចពីទោសកំចាយឈាម

ឱព្រះអង្គដ៏សង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំអើយ!

ហើយអណ្តាតទូលបង្គំនឹងច្រៀងសរសើរតំកើងនូវភាព

សប្បុរសរបស់ទ្រង់” ។ .. ទំនុកទំកើង ៥១:១.១៤

ការប្រែចិត្តបែបនេះ

គឺហួសពីសមត្ថភាព

និងអំណាចរបស់យើងផ្ទាល់ដែលអាច
សំរេចទៅបាន។

កិច្ចការទាំងអស់នេះគឺបានមកតែពីអំពី
ព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ

ដែលទ្រង់យាងឡើងស្ថានដ៏ខ្ពស់បំផុត
ហើយដែលទ្រង់បានប្រទានអំណោយ
ដល់មនុស្សទាំងឡាយ។

ក៏ប៉ុន្តែត្រង់នេះមានចំនុចមួយដែលមនុ
ស្សជាច្រើនភ័ន្តច្រឡំដែលជាហេតុប
ណាលឲ្យគេមិនបានទទួលយកសេច
ក្តីជំនួយពីព្រះគ្រីស្ទមានបំណងនឹងផ្តុ
លឲ្យគេ។

គេគិតថាគេមិនអាចចូលទៅកាន់ព្រះគ្ន
រិស្វបានទេ

ដរាបណាគេបានប្រែចិត្តជាមុនសិនពុ

ពោះថាការប្រែចិត្តនោះ
នឹងរៀបចំសំរួលផ្លូវដល់ការអត់ទោស
នៃអំពើបាបរបស់គេ។

គឺជាការពិតណាស់ដែលថាការប្រែចិត្ត
ត្រូវមានមុនការអត់ទោស អំពើបាប
ព្រោះថាមានតែចិត្តដែលសោកសង្រ្គោះ
និងប្រកបទៅដោយវិប្បដិសារីទេដែល
ត្រូវការព្រះអង្គសង្គ្រោះ។

ប៉ុន្តែតើមនុស្សមានបាបត្រូវរង់ចាំរហូត
ដល់គេប្រែចិត្តសិនទើបគេអាចចូល
ទៅរកព្រះគ្រីស្ទឬ?

តើយើងធ្វើឲ្យការប្រែចិត្តនេះក្លាយជាឧ
បសគ្គរាំងខ្លួនណាកណាស់យើងនឹងព្រះ
អង្គសង្គ្រោះឬ?

ព្រះគម្ពីរវិសុទ្ធពុំបានបង្រៀនថាមនុ
ស្សមានបាបត្រូវតែប្រែចិត្តមុនពេលគេ
អាចទទួលនូវការហោរករបស់ព្រះគ្រី

សួរឡើយ។

“អស់អ្នកដែលនឿយព្រួយដែលមានប
នកិច្ចនអើយ! ចូរមកឯខ្ញុំ
ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាលឃប់សំរាក

”..ម៉ាថាយ ១១:២៨។ មានតែគុណធម៌
ដែលចេញអំពីព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែល
អាចដឹកនាំទៅរកការប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រា
ក៏ដបាន។

សារឹកពេត្រុសបានបង្ហាញការនេះឲ្យ
កាន់តែច្បាស់ឡើងថែម

ទៀតក្នុងសេចក្តីថ្លែងរបស់លោកទៅ
កាន់កូនចៅអីស្រាអែលដោយ

ពាក្យទាំងនេះថា: “

ព្រះបានតំកើងទ្រង់ឡើងដោយសារពុ
រះហស្តស្តាំ

ឲ្យធ្វើជាព្រះអម្ចាស់និងជាព្រះអង្គ
សង្គ្រោះដើម្បីនឹងប្រោសប្រទានការបុ

វៃចិត្តដល់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល
ប្រយោជន៍ឲ្យបានរួចអំពីបាប ”..កិច្ចការ
៥:៣១។

យើងមិនអាចកែប្រែចិត្តដោយគ្មានព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ

យ៉ាងណាមិញយើងមិនអាចទទួលបានការ
អត់អោនទោសបានដោយគ្មានព្រះគ្រី
ស្ទដែរ(យើងត្រូវការវិញ្ញាណបរិសុទ្ធព្រះ
គ្រីស្ទដើម្បីប្រែចិត្ត..យើងត្រូវការព្រះគុ
រិស្ទដើម្បីឲ្យអត់ទោសរួចអំពីបាប)។

ព្រះគ្រីស្ទគឺជាប្រភពនៃគ្រប់ទាំងថាមព
លដ៏ត្រឹមត្រូវ។

ព្រះអង្គគឺជាព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ
ដែលអាចបណ្តោះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង
ក្នុងការប្រឆាំងយ៉ាងប្រផ្នាចនឹងអំពើ
បាប។

គ្រប់ទាំងបំណងប៉ងប្រាថ្នាចំពោះសច្ចភាពនិងភាពបរិសុទ្ធ

គ្រប់ការទទួលសារភាពនូវអំពើបាបរបស់យើង

គឺជាភ័ស្តុតាងដែលព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គគ្រប់គ្រងលើចិត្តរបស់យើង។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា: “ឯខ្ញុំបើសិនជា

ខ្ញុំត្រូវបានលើកពីដីឡើងនោះ

ខ្ញុំនឹងទាញមនុស្សទាំងអស់មកឯខ្ញុំ”..យ៉ូហាន ១២:៣២។

ព្រះគ្រីស្ទបានបើកសំដែងឲ្យបាបជនបានឃើញយ៉ាងប្រច័ក្សច្បាស់ថាទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដោយការទទួលស្ម័គ្រចិត្តដើម្បីលោះបាបសំរាប់ពិភពលោកទាំងមូល

ហើយក្នុងខណៈដែលយើងសម្លឹងមើល

លទៅកូនចៀមនៃព្រះអម្ចាស់
ដែលនៅលើឈើឆ្កាងកាលវារី
នោះអាថ៌កំបាំងនៃសេចក្តីប្រោស
លោះចាប់ផ្តើមលាតត្រដាងប្រាប់ដល់
ដួងចិត្តយើង
ហើយពេលនោះសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់នឹង
ដឹកនាំយើងទៅដល់ការប្រែចិត្ត។
ការស្ម័គ្រចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង
កាងជំនួសបាបជនទាំងឡាយ
បានបង្ហាញឲ្យយើងឃើញនូវសេចក្តី
ស្រលាញ់មួយដែលយើងយល់មិនបាន
ស្មានមិនដល់។
នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបបាន
ឃើញសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ធំធេងនេះ
នោះគេនឹងបន្ទូនចិត្តដែលរឹងរូស
មានការចាប់អារម្មណ៍ចំពោះសេចក្តីល្អ
ហើយក៏មានចិត្តស្តាយក្រោយចំពោះអ
ពើបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តិ។

ជាការពិតណាស់

ដែលពេលខ្លះមនុស្សយើងមានការខ្មាសអៀនចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួនឯង ហើយបានលះបង់ទំលាប់អាក្រក់ខ្លះរបស់គេចោលចេញមុនពេលដែលគេបានដឹងខ្លួនថា

គេកំពុងមានទំនាញចូលជិតព្រះគ្រីស្ទ ជាម្ចាស់។ ក៏ប៉ុន្តែពេល

ដែលគេប្រឹងប្រែងបំផ្លាស់ប្រែដោយបំណងដ៏ស្មោះត្រង់ចំពោះអំពើល្អនោះ គឺអំណាចរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងអូសទាញចិត្តរបស់គេ។

ឥទ្ធិពលមួយដែលគេពុំបានដឹង បានធ្វើការដល់ព្រលឹងរបស់គេ ហើយបានធ្វើឲ្យមនសិការរបស់គេភ្ញាក់រលឹកឡើង

ហើយពេលនេះជីវិតខាងក្រៅក៏បានកែ

ប្រែទំរង់មួយថ្មី។

ក្នុងខណៈដែលព្រះគ្រីស្ទបាននាំគេឲ្យ
ក្រីឡេកមើលទៅឯឈើឆ្កាងរបស់ទ្រង់
ឲ្យសង្កេតមើលទ្រង់ដែលបានទំលុះទំ
លាយអំពើបាបរបស់គេ

ពេលនោះទើបមនសិការរបស់គេវិលម
ករកក្រិត្យវិន័យដើមរបស់ព្រះជាម្ចាស់
វិញ។

អំពើទុច្ចរិតក្នុងជីវិតរបស់គេ..អំពើបាប
ដែលចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងព្រលី
ងរបស់គេ

បានបើកសំដែងឲ្យគេឃើញ។

គេចាប់ផ្តើមយល់អំពីសេចក្តីសុចរិតត

តខ្មោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ទើបគេឧទានឡើងថាៈ “

តើអ្វីទៅជាអំពើបាប

ដែលតំរូវឲ្យមានការលះបង់បែបនេះ

ដើម្បី ប្រោសលោះមនុស្សរងគ្រោះ?”

តើសេចក្តីស្រលាញ់ការរងទុក្ខវេទនា
និងភាពអាម៉ាស់

ទាំងអស់នេះធ្វើឡើងដើម្បីអ្វី?

តើដើម្បីកុំឲ្យយើងត្រូវទទួលសេចក្តីវិ
នាស(សេចក្តីស្លាប់)ប៉ុន្តែឲ្យបាន
ទទួលជីវិតអមតៈវិញឬ?

មនុស្សមានបាបអាចប្រឆាំងនឹងសេច
ក្តីស្រលាញ់នេះ

ឬអាចនឹងបដិសេធនឹងចូលមកជិតព្រះ
គ្រីស្ទ..ក៏ប៉ុន្តែប្រសិនបើគេមិនប្រឆាំងរ
ងរូសទេ

នោះគេនឹងបាននាំចូលមកជិតព្រះគ្រី
ស្ទ។

ការយល់ដឹងចំពោះផែនការសង្គ្រោះន
ិងដឹកនាំគេទៅកាន់គល់នៃឈើឆ្លាង
ក្នុងការប្រែចិត្តអំពើបាបរបស់គេ..អំពើ
បាបនោះហើយដែលបានធ្វើឲ្យមានកា

រលំបាក់វេទនា

ដល់ព្រះរាជបុត្រាស្នូនភ្នំរបស់ព្រះវរ
បិតា។

ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់ស្នូតិដដែល
លនេះបានធ្វើការទៅលើវត្ថុសព្វសារ
ពើរនៃធម្មជាតិ

បានមានបន្ទូលទៅកាន់ដួងចិត្តនៃមនុ
ស្សលោក

ហោយបានបង្កើតនូវចំណង់យ៉ាងខ្លាំង
ដែលមិនអាចបរិយាយបានចំពោះវត្ថុ
ដែលគេពុំមាន។

វត្ថុផងទាំងឡាយនៅនាលោកិយនេះពុំ
អាចបំពេញចំណង់របស់គេបានឡើយ

។ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអម្ចាស់កំពុង

តែងដោយហោរាគេឲ្យស្វែងរកវត្ថុមួយប៉ុ
ណ្ណោះដែលអាចផ្តល់សុខសន្តិភាពនិង
ឈប់សំរាក

គឺព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នៃយើង
បានធ្វើការគ្មានឈប់ឈរ
ដើម្បីទាក់ទាញអារម្មណ៍មនុស្សមាន
បាបឲ្យបោះបង់ចោលនូវរបស់លោកិយ
ដែល

ជាសេចក្តីសប្បាយមិនចេះស្តប់ស្តល់
នៃអំពើបាប

ដើម្បីឲ្យបានយល់នូវព្រះពររបបរិបូណ៌
ដែលនឹងបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់គេនៅក្នុង
ព្រះអង្គ។

ព្រះរាជសារនៃព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់
មនុស្សទាំងឡាយដែលកំពុងស្វែងរក
ដោយឥតបានផលដើម្បីក្រែបទឹកអំពី
ប្រភពទឹក

ដែលធ្លុះធ្លាយនៅលោកិយនេះថាៈ “អញ្ជើញមកចុះអស់អ្នកដែលស្រែក
ហោយអ្នកណាដែលចង់បាននោះសូម

យកទឹកជីវិតនេះចុះ ឥតចេញថ្លៃទេ..”
វិវរណៈ២២:១៧។

អ្នកដែលមានបំណង
ស្វែងរកវត្ថុមួយដែលប្រសើរជាងវត្ថុដែល
លលោកីយ៍នេះផ្តល់ឲ្យនោះ
រមែងទូលស្គាល់ថាជាសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏
ធំនេះជាសេចក្តីដង្ហោយហោររបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់មកកាន់ព្រលឹងរបស់គេ។
ចូរទូលសូមទ្រង់ប្រទាននូវការប្រែចិត្ត
និងសូមដល់ព្រះវរបិតា
សូមទ្រង់បង្ហាញដល់អ្នកព្រះគ្រីស្ទដែល
លពោរពេញដោយសេចក្តីស្រលាញ់
ដ៏គ្មានព្រំដែនដែលពោរពេញទៅដោយ
យភាបវិសុទ្ធតតខ្លោះ។
នៅក្នុងជីវិតនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះ
ទ្រង់បានធ្វើជាកំរងដល់យើងឥតខ្លោះតា
មរយៈគោល

ការណ៍ដែលក្រឹត្យវិន័យ..គឺសេចក្តីស្រលាញ់ដល់ព្រះនិងដល់មនុស្ស។

សេចក្តីមេត្តាករុណា

សេចក្តីស្រលាញ់ដ៏លើសលប់

គឺជាជីវិតនៃព្រលឹងទ្រង់។

នៅពេលដែលយើងសម្លឹងមើលទៅទ្រង់

ក្នុងខណៈដែលកាន់ស្នំ

នៃព្រះអង្គសង្គ្រោះជះចំលើរបយើង

នោះយើងនឹងឃើញសេចក្តីទុច្ចរិតក្នុង

ដួងចិត្តយើង។

ជួនកាលយើងអាចមានសេចក្តីអំនួតចំ

ពោះខនឯង ដូចជាលោក

និក្ខមីមអក្ខេងដែរ

ដែលតែងអួតថាជីវិតរបស់យើងត្រូវត

តខ្លោះ រីឯសីលធម៌របស់នៅក៏ល្អហ្មត់

ហ្មង។

ពេលនោះយើងគិតថាយើងមិនត្រូវការ

បន្ទាបកាយវាចាចិត្តចំពោះព្រះជាមា
សឡើយដូចជាមនុស្សមានបាបដទៃ
ទៀតដែរ។

នៅពេលដែលពន្លឺចេញពីព្រះគ្រីស្ទប
ញ្ជាក់មកក្នុងដួងចិត្តយើង
នោះយើងនឹងឃើញថាតើខ្លួនយើងមិន
បរិសុទ្ធប៉ុណ្ណានោះ។

យើងនឹងមើលឃើញនូវសំទុះចិត្តដ៏ចង្អុ
អៀតចង្អុល..ភាពជាមារប្រឆាំងនឹងពុ
រះដែលបានបង្អួចរាល់សកម្មភាពប្រចាំ
ថ្ងៃ។

នៅពេលនោះទើបយើងដឹងថាអំពើសុ
ចរិតរបស់យើងគឺជាកំណាត់សំពត់
ដ៏ស្មោកគ្រោកដែលមានតែព្រះលោហិ
តនៃព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលអាចលាង
សំអាតយើង

ពីភាពស្មោកគ្រោកនៃអំពើបាបហើយ

និងបំផ្លាស់ប្តូរប្រែចិត្តថ្មីតាមបែបសណ្ឋាន
របស់ទ្រង់។

ពន្លឺសិរិលនៃព្រះជាម្ចាស់
ជាការសង្ឃឹមចំពោះភាពបរិសុទ្ធរប
សព្វព្រះគ្រីស្ទបានជ្រៀតចូលទៅក្នុងព្រ
លឹងនៃបាបជន
ធ្វើឲ្យអំពើស្មោកគ្រោកក្នុងចិត្តរលាយ
ស្លន្យបង់អន្តរធាន
ហើយលាតត្រដាងនូវភាពមិនស្អាតនៃ
អត្តចរិតរបស់មនុស្ស។
ពន្លឺនេះបានបំភ្លឺឲ្យយើងមើលឃើញចំ
ណង់ដ៏ចង្អៀតចង្អល់
អំពើមិនស្មោះត្រង់នៃដួងចិត្តនិងបបួរ
មាត់ទូចរិត។
អំពើមិនស្មោះត្រង់នៃមនុស្សមានបាប
ដើម្បីបំផ្លាញបង់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាញឲ្យយើងនៅចំ

ពោះភ្នែករបស់គេ
ហើយវិញ្ញាណដ៏ខ្លោចខ្លាំងរបស់គេ
នឹងឈឺចាប់ក្រោមអនុភាពស្វែងរកនៃ
ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
គេក៏ស្អប់ដល់ខ្លួនគេនៅពេលដែលគេ
បានឃើញនូវលក្ខណៈដ៏ល្អឥតខ្ចោះ
របស់ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នោះ។

នៅពេលដែលហោរាដានីយ៉ែលឃើញ
សិរីល្អ
ដែលពុំទូហ៊ុំជុំវិញទេវតានាំសារពីស្ថាន
សួគ៌ដែលព្រះបានចាត់ឱ្យចុះមកឯគា
ត់

នោះហោរាដានីយ៉ែលមានចិត្តរំភើប
ញាប់ញ័រ
ហើយដឹងថារូបគាត់មានភាពក្រសោយ
នឹងភាពមិនបរិសុទ្ធដ៏សែនលើស
លប់។

ក្នុងការពិពណ៌នាពីឥទ្ធិពលនៃទស្សន
យភាពដ៏អស្ចារ្យមួយ

ដានីយ៉ែលមានពោលថា: “ខ្ញុំប្រែជាខ
សោះ ឆ្លើយទៅ

មុខខ្ញុំប្រែជាស្លេកស្លាំងហើយខ្ញុំគិតមា
នសល់កំលាំងឡើយ” ..ដានីយ៉ែល១០:
៨។

ព្រលឹងដែលបានយល់ភាពបរិសុទ្ធ
នោះនឹងស្អប់ភាពអាត្មានិយមរបស់ខ្លួន
ឯង

ហើយស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធនៃដួងចិត្ត
ដែលចុះសំរុងជាមួយនឹងក្រឹត្យវិន័យរប
ស់ព្រះជាម្ចាស់និងលក្ខណៈរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ។

សារ៉ែកបានពោលថា: “បើគិតពីភាពសុ
ចរិតក្នុងក្រឹត្យវិន័យ
ដោយន័យសើវៗនោះអាការៈខាងក្ដ

ពេលវេលាគាត់គ្មានអ្វីគួរឱ្យបន្ទោសបានឡើយ

ប៉ុន្តែបើគិតផ្ទៀងផ្ទាត់ដល់ជំងឺអំពើលក្ខណៈបរិសុទ្ធនៃបញ្ញត្តិទ្រង់វិញនោះ គាត់បានឃើញច្បាស់ថាគាត់ជាមនុស្សសមានបាប។”

បើធ្វើការវិនិច្ឆ័យតាមរយៈក្រិត្យវិន័យ ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ដែលមនុស្សអនុវត្តទៅនឹងជីវិតខាងក្រៅ គាត់គិតថានឹងអាចចៀសផុតពីអំពើបាបបាន

ក៏ប៉ុន្តែពេលដែលគាត់ពិនិត្យពិច័យដល់ជំងឺនៃអត្តន័យដ៏បរិសុទ្ធរបស់ក្រិត្យវិន័យ

ពេលនោះគាត់បានឃើញខ្លួនរបស់គាត់ដូចជាព្រះបានឃើញគាត់នោះគាត់នឹងឱនក្រាបដោយភាពអៀនខ្មាសហើយ

និងលន់ត្រូវទោសកំហុសរបស់គាត់។
គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ “កាលពីដើមខ្ញុំ
បានរស់នៅ ដោយគ្មានក្រឹត្យវិន័យ
ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបញ្ញត្តិបានកើតឡើង
នោះបាបក៏បានរស់ឡើងវិញ
រូបខ្ញុំក៏ត្រូវស្លាប់” រួម៧:៨។

នៅពេលដែលគាត់បានឃើញភាពបរិសុទ្ធ
ពីកំណើតនៃក្រឹត្យវិន័យ
អំពើបាបក៏បានលេចចេញទាំងការខំ
លាក់បំពួន
ពេលនោះគំនិតដែលខំលើកតំកើងតែ
ខ្លួន ឯងរបស់គាត់ក៏រសាយបាត់ទៅ។

ព្រះជាម្ចាស់ពុំសំគាល់ថាអំពើបាបទាំង
អស់មានទំហំស្មើគ្នានោះឡើយ។
ក្នុងការប៉ាន់ប្រមាណរបស់ទ្រង់
ក៏ដូចជាការកត់សំគាល់នៃមនុស្សដែរ
គឺថាអំពើបាបឬពុទ្ធភាពវាមានកំរិតរប

សំរា

ប៉ុន្តែទោះជាមនុស្សតែងសន្មតអំពើបាប
ថាតូចឬធំទៅតាមការមើលឃើញរបស់
គេយ៉ាងណាក្តី

ចំពោះព្រះនេត្ររបស់ទ្រង់វិញគ្មានអំពើ
បាបណាដែលរាប់ថា “បាបបន្តិច”

នោះឡើយ។

ការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សពុំដែលត្រឹមត្រូវ
ប្រាកដទេ

តែតែងមានភាពលំអៀងជាដរាប។

ព្រះជាម្ចាស់ប្រមើលមើលការទាំងអស់
ដោយសេចក្តីសុចរិត។

មនុស្សប្រមឹកគឺជាទិស្តប់ខ្ពើមនៃមនុស្ស
សង្ខំទាំងឡាយ។

គេតែងនិយាយថាមនុស្សបែបនេះមិន
បានចូលនគរស្ថានសួគ៌ឡើយ

ប៉ុន្តែក្នុងខណៈដដែលនោះ

មនុស្សដែលក្រអឺតក្រទមលោភលន់និ

ឯអាត្មានិយមបែរជាគ្មានកំហុសទៅវិញ!
ញា!។

អំពើអស់ទាំងនេះគឺជាបាបដែលប្រឆាំងដាច់ខាតនឹងព្រះជាម្ចាស់ព្រោះអំពើអស់ទាំងនេះវាផ្ទុយស្រឡះពីអត្ថចរិករបស់ព្រះដែលប្រកបដោយសេចក្តីមេត្តាករុណានិងសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏លើសលប់ដែលជាបរិយាកាសមួយនៃលោកសន្តិវាសដ៏មិនសាបសូន្យ។ មនុស្សដែលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរតែងមានអារម្មណ៍អៀនខ្មាសខ្វះខាត(ភាពល្អនៃព្រះ)និងត្រូវការព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទក៏ប៉ុន្តែមនុស្សក្រីអតក្រីទមមានឫកពារឆ្លើងឆ្លើមិនត្រូវការការនេះឡើយ។ គេបិទទ្វារចិត្តរបស់គេមិនព្រមទទួលយកព្រះពរដ៏ច្រើនឥតគណនា

ដែលព្រះទ្រង់បានយាងមកផ្តល់ដល់
គេ។

អ្នកហូតពន្លឺដំកំសត់ដែលបានអធិស្ឋា
នថា:

“ឱ!ព្រះជាម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ!
សូមមេត្តាករុណាចំពោះទូលបង្គំជាមនុ
ស្សមានបាបផង”(លូកា

១៨:១៣)នោះគាត់បានចាត់ទុកខ្លួនគា
ត់ថាជាមនុស្សអាក្រក់បំផុត
ហើយអ្នកដទៃទៀតក៏សម្លឹងឃើញគា
ត់ដោយអារម្មណ៍ដូច្នោះដែរ។

គាត់ត្រូវការជំនួយ

ហើយដោយបន្ទុកនៃទោសកំហុស
និងសេចក្តីអៀនខ្មាសទើបគាត់ចូលម
ក៏ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីទូលអង្វរសូ
មសេចក្តីមេត្តាករុណាអំពីទ្រង់។

ចិត្តរបស់គាត់បើកចំហរចំពោះព្រះហរិ

ញាណបរិសុទ្ធ

របស់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យបំពេញការដ៏ពិសិ

ដ

ក្នុងដួងចិត្តរបស់គាត់ដើម្បីនឹងរំដោះគាត់ឲ្យរួចពីអណាចនៃអំពើបាប។

ការអធិស្ឋានដ៏អ្នកអាង

និងការដែលគិតថាខ្លួនឯងត្រូវ(ដូចពួក

អាចារ្យជានិស្សិតតែងធ្វើនោះ)បង្ហាញថា

ចិត្តរបស់គេបំផ្លាញដោយមិនត្រូវការអ

នុភាពនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឡើយ។

ដោយសារគេឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់គេពុំទ

ទួលស្គាល់ភាពខុសឆ្គងរបស់គេ

ដែលប្រឆាំងទៅនឹងភាពបរិសុទ្ធតិចតួច

ចោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

គេមានអារម្មណ៍ថាគេពុំត្រូវការអ្វីឡើ

យ ហើយគេនឹងពុំទទួលបានអ្វីដែរ។

ប្រសិនបើអ្នកឃើញអំពើបាបរបស់អ្នក
សូមកុំតំអក់ចាំឲ្យខ្លួនអ្នកប្រសើរឡើងវិ
ញដោយឯកឯងនោះឡើយ។

តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ហើយដែល
ពួកគេគិតថាគេពុំសមស្របនឹងចូលមក
ឯព្រះគ្រីស្ទ?

តើអ្នកសង្ឃឹមថាអ្នកនឹងបានប្រសើរ
ឡើងវិញដោយការព្យាយាម
ប្រុងប្រយ័ត្នផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកឬ?

“តើសាសនាអេត្យាហ្វីតអាចនឹងបំផ្លាស់ប្រែ
សម្បុរស្បែករបស់ខ្លួនបានដែរឬទេ?
ឬបើសត្វខ្លាខ្លះអាចផ្លាស់សំបុរពញាក់
របស់វាបាននោះឯងវាលក្ខា
ដែលធ្លាប់ប្រព្រឹត្តល្អវិញបាន
ដែរ..យេរេមា ១៣:២៣។ ជំនួយតែមួយ
គត់ចំពោះរូបយើងគឺព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់
។យើងមិនត្រូវរង់ចាំការល្អលោមដ៏ខុ
លាំងក្លា

ឬឱកាសល្អប្រសើរឬចាំឲ្យស្រួលចិត្ត
សិនឡើយ។

យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានដោយខ្លួនយើង
ផ្ទាល់ឡើយ..ចូរយើងចូលមករកព្រះគុ
រិស្ថជាម្ចាស់តាមបែបសណ្ឋានដែល
យើងមាននោះចុះ។

ក៏ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណាក្តីកុំឲ្យភ័ន្តច្រ
ឡំដោយនឹកស្មានថា

ព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រកបដោយសេចក្តី
ស្រលាញ់ មេត្តាករុណា
និងប្រោសសង្គ្រោះដល់អ្នកដែលបដិ
សេធតុំទទួលព្រះគុណរបស់ទ្រង់នោះ
ឲ្យសោះ។

អំពើបាបដ៏លើសលប់អាចវាស់ប្រមា
ណដោយសារពន្លឺនៃឈើឆ្កាងប៉ុណ្ណោះ
។

នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបនៅតែ

ទទួលបានព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ល្អណាស់
ទ្រង់មិនអាចនឹងបណ្តេញមនុស្សមាន
បាបឲ្យចេញឆ្ងាយពីទ្រង់ឡើយ
នោះសូមសម្លឹងមើលទៅឯកាល់វ៉ារី(ជា
ទីដែលទ្រង់ត្រូវទទួលសុគតលើឈើឆុ
កាង)។ គ្មានមធ្យោបាយណាផ្សេង
ដែលមនុស្សមានបាបត្រូវបានសង្គ្រោះ
នោះទេ។

ប្រសិនបើគ្មានព្រះមហាបូជនីយកិច្ច
នេះទេ

មនុស្សជាតិមិនអាចគេចឲ្យផុតអំពីការ
រាតត្បាតនៃអំពើបាប

ហើយក៏មិនអាចមានទំនាក់ទំនងសាវ
ជាថ្មីឡើងវិញជាមួយព្រះជាម្ចាស់បាន
ឡើយ

ហើយម្យ៉ាងទៀតគេមិនអាចទទួលបាន
ណែកក្នុងជីវិតមួយដែលប្រកបដោយវិ
ញាណបរិសុទ្ធឡើយ។

ដោយសារបញ្ហាអស់ទាំងនោះហើយ
ដែលព្រះគ្រីស្ទបានយកអង្គទ្រង់
មកកាត់ពាររងអស់ទាំងអំពើបាបជួស
មនុស្សទមិឡូល្លើស
និងរងវេទនាជំនួសមនុស្សមានបាបទាំង
ឡាយ។

សេចក្តីស្រលាញ់ការឈឺចាប់និងការ
សុគតិនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ
សរឲ្យឃើញយ៉ាងប្រថុក្សច្បាស់ពីអំពើ
បាបដ៏ធំក្រៃលែង

ហើយក៏ប្រកាសឲ្យដឹងថាគ្មានមធ្យោ
បាយណាដើម្បីគេចឲ្យផុត
ពីអនុភាពនៃអំពើបាបនោះឡើយគ្មាន
សេចក្តីសង្ឃឹមចំពោះជីវិតថ្មីម្តងដែល
ប្រសើរជាងនេះក្រៅអំពីការថ្វាយខ្លួនចំ
ពោះ ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់នោះឡើយ។

ជួនកាលមនុស្សរឹងរូសខំបំបិទបំបាំងកំហុសរបស់គេ ដោយប្រៀបប្រដូចខ្លួនទៅនឹងអ្នកគ្រីស្ទាន ដែលកាន់ជំនឿខ្លាបខ្លួន (Professed Christians) ថា: “បើនិយាយពីការលះបង់ ភាពស្រគគិតស្រគិត ឬការប្រយ័ត្នប្រយែងចំពោះកិរិយាមាយាទ មិនយេញពួកហ្នឹងគ្រាន់បើជាងខ្ញុំណា! គេក៏ស្រលាញ់ភាពត្រេកត្រអាលនិងទំយើខ្លួនដូចតែខ្ញុំដែរ”។ ដូច្នោះហើយបានជាគេស្វែងរកចាប់កំហុសរបស់អ្នកដទៃដើម្បីជាការដោះសារពីការមិនអើពើលើកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន។ ក៏ប៉ុន្តែអំពើបាបនិងទោសជាការដោះសារពីការមិនអើពើលើកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន។

ក៏ប៉ុន្តែអំពើបាបនិងទោសព័ររបស់អ្នក
ដទៃ

ពុំអាចនឹងជួយអ្នកណាម្នាក់ផ្សេងទៀត
ឲ្យរួចទោសបានឡើយ

ព្រោះថាព្រះជាម្ចាស់ពុំបានប្រទានឲ្យ
យើងនូវគំរូដែលខុសឆ្គងឡើយ។

ព្រះរាជបុត្រាដ៏បរិសុទ្ធបណ្តាច់នៃព្រះ
ជាម្ចាស់

បានប្រទានមកដើម្បីជាគំរូដល់យើង
បើអ្នកណាពោលថោលនិងពួកអ្នកគ្រី
ស្ទានដែលកាន់ជំនឿខ្ជាប់ខ្ជួន

នោះគេត្រូវតែប្រព្រឹត្តឲ្យបានប្រសើរជា
ងអ្នកទាំងនោះប្រសិនបើគេយល់ដឹងថា
បាស់អំពើលក្ខណៈពិតរបស់អ្នកគ្រីស្ទា
ន

នោះគេគឺនឹងឃើញអំពើបាបរបស់គេ
មានទំហំជាងអម្បាលមានទៅទៀតពី
ព្រោះគរយល់ដឹងនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ

អ្វីដែលសុចរិត
តែគេមិនព្រមប្រព្រឹត្តតាម។

ចូរកុំតំអក់ចាំពេលក្រោយ.. ចូរកុំបង្អែរ
បង្អង់និងបោះបង់ចោលអំពើបាបរបស់
អ្នកឡើយ។

ចូរស្វះស្វែងរកចិត្តដ៏បរិសុទ្ធដោយនូវអំ
ណាចនៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទចុះ។

ត្រង់ចំណុចនេះ

មានមនុស្សទាំងសល់សែននាក់ដែល
មានការភ័ន្តច្រឡំរហូតដល់បាត់បង់នូវ
ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចជារៀងរហូត។

ត្រង់នេះខ្ញុំមិនផ្ដោតលើជីវិតដែលមាន
យៈពេលខ្លីនិងមិនច្បាស់លាស់នោះ

ទេ

ប៉ុន្តែមានឧបសគ្គមួយគួរឲ្យរន្ធត់ក្រៃ
លែងគឺជាឧបសគ្គដែលប្រាជ្ញាមនុស្ស
យល់មិនដល់

ក្នុងការពន្យារពេលមិនទទួលសម្លេងដ
ង្ហោយហោរនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់
ព្រះជាម្ចាស់

ហើយបែរជាស្ម័គ្រទ្រាំរស់ក្នុងអំពើបាប
ទៅវិញ

នោះគឺជាការបង្អែរបង្អង់នោះឯង
ទើបបញ្ហានេះអាចកើតឡើងទៅបាន។
អំពើបាប

ទោះជាតិចតួចស្អប់ស្អើងយ៉ាងណាក្តី
ក៏អាចបណ្តាលឲ្យមានគ្រោះមហន្តរា
យ

និងសេចក្តីហិនវិនាសដ៏អស់កល្បបាន
ដែរ។

បើយើងមិនប្រឹងយកជ័យជំនះលើអំពើ
បាបនេះបានទេ

នោះវានឹងយកជ័យជំនះលើយើងជាក់
ជាមិនខាន

ហើយវានឹងបង្កវិនាសកម្មដល់យើង
ទៀតផង។

អាដីមនិងអេវ៉ាបានល្បួងចិត្តខ្លួនឯងថា
រឿងកំប៉ុកកំប៉ុកដូចជាការបរកោតផ្លែ
ឈើដែលព្រះបានហាមឃាត់(Forbidd
en Fruit)នោះមិនអាចបណ្តាលឲ្យ
មានផលវិបាកដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ

ដូចជាព្រះបានមានព្រះបន្ទូលប្រកាស
ប្រាប់នោះឡើយ។

ក៏ប៉ុន្តែកំហុសដ៏តូចនេះគឺជាការប្រព្រឹត្ត
ល្មើសរំលងនឹងក្រឹត្យវិន័យដ៏បរិសុទ្ធរប
ស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាក្រឹត្យ

វិន័យដែលមិនអាចប្រែប្រួលបានសោះ
ឡើយ។

វាថែមទាំងបានញែកបំបែកមនុស្ស
លោកអំពីព្រះជាម្ចាស់ហើយក៏បានបើ
កចំហរទ្វារទំនប់នៃសេចក្តីស្លាប់ព្រម

ទាំងបណ្តាសានៅលើពិភពផែនដីយើងនេះផង។

ពីយុគសម័យមួយទៅយុគសម័យមួយទំនួញសោយសោកនៃមរណៈទុក្ខដ៏មិនចេះអស់មិនចេះហើយ

តំអូញចូរនិងការទង្វឹះខ្សឹកខ្សួលនៃសត្វលោក

និងសមិទ្ធផលទាំងឡាយដែលព្រះបានបង្កើតមកគឺជាសំរែកនៃការឈឺចាប់ដែលជាផលវិបាកនៃការដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។

សូម្បីនៅឯស្ថានសួគ៌ក៏នៅទទួលលទ្ធផលនៃការបះបោរពីសំណាក់សាតាំងដែលប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ដែរ។

ទឹកាលវារីបិតនៅជាអនុស្សាវរីយដាន(ជាការរំលឹក)នៃព្រះមហាពលីកម្មដ៏អស្ចារ្យ

ដែលតម្រូវឲ្យព្រះគ្រីស្ទទទួលទណ្ឌកម្ម

លាងកំហុសចំពោះការប្រព្រឹត្តិរំលងនិង
បញ្ញត្តិបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។
យើងមិនត្រូវចាត់ទុកអំពើបាបថាជាបញ្ហា
កំប៉ុកកំប៉ុកសោះឡើយ។

គ្រប់សកម្មភាពនៃការប្រព្រឹត្តិរំលង
គ្រប់ទាំងការធ្វេសប្រហែសឬការបដិសេធចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺ
ជាប្រតិកម្មមួយមកលើខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ដែល
លបណ្តាលឲ្យមានទឹកចិត្តទទឹងរងរូស
..ទាញបង្វែរចិត្តឲ្យរង្វេងខ្មួសផ្លូវ
បណ្តាលឲ្យស្តីក្រសែពន់ចំពោះការយល់ដឹង

ហើយវាមិនគ្រាន់តែធ្វើឲ្យអ្នកមានចិត្ត
អស់អែកនឹងចុះចូលដល់ព្រះជាម្ចាស់
ប៉ុណ្ណោះទេ
តែវាថែមទាំងធ្វើឲ្យអ្នកមិនអាចចុះចូល
នឹងសេចក្តីដង្ហោយហោរាដ៏ស្រទន់នៃពុ

រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះនោះទៀត
ផង។

មនុស្សខ្លះរំងាប់មនសិការដ៏តប់ប្រមល់
របស់ខ្លួនដោយមានគំនិតថាគេអាចបំ
ផ្លាស់ប្រែទិសដៅនៃបាបកម្មបាននៅ
ពេលដែលគេជ្រើសរើសផ្លូវរបស់គេ
ដោយសេចក្តីប្រមាថពាយងាយទៅនឹង
តំរាស់ហោរ(សេចក្តីអញ្ជើញ)ដោយក្តី
មេត្តាករុណារបស់ព្រះ..ហើយគេនៅ
តែមានគំនិតយ៉ាងដូច្នោះដដែល។
គេគិតថាបន្ទាប់ពីមិនធ្វើតាមព្រះវិញ្ញា
ណនៃព្រះគុណ
និងបន្ទាប់ពីបោះឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួនខាង
អវិជ្ជាសាតាំង
ហើយរំពេចនោះគេអាចផ្លាស់ប្តូរទិស
ដៅរបស់គេបានភ្លាម។
ក៏ប៉ុន្តែតាមការពិតអំពើទាំងអស់នេះពុំ

មែនជាការងាយទេ។ បទពិសោធន៍
ចំណេះវិជ្ជាក្នុង មួយជីវិតរបស់គេ
បើត្រាប់តាមពុម្ពគំរូអត្តចរិកដ៏ពេញលេ
ញនៃព្រះនោះ

មានមនុស្សតិចតួចណាស់ដែលមានចិត្ត
ត្រង់ក្លាយឲ្យដូចជាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។

សូម្បីតែលក្ខណៈខុសឆ្គងរបស់អត្តចរិ
កចំណង់ដែលពោរពេញដោយអំពើបា
ប ចំណង់សប្បាយដែលមិនចេះចប់
ក៏អាចនឹងបន្យាបនូវតទ្ធិពលនៃដំណឹង
ល្អបន្តិច ម្តងៗបានដែរ។

គ្រប់ការបណ្តោតបណ្តោយតាមអំពើបា
ប
និងធ្វើឲ្យកើននូវសេចក្តីសំអប់(ការមា
នៈ)របស់ព្រលឹងវិញ្ញាណទៅកាន់ព្រះ
ជាម្ចាស់។ មនុស្សដែលបង្ហាញ
ភាពរឹងក្នុងរបស់ខ្លួន

ឬភាពមិនរស់អើពើរកោតក្រែងចំពោះ
សច្ចភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់
នោះនឹងរមែងច្រូតកាត់នូវផលដែលខ្លួន
បានសាបព្រោះ។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធទាំងមូល
ពុំមានសេចក្តីព្រមានណាដែលគួរឲ្យ
នឹកចិត្ត

ជាងការព្រមានប្រឆាំងនឹងការបង្ហាត់
ពេល

លេងសើចនឹងអារក្សសាតាំងដូចដែល
អ្នកប្រាជ្ញបណ្ឌិតបានពោលថា“អ្នកមា
នបាប

នឹងត្រូវចងជាប់ដោយចំនងរបស់ខ្លួនឯ
ង”..សុភាសិត៥:២២។

ព្រះគ្រីស្ទបានត្រៀមជាស្រេច
ដើម្បីដោះលែងឲ្យយើងមានសេរីភាព
អំពើបាបក៏ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបង្ខិតបង្ខំយើង

ឡើយ។

កាលណាការប្រព្រឹត្តិល្មើសនៅតែបន្ត
នោះសុភ័យនឹងទោរទន់ទៅអារក្ស
ហើយពេលនោះយើងនឹងគ្មានចំណង់
ឲ្យបានរួចមានសេរីភាពឡើយ។
ប្រសិនបើយើងមិនទទួលយកព្រះគុ
ណារបស់ទ្រង់

ដូចយើងបានដូចម្តេចបាន? យើងបាន
បំផ្លាញខ្លួនយើងដោយសារការសំរេច
ចិត្តចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់
។

“មើលឥឡូវនេះជាវេលាដៃគាប់ព្រះហ
ឫទ័យរបស់ទ្រង់ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃសង្គ្រោះ
ហើយ”..ក្នុងចូស២៦:២។

“ថ្ងៃនេះបើអ្នកព្យសម្លេងទ្រង់នោះកុំឲ្យ
តាំងចិត្តរឹងរូសឡើយ”..ហេព្រើ៣:៨.៩
។

“មនុស្សយើងសំឡឹងមើលតែបូកពាខាងក្រៅតែប៉ុណ្ណោះ

ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ទតមើលទៅក្នុងចិត្តវិញ។

ចិត្តរបស់មនុស្សតែងតែមានភាពទំនាស់នៃវេទនាអារម្មណ៍រវាង

អំណរនិងសេចក្តីកង្វល់

ចិត្តរើរវាយក្រឡេចក្រឡេចដែលជាជំរកនៃភាពមិនបរិសុទ្ធនិងការបោកបញ្ឆោត”..សំរាប់យូអែលទី១ ១៦:៧។

ទ្រង់ធ្វេងយល់នូវចំណង់ចិត្តគោលបំណង

និងការបង្ហាញរបស់យើង។

ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់អ្នកប្រឡាក់ដិតដោយដោយអំពើបាបយ៉ាងណានោះ

ចូរអ្នកចូលមកឯទ្រង់ដោយបែបសណ្ឋាននោះ ចុះ

ឲ្យដូចជាអ្នកលើកទំនុកតំកើងបានសុ

វែកឧទានដោយចំហឡើងថា: “ឱព្រះអង្គអើយសូមពិនិត្យមើលឲ្យបានស្អាស់
ចិត្តទូលព្រះបង្គំផង
សូមល្បួងលឲ្យបានជ្រាបអស់ទាំងគំនិត
នៃទូលបង្គំតាមផ្លូវដ៏អស់កល្បជានិច្ច
” ..ទំនុកតំកើង ១៣៩:២៣.២៤ ។

មនុស្សជាច្រើនទទួលស្គាល់សាសនា
ដែលកើតដោយប្រាជ្ញា..ពេលណាចិត្ត
របស់យើងមិនបានសម្អាតទេនោះសេ
ចក្តីជំនឿលើព្រះបានគ្រាន់តែជាទំរង់ប៉ុ
ណោះ។

សូមឲ្យលោកអ្នកអធិស្ឋានបានដូច្នោះវិ
ញថា: “ឱព្រះអង្គអើយ
សូមបង្កើតចិត្តបរិសុទ្ធ នៅក្នុងទូលបង្គំ
ហើយកែវិញ្ញាណក្នុងទូលបង្គំឲ្យត្រឹមត្រូវ
រូរឡើង” ..ទំនុកតំកើង ៥១:១០ ។

សូមពិចារណាដោយស្មោះត្រង់ជាមួយ

វិញ្ញាណរបស់អ្នកចុះ។

សូមយកចិត្តទុកដាក់រំពឹងដោយខ្ជាប់ខ្ជួនដល់ខ្លួនព្រះចុះ

ប្រសិនបើជីវិតរបស់អ្នកបិតក្នុងភាពអន្តរាយ។

នេះគឺជាបញ្ហាមួយដែលអ្នកត្រូវកែតម្រូវរវាងព្រលឹងអ្នកនឹងព្រះជាម្ចាស់ឲ្យបានជានិច្ចនិរន្តរតទៅ។

សេចក្តីសង្ឃឹមមួយដែលគ្រាន់សន្តតហើយគ្មានគោលចរិកច្បាស់លាស់នឹងផ្តល់នូវភាពមហន្តរាយចំពោះរូបគេ។

ចូរសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសេចក្តីអធិស្ឋានដោយអស់ពីចិត្ត។ ព្រះបន្ទូលនោះនឹងលាតត្រដាងនៅចំពោះមុខអ្នកនូវក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះនិងព្រះជន្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជាគោ

លក្ខណ៍ចំបងនៃភាពបរិសុទ្ធហើយ
បើគ្មានការទាំងនេះទេនោះ “គ្មានមនុ
ស្សណាអាចឃើញព្រះជាម្ចាស់ឡើយ”
..ហេតុ្រ្រី១២:១៤។

ព្រះបន្ទូលនោះអាចឲ្យយើងស្គាល់អំ
ពើបាបបានយ៉ាងច្បាស់
ហើយបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់នូវមធ្យោបា
យសំរាប់សង្គ្រោះ។

ចូរយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលដែលព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះពោលមកកាន់វិញ្ញាណ
របស់អ្នក។

នៅពេលដែលអ្នកឃើញភាពធំសំបើម
នៃអំពើបាប
និងយល់ពីលក្ខណៈដ៏ពិតប្រាកដរបស់
អ្នកផ្ទាល់
នោះកុំឲ្យអ្នកចុះចាញ់ក្នុងភាពអស់ស
ង្ឃឹមឡើយ។

ព្រះគ្រីស្ទយាងមកដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប។

យើងមិនចាំបាច់ផ្សះផ្សារបយើងនឹងពុរះជាម្ចាស់ឡើយ

ក៏ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏លើសលប់

នៃព្រះជាម្ចាស់ដែលជាអង្គព្រះគ្រីស្ទដែលបានផ្សះផ្សារពិភពលោកដោយពុរះអង្គផ្ទាល់..

“ព្រះទ្រង់គង់ក្នុងព្រះ

គ្រីស្ទក៏ពុំផ្សះផ្សារលោកីយ៍នឹងព្រះអង្គទ្រង់”..កូរិនថូស២៥:១៩។

ទ្រង់ល្ងង់លោមដោយសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ស្រទន់ទៅកាន់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ក៏ពុំផ្សះផ្សារ។

ពុំផ្សះផ្សារ។

សូម្បីមាតាបិតាទាំងឡាយនៅលើលោកនេះក៏ពុំមានសេចក្តីអណត់អត់ធ្មត់ចំពោះកំហុសរបស់កូនឲ្យស្មើនឹងសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្ស

សដែលទ្រង់ក៏ពុំផ្សះផ្សារស្វែងរកដើម្បីសង្គ្រោះ

ពោះនោះឡើយ។

គ្មានបបូរមាត់នៃមនុស្សឯណា

ដែលអាចបង្កើតនូវការទទួលបានអង្គរយ៉ាង

ស្រទន់ចំពោះអ្នករង្វេងឲ្យបានដូចទ្រង់

ទេ។ គ្រប់ទាំងសេចក្តីសន្យា

និងការព្រមានរបស់ទ្រង់គ្មានអ្វីក្រៅពី

សេចក្តីស្រលាញ់ដែលពុំអាចពណ៌នា

បាននោះឡើយ។

នៅពេលដែលអារក្សសាតាំងមកប្រាប់

អ្នកថា

អ្នកគឺជាមនុស្សមានបាបដ៏ធ្ងន់នោះ

ចូរអ្នកងើបមើលទៅព្រះអង្គសង្គ្រោះ

ហើយថ្លែងពីគុណសម្បត្តិដ៏ឥតខ្ចោះរបស់

ទ្រង់ចុះ។

លោកអ្នកអាចស្វែងរកសេចក្តីជំនួយ

បានកាលណាអ្នកស្វែងរកពន្លឺរបស់ទ្រង់

។ ចូរទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់អ្នក

ប៉ុន្តែសូមថ្លែងប្រាប់ទៅបច្ចាមិត្រវិញ
ថា: “ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាម្ចាស់យាងមក
ពិតពលោកយើងនេះគឺដើម្បីសង្គ្រោះ
មនុស្សមានបាប..ហើយរូបអ្នកនឹងត្រូវ
បានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏
ឥតអ្វីប្រៀបធៀបបាននោះ”..ធម៌ម៉ូថេ
១:១៥។

ព្រះយេស៊ូលើកសំនុំមួយសួរដល់ស៊ីម៉ូ
នអំពីមនុស្សដែលជំពាក់បំណុល២នា
ក់ ម្នាក់ជំពាក់តែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ
ឯម្នាក់ទៀតជំពាក់យ៉ាងច្រើន។
តែនាយចៅហ្វាយសុខចិត្តបំភ្លេចបំណុ
លនោះចោល។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទសួរស៊ីម៉ូនថា
តើរវាងអ្នកជំពាក់បំណុលទាំងពីរនោះ
អ្នកមួយណាដែលស្រលាញ់ចៅហ្វាយ
ជាងគេ។

ស៊ីម៉ូនទទួលឆ្លើយថា: “គឺម្នាក់ដែលជំ

ពាក់បំណុលច្រើនជាងនោះដែលស្រលាញ់ចៅហ្វាយច្រើនជាងគេ”..លូកា ៧:៤៣។

យើងមានអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរតែព្រះគ្រីស្ទបានទទួលការសុគតិដើម្បីឲ្យយើងបានរួចផុតពីបាបនោះ

ពោលគឺដើម្បីលោះបាបនៃយើងរាល់គ្នា។

លក្ខណៈសម្បត្តិនៃការលះបង់ព្រះជន្មរបស់ទ្រង់(គឺជាមហាពលិកម្មនៅលើឈើឆ្កាង)គឺធូលីមនិងបង្ហាញចំពោះព្រះវរបិតាដើម្បីជាគុណប្រយោជន៍ជំនួសយើងហើយ។

នរណាដែលទ្រង់សន្តោសជាងគេនោះនឹងស្រលាញ់ទ្រង់ជាងគេដែរហើយគេនឹងឈរគាល់ទៀបបណ្តឹងទ្រង់ដោយ ច្រៀងសរសើរដំកើងចំពោះសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ធំធេង

និងដង្ហាយ

ដ៏លើសលន់ក្រែកលែងរបស់ទ្រង់។

នៅពេលដែលយើងយល់ពីសេចក្តីស្រួល

លាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានបរិបូណ៌

នោះយើងនឹងអាចយល់ដឹងច្បាស់អំពី

ភាពទុច្ចរិតនៃអំពើបាបដែរ។

នៅពេលដែលយើងឃើញខ្សែច្រវាក់ដ៏

វែងដែលបានទំលាក់មកសំរាប់យើង..

នៅពេលដែលយើងយល់ពីព្រះមហាព

លិកម្ម(ជាដង្ហាយធួនបាបយើង)ដ៏លើ

សលបដែលព្រះគ្រីស្ទធ្វើដើម្បីយើងរា

ល់គ្នា

ពេលនោះចិត្តរបស់យើងនឹងរសាយ

ដោយភាពស្រទន់

និងពោរពេញដោយការស្តាយក្រោយ

យ៉ាងខ្លាំង

ចំពោះកំហុសដែលយើងបានធ្វើ។

ជំពូកទី ៤ — ការលន់ត្អូប

“នរណាដែលគ្របបាំងការរំលងរបស់ខ្លួននោះនឹងមិនចំរើនឡើងទេតែនរណាដែលលន់ត្អូបហើយលះបង់អំពើនោះនឹងប្រទះបានសេចក្តីមេត្តាករុណារវិញ”។..សុភាសិត២៨:១៣

លក្ខខណ្ឌដើម្បីឲ្យបានទទួលនូវសេចក្តីមេត្តាសន្តោសអំពីព្រះជាម្ចាស់គឺសាមញ្ញត្រឹមត្រូវនិងសមហេតុសមផល។ ព្រះជាម្ចាស់មិនតម្រូវជាចំខាតឲ្យយើងធ្វើការជូនជូរហួសប្រមាណទើបទ្រង់និងអត់ឱនអំពើបាបឲ្យយើងនោះឡើយ។ យើងមិនចាំបាច់ធ្វើធម្មយាត្រាមួយដំបូរដែលបណ្តាលឲ្យហោរហាត់ខ្លាំងឬក៏សំដែងការដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លួនឯងដើម្បី

បង្ហាញឲ្យឃើញថាព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងបានគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ឬក៏ដើម្បីលុបលាងទោសកំហុសដែលបានប្រព្រឹត្តមកហើយនោះឡើយ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែលលន់ត្រក់ហុសនិងបោះបង់អំពើបាបរបស់ខ្លួនចោលចេញនោះនឹងបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ។

សាវ័កព្រះបានពោលថា: “ចូរអ្នករាល់គ្នាលន់ត្រក់ទោសនិងគ្នានិងអធិស្ឋានឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមកប្រយោជន៍ឲ្យបានជាចុះ” ..យ៉ាក៏បទ:១៦។ ចូរលន់ត្រក់អំពើបាបរបស់អ្នកនិងព្រះជាម្ចាស់ព្រោះថាមានតែទ្រង់មួយអង្គប៉ុណ្ណោះដែលអាចអត់អោនទោសឲ្យបានហើយនិងសារភាពអំពើឆ្គងនិងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រសិនបើអ្នកធ្វើឲ្យមិត្តភក្តិឬអ្នកជិតខាងទទួល

លការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្តនោះអ្នកត្រូវ
តែសារភាពពីកំហុសរបស់អ្នករីឯការអ
ត់អោនទោសនោះសំរេចលើអ្នកភាគីម
ខាងទៀត។ បន្ទាប់អំពីនោះអ្នកនឹងស្វែ
ងរកការអត់ឱនទោសពីព្រះជាម្ចាស់ពី
ព្រោះមនុស្សដែលអ្នកធ្វើឲ្យមានរបួស
នោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ កា
រធ្វើឲ្យគេរងគ្រោះនោះបាននយថាអ្នក
បានធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះដែលជាព
រះបង្កើតលោកនិងជាព្រះដែលលោះ
បាបយើងផង។ បញ្ហានេះបានដាក់នៅ
ចំពោះអ្នកសំរុះសំរួលដ៏សុចរិត“ដែល
ជាសម្តេចសង្ឃដ៏ខ្ពស់បំផុតដែលទ្រង់
បានទទួលសេចក្តីល្បងគ្រប់យ៉ាងដូច
យើងរាល់គ្នាដែរតែទ្រង់តែបានធ្វើបា
បសោះឡើយហើយដែលយល់នូវភាព
កំសោយរបស់យើងរាល់គ្នា
ព្រមទាំងអាចលាងសំអាតគ្រប់ទាំងអ

ពើទុច្ចរិតរបស់យើងផង”..ហេព្រឹ៤:១៥
។

អ្នកទាំងឡាយដែលមិនព្រមបន្ទាបវិញ
ញាណរបស់ខ្លួនចំពោះព្រះក្នុងការទទួល
ស្គាល់កំហុសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត
នោះពុំបានបំពេញលក្ខណ៍ទី១
នៃការទទួលយកព្រះឡើយ។ប្រសិន
បើយើងមិនដែលបានឆ្លងកាត់បទពិ
សោធន៍មួយក្នុងការប្រែចិត្តទេហើយមិ
នបានបន្ទាបព្រលឹងរបស់យើងក្នុងការ
សោកស្តាយក្នុងចិត្តនិងការលន់ត្អូងអំពើ
បាបដោយការស្អប់ខ្ពើមអំពើទុច្ចរិតរប
ស់យើងទេនោះយើងមិនអាចស្វែងរក
ការអត់ឱនទោសចំពោះអំពើបាបមួយ
ដ៏ពិតប្រាកដបានឡើយ។ម្យ៉ាងទៀតបុ
រសិនបើយើងពុំបានស្វែងរកការងារ

នោះទេនោះយើងក៏មិនអាចជួបសេចក្តីសុខ

សន្តិភាពក្នុងព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ មូលហេតុតែមួយគត់ដែលបណ្តាលឲ្យយើងមិនបានទទួលការលើកលែងទោសអំពីបាបគឺមិនព្រមបន្ទាបខ្លួនបន្ទាន់ចិត្តរបស់យើងនិងអនុលោមទៅតាមលក្ខណៈទាំងឡាយនៃពាក្យសច្ចៈ។ មានសេចក្តីបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់លាស់ដែលបានពន្យល់ទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហានេះ។ ការលន់ត្អូចពោះអំពីបាបទោះជានៅទិសាធារណៈក្តីឬទីកន្លែងស្ងាត់កំបាំងក្តីត្រូវតែបញ្ចេញដោយស្មោះត្រង់និងគ្មានការលាក់លៀម។ ការលន់ត្អូចពុំមែនធ្វើដោយរបៀបផ្តួសផ្តាសប្បដោយធ្វេសប្រហែសប្បដោយបង្ខិតបង្ខំទៅលើមនុស្សដែលពុំទាន់ទទួលស្គាល់នូវ

ន័យនៃការស្អប់ខ្ពើមដល់អំពើបាប
នោះទេ ។ ការលន់ត្លឺគឺជាការបង្ករចេញ
នូវជំរៅចិត្តនិងវិញ្ញាណដើម្បីស្វែងរកផ្លូវ
ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានព្រះទ័យ
មេត្តាករុណាដ៏តត្រាំដែន ។ អ្នកលើក
ទំនុកតំកើងសរសើរព្រហ្មដោយពោ
លពាក្យថា: “ព្រះយេហូវ៉ាគង់នៅជិតបង្កើយ
និងអស់អ្នកដែលមានចិត្តសោកសង្រេង
ហើយទ្រង់ជួយសង្គ្រោះដល់អស់អ្នក
ដែលមានវិញ្ញាណទន់ទាប” .. ទំនុកតំកើង
៣៤:១៨ ។

ការលន់ត្លឺបាបដ៏ពិតប្រាកដតែងតែសំដែង
ចេញតាមអត្ថចរិកដ៏ជាក់លាក់និងទទួលស្គាល់
អំពើបាបដោយឡែកពីគ្នា ។ អំពើបាបខ្លះត្រូវសារភាពចំពោះ
ព្រះព្រះតែប៉ុណ្ណោះ.. វាអាចមានការខុសឆ្គង
ប្រសិនបើយើងសារភាពចំពោះ

បុគ្គលដែលយើងបង្ហាញមានការឈឺចាប់
នោះ។ អ្នកដែលធ្វើកំហុសចំពោះអ្នក
ដទៃគួរតែលន់ត្អូកកំហុសដែលគេបានប្រើ
ព្រឹត្តិធ្វើឲ្យគេរងគ្រោះ.. បើអ្នកបានធ្វើ
កំហុសជាសាធារណៈវិញនោះគួរតែ
លន់ត្អូកកំហុសជាសាធារណៈវិញដែរ។
ក៏ប៉ុន្តែការលន់ត្អូកទោសកំហុសត្រូវសំ
ដឹងឲ្យច្បាស់លាស់ចំៗចំនុចកុំឲ្យប្រា
សចាកវិន័យទាំងយល់ព្រមទទួលស្គាល់
កំហុសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តផង។

នៅក្នុងសម័យហោរាសំរាប់យូរអែលជន
ជាតិអស្រាអែលបានរង្វេងចេញឆ្ងាយ
អំពីព្រះ។ ពួកគេបានទទួលទុក្ខវេទនា
ដែលចាផលវិបាកនៃអំពើបាបពីព្រោះ
តែគេបានបាត់បង់នូវសេចក្តីជំនឿក្នុង
ព្រះជាម្ចាស់.. បាត់បង់នូវការយល់ដឹង
ពីប្តូរទិវារមីនិងប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះ

ក្នុងការគ្រប់គ្រងប្រជាពលរដ្ឋរបស់ទ្រង់
បាត់បង់នូវសេចក្តីទំនុកចិត្តចំពោះអំណាច
បារមីរបស់ទ្រង់ក្នុងការការពារនិង
គាំទ្របុព្វហេតុរបស់ទ្រង់។ គេបានដាក់
ចេញអំពើព្រះដ៏ជាព្រះដែលគ្រប់គ្រង
លោកសន្តិវាសទាំងមូលហើយបែរជា
ប្រាថ្នាចង់បានការគ្រប់គ្រងដូចជាប្រ
ទេសនានានៅជុំវិញខ្លួនគេដែរ។ មនុស្ស
ដែលគេស្វែងរកឃើញសុខសន្តិភា
ពគេបានសំដែងការលន់តួសារភាព
ទោសកំហុសយ៉ាងច្បាស់លាស់ដូច្នោះ
ថាៈ”យើងបានបន្ថែមអំពើបាបនេះក្នុង
អំពើអាក្រក់របស់យើងដោយបានសូម
ស្តេចសំរាប់យើងខ្ញុំនេះ”..សំយុងអែល
១១២:១៩។ គេត្រូវតែសារភាពចំពោះព្រះ
នូវអំពើបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តិខុស
ឆ្គងនោះ។ ការរមិលគុណរបស់គេបាន
គាបសង្កត់ទៅលើព្រលឹងរបស់គេធ្វើ

ឲ្យចិត្តរបស់គេព្រួយកង្វល់ហើយព្រះ
ជាម្ចាស់រឹងរិតតែមិនសព្វព្រះហឫទ័យ
ទៅទៀតអំពីការនេះ។

—
ព្រះពុំទទួលយកនូវការលន់ត្អូងដោយគ្មាន
ការប្រែចិត្តនិងគ្មានការកែទម្រង់ដោយ
ស្មោះស្ម័គ្រនោះឡើយ។ ជីវិតត្រូវតែ
ប្រដាប់ដោយការប្រែផ្លាស់មួយដោយ
មានការសំរេចចិត្តដ៏ច្បាស់លាស់។ អ្វីៗ
ដែលប្រឆាំងផ្ទុយនឹងព្រះជាម្ចាស់ត្រូវ
តែបំបាត់ចោល។ ការបែបនេះហើយទើប
ពិតជាលទ្ធផលនៃការសោកស្តាយចំ
ពោះអំពើបាបដ៏ពិតប្រាកដមែន។ ចំ
ណែកនៃការងារដែលយើងត្រូវធ្វើបាន
លាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់នៅមុខយើងរូ
ចជាស្រេចដូចមានចែងក្នុងព្រះគម្ពីរអេ
សាយថាៈ”

ចូរលាងចេញចូរជំរះខ្លួនឲ្យស្អាតចុះចូរ
បបាត់អំពើអាក្រក់ដែលឯងរាល់គ្នាបា
នប្រព្រឹត្តពីភ្នែករបស់

អញចេញហើយលែងប្រព្រឹត្តអំពើអាក
រក់តទៅទៀត។ ចូរហាត់រៀនធ្វើការល្អ
ញចូរស្វែងរកឲ្យបានសេចក្តីយុត្តិធម៌ច
រការពារមនុស្សដែលត្រូវគេសង្កត់សង្ក
នចរកាត់ក្តីចំពោះពួកកំព្រាហើយកាន
ក្តីជំនួសពួកស្ត្រីមេមាយ”..អេសាយ១៖
១៦.១៧។ “បើមនុស្សអាក្រក់នោះនឹងប
រគល់របស់បញ្ចាំដល់ម្ចាស់វិញហើយព
រមប្រគល់មកវិញនូវរបស់ដែលខ្លួនបា
នលួចព្រមទាំងដើរតាមច្បាប់នៃជីវិត
នេះឥតប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតទៀតនោះ
គេនឹងបានរស់នៅជាពិតឥតត្រូវស្លាប់
ទេ”អេសេគាល១៣៖១៥។ សារីកបល
បានថ្លែងជាប់ទាក់ទិននឹងការងារនិង
ការប្រព្រឹត្តនេះថា:

“ត្បិតមើលសេចក្តីនេះឯងគឺអ្នករាល់គ្នា
មានសេចក្តីព្រួយដ៏គាប់ដល់ព្រះហរទិ
យនៃព្រះនោះបានបង្កើតឲ្យអ្នករាល់គ្នា
នាមានសេចក្តីសង្ឃឹមសេចក្តីដោះសារ
សេចក្តីគ្មានខ្មាញ់សេចក្តីភ័យខាចសេ
ចក្តីនឹករលឹកសេចក្តីខស្សាហ៍និងសេច
ក្តីសង់សឹកជាខ្លាំងទាំងម៉្លេះអ្នករាល់គ្នា
បានសំដែងយ៉ាងច្បាស់ថាខ្លួនបរិសុទ្ធ
ក្នុងដំណើរនេះគ្រប់ជំពូក..ក្នុងនិច្ចសទ្ធ
២៧:១១។

នៅពេលដែលអំពើបាបបានរម្ងាប់ការ
យល់ដឹងផ្នែកសីលធម៌នោះមនុស្សដែល
មានកំហុសពិតជាមើលពុំឃើញភា
ពខ្លោះឆ្នាំឆ្នងនៃអត្តចរិករបស់ខ្លួននិងពុំ
អាចដឹងច្បាស់នូវអំពើទុច្ចរិតដ៏ធំធេង
ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះឡើយ។ ដរា
បណាកើតនៅតែមិនយល់ព្រមទទួលយក

ក៏អំណាចអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែល
ទ្រង់ធ្វើឯយល់ពីគ្រប់ការដែលយើងធ្វើ
នោះទេគេនៅតែស្ថិតក្នុងភាពស្រពិច
ស្រពិលក្នុងអំពើបាបរបស់គេដដែល។
ការលន់ត្រក់ហុសរបស់គេពិតជាពុំសុ
មោះអស់ពីចិត្តឡើយ។ ចំពោះគ្រប់ការ
ដែលស្គាល់កំហុសខ្លួនគេតែងមានការ
ដោះសារជានិច្ចដោយពោលថាប្រសិន
បើមិនបិតក្នុងកាលៈទេសៈបែបនោះ
ទេនោះគេពិតជាពុំធ្វើដូច្នោះឡើយ។

បន្ទាប់ពីអាជីមនិងអេវ៉ាបានបរិភោគផ្លែ
ឈើដែលព្រះបានហាមឃាត់នោះមក
នោះចិត្តរបស់គេបានពោរពេញទៅដោ
យសេចក្តីអៀនខ្មាសនិងការភ័យរន្ធត់
។ ជាដំបូងគំនិតរបស់គេគឺធ្វើយ៉ាងណា
ដោះសារអំពើបាបរបស់គេនិងគេចចេ
ញពីទណ្ឌកម្ម

* * * * *

បន្ទាប់ពីអាជ័យនិងអេវ៉ាបានបរិភោគផ្លែ
ឈើដែលព្រះបានហាមឃាត់នោះមក
នោះចិត្តរបស់គេបានពោរពេញទៅដោយ
សេចក្តីអៀនខ្មាសនិងការភ័យរន្ធត់
។

ដ៏គួរឲ្យខ្លាចរអា..សេចក្តីស្លាប់។នៅពេល
ដែលព្រះយេស៊ូវបានសាកសួរទាក់
ទិននឹងអំពើបាបរបស់គេអាជ័យបានឆ្លើយ
ដោយទំលាក់កំហុសពាក់កណ្តាល
ទៅលើព្រះជាម្ចាស់និងពាក់កណ្តាល
ទៀតទំលាក់ទោះលើគូគាប់របស់ខ្លួន
ដោយបោលពាក្យថា: “ស្រ្តីដែលទ្រង់ប
រទានឲ្យនៅជាមួយទូលបង្គំបានឲ្យផ្លែ
ឈើនោះមកទូលបង្គំហើយទូលបង្គំក៏
ទទួលទានទៅ”។រីឯស្រ្តីបានទំលាក់កំ

ហុសទៅលើពស់ថា: “ពស់វាមកល្បួង
បញ្ឆោតខ្ញុំមាស់ហើយខ្ញុំមាស់ក៏ទទួល
ទានផ្លែឈើនោះទៅ”..លោកុប្បត្តិ ៣:១
២.១៣ ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គបង្កើត
សត្វពស់នឹងមក?

ហេតុអ្វីព្រះអង្គបណ្តេញវាឲ្យមកកាន់
សួនច្បារអេដែន?

សំណួរទាំងនេះបានចោលស្រមោលនៃ
យម្មយដែលបង្ហាញពីការដោះសារចំ
ពោះអំពើបាបរបស់នាងដោយចោទប្រ
កាន់ទៅព្រះក្នុងការទទួលខុសត្រូវចំ
ពោះការធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាបរបស់ពួក
គេ។ ព្រលឹងវិញ្ញាណដែលទាញតំរូវនឹង
ខ្លួនឯងបានចាប់កំណើតពីត្រីមឌីពុកមុ
ដោយដើមរបស់យើងដែលបានចេះភូត
ភរហើយក៏មានរៀងរាល់ដរាបមកតាមរ
យៈតំណពូជរបស់លោកអាដឹម។ ការ
លន់ត្រូវបាបតាមលំដាប់នេះមិនបានទទួ

លអំណាចពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃពុ
រះហើយព្រះជាម្ចាស់ពិតពុំទទួលស្គាល់
នូវការលន់តក់ហុសបែបនេះឡើយ
។ ការលន់តក់ពិតប្រាកដនឹងនាំឲ្យគេទ
ទួលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួនហើយលទ្ធ
ផលដឹងដោយគ្មានបំភាន់បំភ្លឺឬដោយ
ពុតត្បិតក្រលិចក្រឡេចសោះឡើយ។ ដូ
ចជាមនុស្សដ៏កំសត់ម្នាក់ដែលមិនហា
នទាំងងើបសំលឹងមើលទៅឯស្ថានសួ
គី

រួចស្រែកអំពាវឡើងថាៈ “ព្រះជាម្ចាស់
សូមមេត្តាករុណាចំពោះរូបខ្ញុំម្ចាស់ដែល
មានបាបផង” ។ អស់អ្នកណាដែលពុ
រមទទួលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួននឹងត្រូវ
វបានទទួលការកែតម្រូវឲ្យចុះសំរុងនឹង
ទ្រង់ត្បិតព្រះយេស៊ូបានសន្យាដោយនូវ
ព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ដើម្បីជាបុព្វ

ហេតុដល់ព្រលឹងដែលបានប្រែចិត្តហើយ។

ឧទាហរណ៍ជាច្រើននៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអំពីការប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រាកដនិងការដាក់ខ្លួនបានបង្ហាញឲ្យឃើញនូវការលន់ត្រូវបស់វិញ្ញាណដែលគ្មានការដោះសារចំពោះអំពើបាបឬការព្យាយាមដើម្បីកែតម្រូវធ្វើឲ្យស្អាតបរិសុទ្ធដោយខ្លួនឯង។ សារឹកប៉ូលពុបានព្យាយាមលាក់កំបាំងទោសកំហុសរបស់ខ្លួនឯងសោះតែគាត់បានលាតត្រដាងនូវកំហុសដ៏ខ្មៅក្រខ្វក់ទាំងនោះដោយគ្មានបំណងបន្តបន្ថយសូម្បីតែបន្តិចសោះឡើយ។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា: “ទូលបង្គំបានចាប់មនុស្សបរិសុទ្ធជាច្រើនទៅដាក់គុកដោយបានទទួលអំណាចពីពួកសង្គ្រាមមកហើយកាលគេ

សម្លាប់ពួកអ្នកទាំងនោះ ទូលបង្គំក៏យល់ព្រមដែរ ។ ទូលបង្គំបានធ្វើទោសគេ ជាញឹកញយនៅគ្រប់ទាំងសាលាជំនុំ ទាំងបង្គំឲ្យគេពោលពាក្យប្រមាថដល់ព្រះផងហើយដោយទូលបង្គំមានចិត្តក៏ដៅក្រហាយជ្រុលពេកទើបទូលបង្គំទុក្ខបៀតបៀនគេរហូតដល់ទីក្រុងនៃសាសន៍ដទៃផង” .. កិច្ចការ ២៦:១០.១១ ។ គាត់មិនមានការរារាំងនឹងប្រកាសថា: “ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទទ្រង់បានយាងមកក្នុងលោកនេះដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបដែលរូបខ្ញុំនេះជាលេខមួយក្នុងពួកគេ ” .. ធីម៉ូថេទី ១ ១:១៥ ។

ចិត្តដែលខ្ទេចខ្ទាំនិងមិនលំទោននោះ ត្រូវបានបំពេញជាថ្មីដោយការប្រែចិត្ត ។ ដំពិតប្រាកដដែលពោលសរសើរដឹងគុណនូវសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះជាម្ចា

សំនឹងថ្ងៃលោះនៅឯភ្នំកាល់រ៉ារី ។
ដូចជាកូនប្រុសដែលសារភាពកំហុស
ទៅកាន់ឪពុកជាទីស្រលាញ់របស់ខ្លួន
នោះអ្នកដែលសារភាពកំហុសដ៏ពិតនៃ
ននាំយកអស់ទាំងអំពើបាបរបស់ខ្លួន
ដែលបានប្រព្រឹត្តមកលាតត្រដាងនៅ
ចំពោះមុខព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងដូច្នោះដែរ
។ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមកថាៈ“ប្រ
សិនបើយើងលនត្តបាបវិញនោះទ្រង់
មានព្រះទ័យស្មោះត្រង់ហើយសុចរិត
ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសឲ្យយើងហើ
យលាងសំអាតយើងអំពីអំពើទុច្ចរិតទាំង
ឡាយ”..យ៉ូហានទី១១:៩។

ជំពូកទី ៥ — ការឧទ្ទិសខ្លួនចំពោះព្រះ

ព្រះជាម្ចាស់បានសន្យាដល់យើង：“ឯង
រាល់គ្នានឹងស្វែងរកអញហើយនឹងរក
ឃើញកាលណាឯងស្វែងរកអញដោយ
អស់ពីចិត្ត”..យេរេមា ២៩:១៣ ។ យើង
ត្រូវតែថ្វាយចិត្តទាំងស្រុងដល់ព្រះជា
ម្ចាស់បើពុំដូច្នោះទេយើងពុំអាចមានការ
ប្រែផ្លាស់ឲ្យបានទទួលរូបសណ្ឋានដូច
ច្រើនឡើយ។ យើងបានមិនស្គាល់ព្រះ
តាំងពីកំណើតមកម្ល៉េះ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
បានពិពណ៌នាលក្ខណៈរបស់យើងដោយពាក្យ
ដោយពាក្យដូចនេះតទៅថា:

“អ្នករាល់គ្នាស្លាប់ដោយសារការរំលង
និងអំពើបាប”..អេភេសូរ ២:១.. “គ្រប់ទាំង
ក្បាលក៏ឈឹងចិត្តក៏ទន់ល្មើយ”..អេ

សាយ ១:៥ “ពុំមានអ្វីល្អក្នុងខ្លួនឡើយ”..
អេសាយ ១:៦ ។ យើងបានដាច់យ៉ាងជុំ
នៅនៅក្នុងអន្ទាក់របស់អារ៉ក្យសាតាំង “
យើងបានចាប់ជាឈ្មើយទៅតាមទំនើ
ងចិត្តរបស់អារ៉ក្យសាតាំង”.. អេភេសូរ
២:១/ អេសាយ ១:៥.៦/

ធីម៉ូថេទី ២២:៦ ។ ព្រះជាម្ចាស់ចង់ព្យាបា
លរបួសឲ្យយើងដោះលែងឲ្យយើងមា
នសេរីភាពជាថ្មីឡើងវិញ ។ ប៉ុន្តែដោយ
អំពើនេះតម្រូវឲ្យមានការប្រែរបស់ល្អា
នទាំងស្រុងគឺការផ្លាស់ប្រែចិត្តនៃលក្ខ
ណៈដើមរបស់យើងនោះយើងត្រូវតែ
ប្រគល់ខ្លួនយើងទាំងស្រុងថ្វាយដល់ព្រះ
ជាម្ចាស់ ។

សង្គ្រាមមួយដែលមនុស្សច្បាំងនឹងខ្លួន
ឯងគឺជាសមរម្យមួយដ៏ធំបំផុតដែលម
នុស្សគ្រប់ប្រាណាធ្លាប់បានប្រលូក ។ កា

រថាយខ្លួននឹងចុះចូលគ្រប់ទាំងអស់ទៅ
នឹងបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ចាស់តម្រូវការតស៊ូពុំពារក៏ប៉ុន្តែព្រលឹង
វិញ្ញាណរបស់យើងត្រូវតែចុះចូលនឹងព្រះ
រះជាម្ចាស់មុនពេលដែលព្រះអាចនឹង
ប្រទានវិញ្ញាណថ្មីមួយដែលបិតក្នុងភា
ពលូបវិសុទ្ធ ។ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ពុំមែនស្ថាបនានៅលើការចុះចូល
ដោយភាពងឹតងងល់ឬដោយការត្រួត
ត្រាដែលគ្មានហេតុផលដូចជាអារក្ស
សាតាំងបានប្រឌិតនោះទេ ។ ការគ្រប់គ្រង
រងនោះបានដាស់បញ្ញាស្មារតីនិងសតិ
សម្បជញ្ញៈរបស់យើងឲ្យមានការពិចារ
ណាដូចជាព្រះអម្ព័រអេសាយ១:១៨បាន
ចែងថា:

“មកចុះយើងនឹងពិភាក្សាជាមួយគ្នា”..
គឺជាសេចក្តីដង្ហោយហោររបស់ព្រះជាអ
ទ្ទិករទៅកាន់មនុស្សទាំងឡាយដែលទុ

រង់បានបង្កើតមក ។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ពុំ
បានបង្កើតបង្កើតចិត្តរបស់មនុស្សលោក
ដែលទ្រង់បានបង្កើតមកនោះឡើយ ។
ទ្រង់ពុំអាចទទួល

យកនូវការស្វាគមន៍ដែលមិនបានចេញពីដួងចិត្តបរិសុទ្ធនិងបញ្ញាជ្រះថ្លានោះទេ ។ ការចុះចូលដោយបង្កើតដួងចិត្តនោះវានឹងបង្អាក់ការចំរើនលូតលាស់ដ៏ពិតប្រាកដនៃគំនិតចរិយាជួយទៅវិញវានឹងបណ្តាលឲ្យមនុស្សបានត្រឹមតែសភាវៈដួងចិត្តជាម៉ាស៊ីនតែប៉ុណ្ណោះ ។ លក្ខណៈបែបនេះគឺពុំមែនជាបំណងហឫទ័យនៃព្រះដ៏បង្កើតលោកឡើយ ។ ទ្រង់មានបំណងហឫទ័យចង់ឲ្យមនុស្សដែលលោកជាស្នាព្រះហស្តដ៏ឆ្លើមបំផុតរបស់ព្រះចេស្តាទ្រង់ក្នុងការបង្កើតលោក

បានសំរេចទៅដល់ការវិវត្តដ៏ខ្ពស់បំផុត

ដែលគេអាចធ្វើទៅបាន ។ ទ្រង់បានរៀបចំជាស្រេចចំពោះមុខយើងនូវទំហំនៃព្រះពរដែលតាមរយៈព្រះគុណរបស់ទ្រង់យើងអាចសំរេចបានព្រះពរទាំងនោះ។

ទ្រង់ដង្ហោយហោឲ្យយើងប្រគល់ខ្លួនចំពោះទ្រង់

ប្រយោជន៍ឲ្យទ្រង់អាចនឹងបានផ្តល់ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដល់យើង។ ការនេះបិតនៅលើខ្លួនយើងជាអ្នកធ្វើការសំរេចថាតើយើងនឹងអាចរំដោះខ្លួនឲ្យរួចពីចំណងនៃអំពើបាបដើម្បីរួមចំណែកនឹងសេរីភាពដ៏ត្រឹមត្រូវនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះអម្ចាស់។

ក្នុងការថ្វាយរូបអង្គយើងដល់ព្រះជាម្ចាស់ជាការចាំបាច់យើងត្រូវបោះបង់នូវគុ

របស់អ្នកទាំងអស់ដែលអាចបំបែកបំបាក់
យើងអំពីព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នោះហើយទើប
បព្រះអង្គសង្គ្រោះមានបន្ទូលថា៖ “ដូច
នេះអស់អ្នកណាក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នាដែល
មិនលះអាស៊ីយ៍ពីរបស់ទ្រព្យខ្លួនទាំង
អស់នោះធ្វើជាសិស្សខ្ញុំមិនបានឡើយ” ..លូកា ១៤: ៣៣ ។ អ្នកដែលអូសទាញ
ចិត្តឲ្យឆ្ងាយពីព្រះត្រូវតែបោះបង់
ចោលចេញ។ ភោគសម្បត្តិគឺជារូបសភាវ
ការ៖

ចំពោះមនុស្សជាច្រើន។ សេចក្តីស្រឡាញ់
ចំពោះទឹកប្រាក់និងទ្រព្យសម្បត្តិគឺ
ជាច្រវាក់មាសដែលចងភ្ជាប់ខ្លួនគេទៅ
នឹងអារក្សសាតាំង។ កិត្តិយសនិងកិត្តិ
ស័ព្ទខាងលោកិយគឺជាព្រះរបស់ស្រីទា
បវណ្ណៈមួយ..រីឯជីវិតដែលពេញចិត្តនិង
ភាពអាត្មានិយមនិងការគេចផ្សេងពីការ
ទទួលខុសត្រូវគឺជារូបសភាវៈចំពោះម

នុស្សដទៃទៀត។ ក៏ប៉ុន្តែចំណងបែប
នេះត្រូវតែកាត់ផ្តាច់ចោលចេញ។ យើង
មិនអាចចែកខ្លួនយើងពាក់កណ្តាល
ជារបស់ព្រះអរម្ចាស់និង
ពាក់កណ្តាលទៀតជារបស់លោកិយ
ឡើយ។ យើងពុំមែនជាកូនរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់ឡើយលើកលែងតែយើងប្រគល់
រូបយើងទាំងស្រុងថ្វាយដល់ទ្រង់
។

មានមនុស្សខ្លះទៀតដែលអះអាងថា
គេបំរើដល់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុន្តែគរពឹងផ្អែក
លើការប្រឹងប្រែងផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីគោរព
បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដើម្បីធ្វើចរិយាឲ្យ
បានត្រឹមត្រូវនិងដើម្បីឲ្យបានសង្គ្រោះ
។ គេពុំបានរំភើបចិត្តដោយសារសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ឡើយប៉ុន្តែគេស្វ័យស្វ័យសំដែងនូវភារកិ

ចូរនៃជីវិតរបស់អ្នកគ្រីស្ទានហាក់បីដូច
ជាព្រះជាម្ចាស់តម្រូវឲ្យគេធ្វើដើម្បីទទួល
បានរង្វាន់នៃស្ថានសួគ៌ដូច្នោះដែរ។
ការកាន់សេចក្តីជំនឿសាសនាបែបនេះ
គឺគ្មានតម្លៃឡើយ។ នៅពេលដែលព្រះ
គ្រីស្ទគង់សន្ទតនៅក្នុងចិត្តនោះព្រលឹង
វិញ្ញាណនឹងពោរពេញទៅដោយសេច
ក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់និងដោយក្តីអំ
ណរក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយ
និងទ្រង់ពោលគឺយើងបានជាប់នឹងទ្រ
ង់ហើយ។ ដោយសារការរំពឹងទុកចិត្តចំ
ពោះទ្រង់នោះភាពអាត្មានិយមនឹងត្រូវ
បំភ្លេចចោលឯសេចក្តីស្រលាញ់ចំពោះ
ព្រះគ្រីស្ទនឹងលេចចេញជាសកម្មភាព
។

អស់អ្នកណាដែលយល់នូវក្តីស្រលាញ់
ដ៏លើសលប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាពុំ
មានសំណួរថាតើត្រូវធ្វើប៉ុណ្ណាទើបស

ព្វព្រះហឫទ័យព្រះឲ្យបានត្រូវនឹងសេចក្តីតម្រូវរបស់ព្រះនោះឡើយ។ គេនឹងមិនសូមពីព្រះនូវកំរិតមួយដែលទាបបំផុតប៉ុន្តែគេនឹងផង់គំនិតឆ្ពោះទៅកាន់ភាពចុះសម្រុងដ៏តតខ្លោះដែលព្រះជាម្ចាស់នៃសេចក្តីប្រោសលោះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យវិញ។ ដោយចំណង់ដ៏សមោះអស់ពីចិត្តគេនឹងលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ហើយបង្ហាញនូវការចូលចិត្តដែលថ្លងថ្លងទៅនឹងវត្ថុដែលគេកំពុងស្វែងរក។ ការប្រកាន់ជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានការស្រលាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅគ្រាន់តែជាពាក្យសំដីការបង្កប់កិច្ចដ៏សោះកក្រោះឬការប្រព្រឹត្តមិនគប្បីតែប៉ុណ្ណោះ។

តើលោកអ្នកយល់ថាការដែលចុះចូលទាំងស្រុងថ្វាយជាចំណង់ព្រះគ្រីស្ទជាព

លិក្ខម្មដ៏ធ្ងន់ធ្ងរហ្ន៎សរសើរយប្រយ៉ាងណា
?

សូមមេត្តាដណ្តឹងសួរខ្លួនឯងថា: “តើពុ
រះគ្រីស្ទបានប្រទានអ្វីខ្លះដល់ខ្ញុំ?”

ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់បានប្រគ
ល់អ្វីៗទាំងអស់ដល់យើងពោលគឺ: ជីវិត
..សេចក្តីស្រលាញ់..និងការរងទុក្ខវេ
ទនាដើម្បីជាតិម្ចាស់លោះនៃយើងរាល់គ្នា
។ តើជាការស្តីសមដែរឬចំពោះរូបយើ
ងដែលមិនបានសំណាំ

សោះនឹងសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ធំធេង
នេះដែលនឹងដកចិត្តចេញអំពីព្រះយ៉ា
ងដូច្នោះ?

គ្រប់ពេលវេលាទាំងអស់ក្នុងជីវិតរបស់
យើងៗជាអ្នកចូលរួមចំណែកទទួលពុ
រះពរអំពីព្រះគុណរបស់ទ្រង់ហើយពីព
រោះតែមូលហេតុនេះហើយបានជាយើ
ងពុំអាចយល់ឲ្យបានពេញលេញនូវដំ

ពៅនៃភាពល្ងង់ខ្លៅនិងភាពទុរគិតរបស់
ព្រះជាម្ចាស់បានរំដោះយើងចេញពីភា
ពទាំងនោះឡើយ។ តើយើងអាចសំលឹ
ងមើលទៅព្រះជាម្ចាស់ដែលត្រូវចាក់ទំ
លុះដោយអំពើបាបរបស់យើងហើយ
យល់ព្រមធ្វើតាមដើម្បីចំពោះសេចក្តី
ស្រលាញ់និងពលិកម្មរបស់ព្រះជាម្ចា
ស់បានឬទេ?

ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីអាម៉ាសដ៏រកថៃ
ដ៏ពុំបានរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៃសិរីល្អតើ
យើងរអ៊ូរទាំងព្រោះតើយើងអាចមាន
ជីវិតអស់កល្បតាមរយៈអធិករណ៍និង
ការបន្ទាបខ្លួននោះឬ?

ចំនោទស្តីរបស់មនុស្សក្រីក្រអ៊ីតក្រីក្រទម
គឺ: “ហេតុអ្វីបានជារូបអញត្រូវទទួលការ
រស្មាយក្រោយនិងភាពអោនលំទោន
ជាមុនដើម្បីឲ្យព្រះជាម្ចាស់ទទួលរ៉ាប់រ
ងស្គាល់រូបអញ?” ខ្ញុំសូមចង្អុលបង្ហា

ញព្រះគ្រីស្ទចំពោះលោកអ្នកថាទ្រង់ពុំ
ដែលមានអំពើបាបសោះឡើយលើស
ពីនេះទៅទៀតព្រះអង្គគឺជាស្តេចនៃន
គរស្ថានសួគ៌ក៏ប៉ុន្តែដើម្បីជាផលប្រ
យោជន៍របស់មនុស្សលោកទ្រង់បាន
យាងមកទទួលបាបជំនួសសាសន៍ទាំ
ងឡាយ។ “គេបានរាប់ទ្រង់ក្នុងចំណោ
មពួកអ្នកទទឹងច្បាប់ប៉ុន្តែទ្រង់បានទទួ
លរងទោសនៃអំពើបាបរបស់មនុស្ស
ជាច្រើនហើយបានអង្វរជំនួសមនុស្ស
ដែលទទឹងច្បាប់វិញ”..អេសាយ៥៣:១
២។

—
តើឲ្យយើងបោះបង់អ្វីចោលទៀតនៅ
ពេលដែលយើងបានប្រគល់អស់ទៅ
ហើយនោះ?
ចូរប្រគល់ចិត្តដែលដិតជាមដោយអំពើ

បាបថ្វាយដល់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីឲ្យទ្រង់ធុរ
វើឲ្យបរិសុទ្ធលាងសំអាតអំពើបាបដោយ
ព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ហើយនិងស
ង្គ្រោះដោយសេចក្តីស្រលាញ់ដែលពុំ
អាចផ្ទុះបាន។ ប៉ុណ្ណឹងតែគិតថាគេនឹង
ងពិបាកនឹងធ្វើទៀត!

ខ្ញុំមានការអៀនខ្មាសជំនួសចំពោះវាចា
បែបនេះ និងអៀនខ្មាសចំពោះការសរ
សេរពាក្យទាំងនេះផងដែរ។

ព្រះជាម្ចាស់ពុំតម្រូវឲ្យយើងបោះបង់
ចោលនូវអ្វីៗទាំងឡាយណាដែលយើ
ងអាចរក្សាទុកបានដើម្បីជាប្រយោជន៍
ដ៏សំខាន់សំរាប់យើងនោះឡើយ។ ចំ
ពោះគ្រប់អ្វីៗដែលទ្រង់ធ្វើទ្រង់ធ្វើ
ទ្រង់តែងគិតដល់សុខុមាលភាពរបស់
វាស្រ្តីទ្រង់ក្នុងហឫទ័យជា
និច្ច។ សូម្បីអ្នកដែលពុំទាន់បានទទួល

យកព្រះគ្រីស្ទក៏អាចនឹងដឹងបានថាទ្រង់ផ្តល់ឲ្យគេនូវរបស់ដែលមានតម្លៃវាងរបស់ដែលគេកំពុងតែស្វែងរកដោយខ្លួនឯងទៅទៀត។ មនុស្សយើងបានធ្វើឲ្យយមានរបស់យ៉ាងខ្លាំងនិងអយុត្តិធម៌ចំពោះព្រលឹងរបស់ខ្លួននៅពេលដែលគេគិតនិងប្រព្រឹត្តអ្វីផ្ទុយនឹងបំណងហាប្រូផ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គ្មានអំណរវិកាយដ៏ពិតប្រាកដណាអាចមាននៅក្នុងគន្លងដែលព្រះទ្រង់បានហាមឃាត់នោះឡើយព្រោះព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ឈ្វេងយល់និងមានផែនការដ៏ល្អប្រពៃដើម្បីជាប្រយោជន៍ចំពោះសត្វលោកដែលជាសមិទ្ធផលរបស់ទ្រង់។ គន្លងនៃការល្មើសនិងក្រឹត្យវិន័យគឺជាគន្លងនៃភាពកំសត់ទុរគិតនិងភាពមហន្តរាយ។

គឺជាកំហុសមួយរបស់យើងដែលតែង
មានគំនិតគិតថាព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះ
ហឫទ័យនឹងឃើញកូនចៅរបស់ទ្រង់
ឯទុក្ខវេទនា។ គ្រប់ទាំងទេវតានៃនគរ
ហ៊ានស្លៀកចង់ឃើញមនុស្សលោកទាំង
អស់ប្រកបដោយសុភមង្គល។ ព្រះវរបិតា
នៃនគរហ៊ានស្លៀកនៃយេងរាល់គ្នាមិន
ដែលបិទបាំងរាំងរាមហារិច្ចនៃអំណរ
ករាយចំពោះសត្វលោកដែលជាសមិទ្ធិ
ផលរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ការតម្រូវរបស់
ព្រះជាម្ចាស់គឺហៅឲ្យយើងចៀសចេញ
ឲ្យផុតពីការបណ្តែតបណ្តោយខ្លួនដៃ
លនិងនាំនូវទុក្ខវេទនានិងការអស់សង្ឃ
យឹមដែលជាឧបសគ្គរាំងរាយយើងចូល
ទៅកាន់ទ្វារនៃសុភមង្គលនិងស្ថានសួ
គី។ ព្រះដ៏ប្រោសលោះពិតលោកទាំង
មូលទទួលយកមនុស្សទាំងឡាយ
ទោះជាមានបែបសណ្ឋានយ៉ាងណា

ទោះជាមានការខ្វះខាតភាពមិនបរិសុទ្ធបូរភាពខ្សត់ខ្សោយក្តី។ ព្រះទ្រង់មិនត្រឹមតែលាងជំរះគេពីអំពើបាបនិងផ្តល់ឲ្យគេនូវថ្ងៃប្រោសលោះដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេតែទ្រង់ថែមទាំងបំពេញនូវចំណង់នៃចិត្តដែលយល់ព្រមទទួលនឹមរបស់ទ្រង់និងទទួលបានកិរិយារបស់ទ្រង់ថែមទៀត។ ទាំងអស់នេះគឺជាគោលបំណងហាបូទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រោសប្រទាននូវសេចក្តីសុខសន្តិភាពនិងការសំរាកដល់អស់អ្នកណាដែលចូលមករកទ្រង់ដើម្បីទទួលនូវប្តឹងជីវិត។ ទ្រង់តម្រូវឲ្យយើងបំពេញនូវភារកិច្ចដែលនឹងនាំជំហានយើងទៅកាន់សេចក្តីអំណរវិករាយគឺសេចក្តីសុខក្សេមក្សានប្រសើរឧត្តមដែលពួកអ្នកទទឹងច្បាប់មិនអាចទៅដល់ឡើយ។ ជីវិតពិតនិងសេចក្តីអំណរវិករាយនៃ

ព្រលឹងមនុស្សគឺមានព្រះគ្រីស្ទគង់សណ្ឋិតនៅក្នុងខ្លួនដែលទ្រង់នោះហើយអាចផ្តល់សេចក្តីសង្ឃឹមប្រកបដោយសិរីល្អ។

មនុស្សជាច្រើនដណ្តឹងសួរថា: “តើខ្ញុំនឹងថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?” លោកអ្នកមានបំណងនឹងថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ប៉ុន្តែអ្នកមានភាពកំសោយខាងអំណាចនៃផ្លូវចិត្ត(វិញ្ញាណ)..យ៉ាងនោះអ្នកជាទាសាទាសនៃភាពចង់ដល់ដែលគ្រប់គ្រងដោយទំលាប់នៃជីវិតដែលមានអំពើបាប។ សេចក្តីសន្យានិងការដោះស្រាយរបស់អ្នកគឺប្រៀបបានទៅនឹងខ្សែពួរដែលធ្វើពីដីខ្សាច់។ អ្នកមិនអាចនឹងគ្រប់គ្រងគំនិតនិងពលវេគ(គឺការជំរុញផ្នែកផ្លូវចិត្ត

)

និងសេចក្តីស្រលាញ់របស់អ្នក។ ការយល់ដឹងអំពីការមិនគោរពពាក្យសន្យារបស់អ្នកនិងសេចក្តីសន្យាក្លែងក្លាយបានផ្សេងទៀតខ្សោយដល់ទំនុកចិត្តទៅលើភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្លួនឯងហើយធ្វើឲ្យយអ្នកមានគំនិតគិតថាព្រះជាម្ចាស់ពុំអាចទទួលរូបអ្នកបានឡើយ។

លោកអ្នកមិនត្រូវអស់សង្ឃឹមយ៉ាងដូចនេះឡើយ។

ឆន្ទៈគឺជាកំលាំងដ៏ពិតប្រាកដដែលលោកអ្នកត្រូវការយល់ដឹងព្រោះវាជាអំណាចយុគ្រឹះទៅលើធម្មជាតិរបស់មនុស្សលោកជាអំណាចនៃការសម្រេចចិត្តនិងការជ្រើសរើស។ អ្វីៗទាំងអស់ពីងផ្អែកទៅលើសកម្មភាពដ៏ត្រឹមត្រូវនៃឆន្ទៈ។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់អំណាចទៅដល់មនុស្សហើយដូច្នោះមនុស្សអា

ចប្រើប្រាស់កិម្មសិទ្ធិនេះទៅតាមចំណង់របស់ខ្លួន។ លោកអ្នកមិនអាចផ្លាស់ប្តូរចិត្តហើយក៏មិនអាចថ្វាយដល់ព្រះនូវសេចក្តីស្រលាញ់នៃចិត្តនោះដោយខ្លួនឯងបានដែរក៏ប៉ុន្តែលោកអ្នកអាចបំរើព្រះជាម្ចាស់បាន។ លោកអ្នកអាចថ្វាយទូរង់នូវសុភ័ក្ត្ររបស់លោកអ្នករួចទ្រង់នឹងធ្វើការក្នុងចិត្តលោកអ្នកមានបំណងចិត្តនឹងប្រព្រឹត្តតាមភាពល្អប្រពៃនៃព្រះជាម្ចាស់។ ពេលនោះរូបកាយព័កំណើតរបស់លោកអ្នកនឹងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សេចក្តីស្រលាញ់របស់អ្នកនឹងផ្តោតទៅលើតែទ្រង់មួយឯគំនិតរបស់អ្នកនឹងចុះសំរុងជាមួយទ្រង់ដែរ។

ចំណង់ចំពោះអំពើល្អនិងភាពបរិសុទ្ធបានល្អប្រពៃដរាបណាយើងនៅតែបន្ត

ជាប់ជានិច្ចក៏ប៉ុន្តែវានឹងពុំមានសារៈប្រយោជន៍អ្វីឡើយប្រសិនបើយើងឈប់ធ្វើការទៅទៀតនោះ។ មនុស្សជាច្រើននឹងបាត់បង់នៅពេលដែលគេកំពុងតែមានសង្ឃឹមនិងមានចំណង់ចិត្តឲ្យក្លាយជាជនគ្រីស្ទាន។ គេមិនទាន់បានទៅដល់ចំណុចដែលគេអាចនាំឲ្យគេមានឆន្ទៈចុះចូលនឹងព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងនោះគេមិនបានក្លាយជាជនគ្រីស្ទានឡើយ។

តាមការអនុវត្តន៍ដ៏ត្រឹមត្រូវនៃឆន្ទៈការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងអាចកើតមានឡើងក្នុងជីវិតរបស់លោកអ្នក។ ការចុះចូលនូវឆន្ទៈរបស់លោកអ្នកចំពោះព្រះគ្រីស្ទអ្នកបានភ្ជាប់ខ្លួនចង់សម្បូរទៅនឹងអំណាចមួយដែលលើសអស់ទាំងអំណាចផងនានានៅលើលោកីយនេះ។ អ្នកនឹងទ

ទូលហាមពល(កម្លាំង)អំពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីរក្សារូបអ្នកមិនឲ្យប្រែប្រួលហើយដោយតាមរយៈការលន់ត្រង់ស្មោះត្រង់ជាប់ជានិច្ចនៅក្នុងព្រះជាមាសអ្នកនឹងអាចរស់នៅក្នុងជីវិតមួយចំណែក..គឺជីវិតដែលពោរពេញដោយសេចក្តីជំនឿ។

ជំពូកទី ៦ —

សេចក្តីជំនឿនិងការទទួលយកព្រះ

នៅពេលដែលសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នកត្រូវបានបំភ្លឺដោយវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះអ្នកនឹងមើលឃើញនូវសេចក្តីអាក្រក់អំពើបាបនិងអំណាចរបស់វានូវពិរុទ្ធភាពនិងភាពអមិត្ររបស់វាហើយអ្នកនឹងមើលទៅអំពើទាំងអស់នោះដោយសេចក្តីខ្ពើមរអើម។ អ្នកនឹងមានអារម្មណ៍ដឹងថាអំពើបាបបានញែករូបអ្នកចេញអំពីព្រះជាម្ចាស់ហើយរូបអ្នកបិតក្តីឯកណ្តាបដៃអារក្ស។ នៅពេលដែលអ្នកខំតស៊ូរត់កាន់តែខ្លាំងនោះអ្នកនឹងរត់តែឃើញច្បាស់ពីភាពអស់សង្ឃឹមរបស់អ្នកកាន់តែខ្លាំងឡើងដែរ។ បុព្វហេតុរបស់អ្នកមិនបរិសុទ្ធជឺត្រូវបស់អ្នកមិនបរិ

សុទ្ធដែរ ។ អ្នកនឹងឃើញថាជីវិតរបស់អ្នក
ក៏ពោរពេញដោយភាពអាត្មានិយមនិង
អំពើបាប ។ អ្នកមានចំណង់ឲ្យបានរួច
ទោសឲ្យបានជំរះសំអាតពីអំពើបាប
និងឲ្យមានសេរីភាព ។ តើអ្នកត្រូវធ្វើអ្វីខុ
លះដើម្បីទទួលបានការចុះសម្រុងជា
មួយព្រះជាម្ចាស់និងឲ្យបានដូចជាអង្គ
ទ្រង់?

—
អ្នកប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុខសន្តិភា
ព..គឺជាការលើកលែងទោសពីព្រះជា
ម្ចាស់និងសន្តិភាពនិងសេចក្តីស្រួល
ញ៉នៅក្នុងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់អ្នកដៃ
លប្រាកដពុំអាចទិញបាន ។ ចំណេះពុំអា
ចផ្តល់ឲ្យបានប្រាជ្ញាពុំអាចសម្រេចបាន
ន..អ្នកមិនអាចសង្ឃឹមបានលើការព្យា
យាមដោយអំណាចខ្លួនឯង ។ “ក៏ប៉ុន្តែពុំ

រះជាម្ចាស់ផ្ទះលំមកឲ្យយើងជាអំណោយដែលមិនគិតតម្លៃអ្វីឡើយ”..អេសាយ ៥៥:១ ។ សន្តិភាពក្នុងព្រះជាម្ចាស់គឺជារបស់ផងអ្នកប្រសិនបើលោកអ្នកឈោងដៃទទួយក ។ ព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលថា: “ទោះបីជាអំពើបាបរបស់ឯងក៏ហាមទែងក៏ដោយក៏គង់នឹងបានដូចជាហាម: ទោះបីជាក្រហមឆ្នៅក៏ដោយគង់នឹងបានដូចជារោមចៀមវិញ”..អេសាយ ១:១៨ ។ “អញនឹងឲ្យឯងមានចិត្តថ្មីនិងដាក់វិញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងឯងដែរ”..អេសាយ ៣៦:២៦ ។

អ្នកបានលន់ត្រូវអំពើបាបរបស់អ្នកហើយក្នុងចិត្តរបស់អ្នកក៏បានជំរះវាជាចំសុរលះ ។ អ្នកបានសម្រេចចិត្តថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ឥឡូវសូមចូលមកក្រែង

និងសូមឲ្យទ្រង់លាងជំរះអស់ទាំងអំពើ
បាបរបស់អ្នក

និងសូមទ្រង់ប្រគល់ឲ្យអ្នកនូវចិត្តថ្មី
ដោយជឿជាក់ថាទ្រង់នឹងធ្វើមែន“ពុ
រោះទ្រង់បានសន្យា”។

នេះគឺជាមេរៀនដែលព្រះយេស៊ូបានប
ង្រៀនកាលទ្រង់គង់នៅលើផែនដី
គឺថាអំណោយដែលព្រះជាម្ចាស់បាន
សន្យាជាមួយយើង

នោះយើងត្រូវតែមានជំនឿថាយើងពិត
ជាទទួលបាន
ហើយអំណោយនោះពិតជារបស់ផង
យើង។

ព្រះយេស៊ូបានព្យាបាលមនុស្សឲ្យជាពី
ជំងឺ

នៅពេលដែលគេមានជំនឿដល់អំណា
ចចេត្តារបស់ទ្រង់។

ទ្រង់បានជួយមនុស្សចំពោះរបស់ដែល

គេអាចមើលឃើញ

រួចក៏បណ្តាលចិត្តឲ្យមានការទុកចិត្តដល់ទ្រង់ចំពោះរបស់ដែលគេមិនអាចមើលឃើញ

និងដឹកនាំឲ្យគេជឿដល់អំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការអត់ទោសអំពើបាប។

ការនេះទ្រង់បានសម្តែងឲ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់នៅពេលទ្រង់ព្យាបាលមនុស្សស្លាប់ដៃជើង

ដែលអ្នកនឹងដឹងថាក្នុងមនុស្សមានអំណាចនៅលើផែនដីដែលអាចអត់ទោសអំពើបាបដូចមានចែងក្នុងព្រះគម្ពីរមួយវគ្គថា: “រួចទ្រង់មានបន្ទូលទៅមនុស្សសំដីនោះថា

ចូរក្រោកឡើងយកគ្រែរបស់ឯងត្រលប់ទៅផ្ទះវិញចុះ” ..ម៉ាថាយ ៩:៦។

រីឯលោកយ៉ូហានជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ

អំពីមហិទ្ធិវិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានពោល
ថា: “មានសេចក្តីចែងទុកមកថាឲ្យអ្នក
រាល់គ្នាបានជឿដល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ
ហើយគឺជាព្រះបុត្រានៃព្រះពិត
ហើយឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានជីវិត
ដោយសារព្រះនាមទ្រង់ដោយមានសេ
ចក្តីជំនឿ”..យ៉ូហាន ២០:៣១។

ព័រៀងវាវសមញ្ញក្នុងព្រះគម្ពីរដែលសម្តែង
ឲ្យយើងឃើញពីវិធីដែលព្រះយេស៊ូព្យាបា
លជំងឺ

យើងអាចដឹងការងារបានខ្លះៗទៀតអំពី
សេចក្តីជំនឿក្នុងទ្រង់ក្នុងការអត់ទោស
បាប។

ឥឡូវនេះយើងត្រលប់ទៅឯមនុស្សស្លា
ប់ដៃជើងនៅឯស្រះបេថេស្តារីញ។

មនុស្សរងគ្រោះដ៏អភ័ពគ្មានសង្ឃឹមឡើយ

គាត់ពុំដែលកំរើកដៃជើងអស់រយៈពេ

ល ៣៨ ឆ្នាំ ។

ក៏ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានប្រាប់គាត់ថា: “ចូរ
ក្រោកឡើងហើយយកគ្រែរបស់ឯង
ហើយដើរទៅ” ។

មនុស្សជំងឺនោះអាចនឹងពោលក្នុងចិត្ត
ថា: “ឱ! ព្រះជាម្ចាស់អើយ
ប្រសិនបើទ្រង់អាចព្យាបាលទូលបង្គំ
បាននោះ:

ទូលបង្គំនឹងស្លាប់តាមបន្ទូលទ្រង់” ។

ក៏ប៉ុន្តែគាត់ជឿព្រះបន្ទូលព្រះគ្រីស្ទហើយ
ជឿថាព្រះនឹងព្យាបាលឲ្យគាត់ជា
ហើយគាត់ក៏ព្យាយាមធ្វើមួយរំពេច
នោះ។ គាត់មានចំណង់នឹងដើរ
ហើយគាត់ក៏ដើររួចទៅ។

គាត់ធ្វើតាមព្រះបន្ទូល របស់ព្រះគ្រីស្ទ
ហើយព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអំណាចឲ្យ
គាត់ ហើយចុងបញ្ចប់គាត់ក៏បានជា។

នៅក្នុងសភាពដូចគ្នានេះដែរ
អ្នកជាមនុស្សមានបាបអ្នកមិនអាចទទួល
លទ្ធផលកម្មលាងកំហុសចំពោះអំពើបាប
របស់អ្នកនៅក្នុងអតីតកាលបានឡើយ

ហើយក៏មិនអាចផ្លាស់ចិត្តរបស់អ្នករួច
ធ្វើឲ្យខ្លួនអ្នកបរិសុទ្ធដោយខ្លួនឯងបាន
ដែរ។

ក៏ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់សន្យាថានឹងធ្វើកិច្ច
ការទាំងអស់នេះ

ចំពោះរូបអ្នកតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ
ប្រសិនបើអ្នកជឿដល់សេចក្តីសន្យា
នេះ។

ពេលដែលលោកអ្នកលន់ត្អូងអំពើបាប
ហើយបានថ្វាយខ្លួនអ្នកចំពោះព្រះជា
ម្ចាស់

នោះអ្នកនឹងមានសុភមង្គលៈបំរើទ្រង់។
កាលណាអ្នកធ្វើការនេះបានដោយប្រា

ក៏ដក្ខិង ចិត្តិបែបដូច្នោះនោះព្រះជាម្ចាស់
នឹងបំពេញនូវសេចក្តីសន្យាចំពោះរូបអ្នក
ក៏។

ប្រសិនបើអ្នកជឿដល់សេចក្តីសន្យា
នេះ

អ្នកត្រូវតែជឿថាអ្នកនឹងបានអត់ទោស
បាបហើយលាងជំរះអំពើបាបព្រោះពុ
រះជាម្ចាស់ទ្រង់តែងតែផ្តល់នូវការពិត។

អ្នកនឹងត្រូវព្យាបាមឲ្យជាដូចជាព្រះគ្រី
ស្តផ្តល់អំណាចចំពោះមនុស្សស្លាប់ដៃ
ដើម្បីឲ្យបានដើរឡើងវិញ

នៅពេលគាត់មានជំនឿថាគាត់នឹងត្រូវ
ព្យាបាលឲ្យបានជា។

ការនេះនឹងកើតឡើងយ៉ាងដូច្នោះដែរចំ
ពោះរូបអ្នក

ប្រសិនបើអ្នកជឿទុកចិត្តលើព្រះ។

ចូរកុំរង់ចាំដល់ខ្លួនអ្នកបានជា
ប៉ុន្តែត្រូវតែនិយាយថា៖ “ទូលបង្គំជឿ
ហើយការដែលកើតឡើងក្នុងចិត្តយ៉ាង
ដូច្នោះមិនមែនដោយទូលបង្គំមិននឹកស្ម
មាននោះទេ
ប៉ុន្តែពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់បាន សន្យា”។

ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលថា៖
“គ្រប់ទាំងរបស់អ្វីដែលអ្នកប្រាថ្នា
កាលណាអ្នកអធិស្ឋានសូមនោះ
ចូរជឿថាអ្នកនឹងទទួលបានជាប្រាកដ”
ម៉ាកកុស ១១:២៤។

មានលក្ខខណ្ឌចំពោះសេចក្តីសន្យា
នេះគឺ

យើងត្រូវអធិស្ឋានទៅតាមព្រះហឫទ័យ
របស់ព្រះជាម្ចាស់។

ដោយសារបំណងហឫទ័យរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់ដែលលាងសំអាតយើងពីអំពើ

បាបទទួលយើងជាកូនរបស់ទ្រង់
និងអាចឲ្យយើងរស់នៅក្នុងជីវិតបរិសុ
ទ្ធ។

ដូច្នោះយើងអាចទទួលសូមពរព្រះទាំង
នេះហើយជឿថាយើងនឹងបានទទួល
ហើយអរគុណព្រះជាម្ចាស់នៅពេល
យើងបានទទួល។

យោលតាមសិទ្ធិរបស់យើង ៗចូលមក
ចំពោះព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ
នោះទ្រង់នឹងលាងយើងឲ្យស្អាតពីអំពើ
បាប

ហើយយើងដែលយើងអាចឈរនៅចំ
ពោះមុខគ្រីស្ទវិន័យ
ដោយគ្មានសេចក្តីអៀនខ្មាស
ឬវិប្បដិសារីឡើយ។

“ហេតុនេះនៅជាន់នេះ
អ្នកណាដែលនៅក្នុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ
នោះគ្មានទោសឡើយ

ព្រោះទ្រង់ពុំបានដើរតាមសាច់ឈាម
ប៉ុន្តែទ្រង់ដើរតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ” រ៉ូម ៨:១ ។

ព្រោះហេតុដូច្នេះរូបអ្នកពុំមែនជាកម្ម
សិទ្ធិរបស់អ្នកទៀតទេ

ព្រោះទ្រង់បានចេញថ្ងៃប្រោសលោះដល់
អ្នករាល់គ្នាហើយ ។ “ទ្រង់បានលោះអ្នក
គ្នាមិនមែនដោយរបស់ពុករលួយដូចជា
ប្រាក់និងមាសនោះទេ

គឺដោយសារព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់
ព្រះគ្រីស្ទ

ដែលដូចជាកូនចៀមតិខ្លះតិមានស្លាកស្នាម” ..ពេត្រុស ទី ១:១៨.១៩ ។ តាម
រយៈពេលដ៏សាមញ្ញនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់

នោះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងចាប់បដិសន្ធិ
នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក ។

អ្នកគឺជាក្មេងដែលកើតក្នុងគ្រួសារនៃព្រះ
ជាម្ចាស់

តែទ្រង់ស្រលាញ់អ្នកដូចជាព្រះរាជបុត្រ
រាបស័ក្រង់ដូច្នោះដែរ។

ឥឡូវដែលអ្នកបានថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះ
គ្រីស្ទយេស៊ូហើយនោះ

ចូរកុំរាថយឲ្យសោះ

ក៏ឲ្យរវាតចេញឆ្ងាយអំពីទ្រង់

ប៉ុន្តែពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃចូរនិយាយ

ថា: “ខ្ញុំជាកម្មសិទ្ធិរបស់គ្រីស្ទ

ខ្ញុំបានថ្វាយខ្លួនចំពោះទ្រង់”

ហើយទូលសូមទ្រង់នូវព្រះវិញ្ញាណបរិ

សុទ្ធ

និងសូមឲ្យទ្រង់ឃុំគ្រងរក្សានូវព្រះគុ

ណារបស់ទ្រង់។

ដោយអ្នកបានថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះជាម្ចា

ស់

ជឿជាក់ចំពោះទ្រង់នោះអ្នកនឹងបានក្នុង
លាយជាកូនរបស់ទ្រង់ដូច្នោះអ្នកនឹងរ
ស់នៅក្នុងទ្រង់។ សាវ័កបានពោលថាៈ
“ដូច្នោះដែលអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះ
គ្រីស្ទជាម្ចាស់បែបយ៉ាងណា
នោះចូរដើរតាមទ្រង់បែបនោះចុះ” .. កូ
លុស ២:៦។

អ្នកខ្លះដូចជាមានអារម្មណ៍ថាគេត្រូវទ
ទួលការសាកល្បងជាមុនហើយត្រូវប
ង្ហាញដល់ព្រះជាម្ចាស់ឲ្យឃើញថាគេ
បានកែប្រែពិតប្រាកដមុននឹងអាចទទួ
លព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់។

ក៏ប៉ុន្តែពុំមែនដូច្នោះទេ
គឺគេអាចទទួលព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់ក្នុ
ងពេលនេះតែម្តង។

គេត្រូវតែមានព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណ
នៃព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទដើម្បីជាជំនួយដល់

ភាពទន់ខ្សោយរបស់គេ
បើពុំដូច្នោះទេគេពិតជាពុំអាចទប់ទល់
នឹងអារក្សបាន ឡើយ។

ព្រះយេស៊ូសព្វព្រះហឫទ័យ
ឲ្យយើងចូលមករកទ្រង់ក្នុងសណ្ឋាន
លក្ខណៈដែលយើងមាន
ទោះទាំងមានអំពើបាប

ភាពតែលតោលតិត ទីពុំនាក់
មិនអាចឈរដោយខ្លួនឯងបានក្តី។
យើងអាចចូលមករកទ្រង់នៅពេលដែល
យើងមានភាពទន់ខ្សោយទាំងមានអំ
ពើបាប

ហើយឱនក្រាបនៅទៀបព្រះបាទរបស់
ទ្រង់ដោយយល់ដឹងពីកំហុស
និងភាពឆ្គាំឆ្គងទាំងនោះចុះ។
គឺសិរល្អរបស់ទ្រង់ដែលក្រសោបយើង
នៅក្នុងរង្វង់ព្រះ
ហស្តនៃសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់

ហើយព្យាបាលរបួសរបស់យើងនឹងសំ
អាតយើងអំពីការទុច្ចរិតទាំងប៉ុន្មាន។

មានមនុស្សរាប់ពាន់អ្នកដែលយល់ច្រ
លំត្រង់ចំនុចនេះឯងគឺពីព្រោះគេពុំជឿ
ថា

ព្រះយេស៊ូអត់ទោសបាបឲ្យគេដោយផ្ទ
ទាល់រៀងៗខ្លួននោះឡើយ។

គេពុំជឿតាមព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់។
គឺជាកម្មសិទ្ធិចំពោះអ្នកទាំងឡាយណា
ដែលធ្វើតាមលក្ខណ៍

និងដោយដឹងដោយខ្លួនឯងថាការអត់
ទោសបាបនៃព្រះជាម្ចាស់នេះគឺទ្រង់
អាចអត់អោនទោសឲ្យរាល់អំពើបាប។

កុំឲ្យមានចំងល់ថាពាក្យសន្យារបស់ព្រ
ះទាំងនេះគឺសម្រាប់រាល់បាបជនដែល
លបានប្រែចិត្ត។

ក៏ម្នាក់និងសិរល្អបានផ្តល់តាមរយៈព្រ

ព្រះគ្រីស្ទ

ហើយពពួកទេវតាដំណឹងល្អបាននាំ
ទៅកាន់គ្រប់វិញ្ញាណដែលទទួលជឿ។
គ្មាននរណាម្នាក់មានអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរ
ហូតដល់គេពុំស្វែងរកកម្លាំង

ភាពបរិសុទ្ធ

និងសេចក្តីសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែល
សគិតដើម្បីប្រគល់នោះឡើយ។

ទ្រង់តែងរង់ចាំនិងដោះសំលៀកបំ
ពាក់ដែលប្រលាក់ជោគជាំដោយអំពើ
បាប

ហើយទ្រង់នឹងបំពាក់ឲ្យគេនូវសំលៀក
បំពាក់នៃភាពសុចរិតវិញ។

ទ្រង់លោះគេឲ្យរស់គេនិងមិនស្លាប់ឡើ
យ។

ព្រះជាម្ចាស់

ទ្រង់ពុំប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយមនុស្ស

សយើងដូចជាមនុស្សសាមញ្ញធ្វើនោះ
ទេ ។

ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់គឺប្រកបដោយ
សេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីស្រលាញ់
និងព្រះទ័យអាណិតអាសូរដ៏ទន់ភ្លន់ ។

ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា: “ត្រូវឲ្យមនុស្ស
អាក្រក់បោះបង់ចោលផ្លូវរបស់ខ្លួន
ហើយមនុស្សទុច្ចរិតបោះបង់គំនិត
ខ្លួនដែរ

រួចឲ្យគេត្រលប់មកក្នុងព្រះយេហូវ៉ាវិញ

នោះទ្រង់អាណិតអាសូរដល់គេ..គឺឲ្យវិ
លត្រលប់មកក្នុងព្រះនៃយើងរាល់គ្នា

នោះទ្រង់នឹងអាណិតមេត្តាដល់គេដ្បិត
ទ្រង់នឹងអត់ទោសឲ្យជាបរិបូណ៌”..អា
សាយ

៥៥:៧ ។ “អញបានលប់អំពើរំលងរបស់
ឯងចេញដូចជាពពកយ៉ាងក្រាស់

និងអំពើបាបរបស់ឯងដូចជាពពកផង”
..អេសាយ ៤៤:២២។

“ត្បិតអញគ្មានសេចក្តីអំណរចំពោះការ
ស្លាប់របស់អ្នកដែលត្រូវស្លាប់នោះទេ
ដូច្នោះចូរឯងរាល់គ្នារិលមកឲ្យបានរស់វិ
ញ
នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអរម្ចាស់យេហូវ
វ៉ា”..អេសេតាល ១៨:៣២។

អារក្សសាតាំងប្រុងប្រៀបជាស្រេច
នឹងលួចឆក់យកការធានារ៉ាប់រងដែល
ប្រកបដោយព្រះពរដែលព្រះជាម្ចាស់
ប្រទានដល់យើង។
វាមានចំណង់នឹងឆក់យកនូវគ្រប់ពន្លក
នៃក្តីសង្ឃឹម
និងអស់ទាំងការស្នើដែលបំភ្លឺព្រលឹងរបស់
អ្នក

ក៏ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវអនុញ្ញាតិឲ្យវាធ្វើយ៉ាងដូច្នោះទេ។

សូមកុំស្តាប់តាមមនុស្សអូសទាញឲ្យសោះតើ

សូមនិយាយយ៉ាងដូច្នោះវិញថា:

“ព្រះយេស៊ូគិតដើម្បីឲ្យយើងខ្ញុំមានជីវិតរស់នៅ” ។ ទ្រង់ស្រលាញ់ខ្ញុំ

ហើយមិនបណ្តោយឲ្យបង្ខំវិនាសបាត់បង់ឡើយ។

ខ្ញុំមានព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌

ដែលពោរពេញដោយព្រះទ័យមេត្តាអាសូរ

ហើយទោះបីខ្ញុំប្រមាទសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់

ហើយទោះបីជាខ្ញុំបានខ្វះខាតព្រះពរដែលបានទ្រង់ប្រទានមកខ្ញុំក៏ដោយ

ក៏ខ្ញុំនឹងក្រោកទៅឯព្រះវរបិតានៃខ្ញុំចំពោះលឿងថា:

“ខ្ញុំបានធ្វើបាបប្រឆាំងនឹងព្រះ
ហើយនឹងលោកឪពុកមែន
ខ្ញុំនេះមិនគួរឲ្យគេហៅថាកូនលោកឪពុក
ទៀតទេ សូមទទួលខ្ញុំទុក
ដូចជាជើងឈូលលោកឪពុកវិញចុះ”
។

រឿងប្រៀបប្រដូចនេះបានប្រាប់អ្នកថា
តើអ្នកដែលបានផ្ទេងផ្លូវនោះបានទទួល
អង្កាវខ្លះ?

វគ្គនេះបន្តទៀតថា: “លុះឪពុកឃើញកូន
នាងចម្ងាយ

ហើយក៏មានចិត្តអាណិតមេត្តាហើយរត់
ទៅឱបចើបកូនរបស់គាត់”..លូកា
១៥:១៨.២០ (Parable of the Great
Banquet) ។

ទោះបីជារឿងប្រៀបប្រដូចនេះពិរោះរណ្តំ
ជាប់ចិត្តយ៉ាងនេះក្តី

ក៏នៅតែខ្វះមិនបានសំដែងឲ្យបានពេញលេញនូវសេចក្តីអាណិតស្រលាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែននៃព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌បានឡើយ។

ព្រះជាម្ចាស់បានសំដែងឲ្យដឹងតាមរយៈហោរារបស់ ទ្រង់ថា:

“អញបានស្រលាញ់ឯងដោយសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ស្ថិតស្ថេរអស់កល្បហេតុនេះបានជាអញទាញនាំឯងមកដោយសេចក្តីសប្បុរស” ..យេរេមា ៣១:៣។

នៅពេលដែលមនុស្សមានបាបបិតនៅឆ្ងាយពីគេហដ្ឋានរបស់ខ្លួនពុំក៏គេបានខ្វះខាយនូវភោគសម្បត្តិនៅឯស្រុកក្រៅប៉ុណ្ណោះហើយចិត្តរបស់ខ្លួនពុំក៏គេនៅតែនឹកដល់គេ។

ហើយគ្រប់ទាំងព្រលឹងវិញ្ញាណដែលភ្ញាក់រឭកហើយវិលមករកទ្រង់វិ

ញាតិបណ្ណាលមកអំពីការដង្ហោយហោ
ដំទន់ភ្លន់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទុ
រង់ដែលទទួលហោគេ

អូសទាញអ្នកដែលរង្វេងនោះឲ្យត្រល
បមកកាន់សេចក្តីស្រលាញ់តាមព្រះហ
ឫទ្ធិយព្រះវរបិតា។

ដោយសេចក្តីសន្យាដ៏បរិបូណ៌នៃព្រះគ
ម្ពីរបរិសុទ្ធ នៅនឹងចំពោះមុខអ្នក
តើអ្នកនៅតែមានចម្ងល់ទៀតឬ?
តើអ្នកអាចជឿថានៅពេលដែលមនុស្ស
សមានបាបចង់វិលត្រលបមកវិញ
ចង់លះបង់អំពើបាបរបស់គេហើយដា
កមកឯទ្រង់ដោយចិត្តលះបង់ផ្លូវ
ចាស់របស់ខ្លួនចោលនិងប្រែចិត្តទាំង
ស្រុងដើរតាមព្រះ
តើព្រះអម្ចាស់នឹងរុញច្រានគេចេញមិន
ឲ្យគេចូលមកទៀតឬព្រះបាទរបស់ទ្រង់

ឬយ៉ាងណា?

កុំឲ្យមានគំនិតបែបនេះឲ្យសោះ! គ្មានអ្វីអាចធ្វើឲ្យឈឺចាប់ដល់វិញ្ញាណរបស់អ្នកជាជាងគំនិតបែបនេះចំពោះព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់យើងនោះឡើយ។ “ព្រះទ្រង់ស្អប់ខ្ពើមរអើមអំពើបាបក៏ប៉ុន្តែទ្រង់ស្រលាញ់មនុស្សមានបាប” ដោយហេតុដូច្នោះហើយបានជាទ្រង់បូរទានព្រះគ្រីស្ទឲ្យយាងចុះមកផែនដីនេះប្រយោជន៍ឲ្យអស់អ្នកដែលបានជឿនឹងបានសង្គ្រោះនិងប្រកបដោយព្រះពរដ៏អស់កល្បនៅក្នុងអាណាចក្រនៃសិរីល្អ។

តើមានភាសាឯណាដែលនឹងទន់ភ្លន់ជាងនេះដែលអាចសំដែងពីសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង?

ទ្រង់ប្រកាសថា “តើស្ត្រីនឹងភ្លេចកូនដែលកំពុងបៅដោះ ឥតមានអាណិតដល់

ក្នុងដែលចេញមកពីផ្ទះរបស់ខ្លួនបាន
ដែរឬទេ? អើគេនឹងភ្លេចបានក៏ប៉ុន្តែអ
ញមិនដែលភ្លេចឯងទេ”..អេសាយ៤៩:
១៥។

ឱ!អ្នកដែលមានចម្ងល់និងភ័យរន្ធត់អើ
យ!

សូមសម្លឹងមើលទៅស្ថានសួគ៌ព្រោះពុ
រះយេស៊ូដែលគង់ព្រះជន្ម
នោះទ្រង់ធ្វើជាអ្នកអង្វរករជំនួសរូបអ្នក
ហើយ។

អរព្រះគុណចំពោះអំណោយទាននៃពុ
រះរាជបុត្រាជាទីសួនភ្ញាររបស់ទ្រង់
ហើយសូមអធិស្ឋានសូមកុំឲ្យការដែល
ទ្រង់សុគតជំនួសអ្នកនោះជាការតតប្រ
យោជន៍ឡើយ។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដង្ហោយហៅលោក
អ្នកនៅថ្ងៃនេះ។

ចូរចូលមកចំពោះព្រះគ្រីស្ទដោយមូល
ចិត្តគំនិត

នោះអ្នកនឹងអាសូមព្រះពរពីព្រះអង្គ
ដោយបរិបូណ៌។

នៅពេលដែលលោកអ្នកអានពាក្យស
ន្យានោះគឺសំដែងនូវសេចក្តីស្រលាញ់
និងអាណិតមេត្តាពុំអាចពណ៌នាបាន។
ដោយសេចក្តីមេត្តាអាសូរដ៏ឥតព្រំដែន
របស់ព្រះ

ដួងចិត្តដ៏ប្រសើរឧត្តមនៃសេចក្តីប្រា
សលោះតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ទ្រុ
ង់គឺជាការអត់ទោសបាប..អេភើសូរ១៖
៧។

ពិតមែនហើយគឺមានលក្ខណៈសម្បត្តិ
សីលធម៌របស់ទ្រង់នៅក្នុងមនុស្សលោ
កយើង។

នៅពេលដែលអ្នកចូលទៅជិតទ្រង់ដោ

យមានការលន់ត្ល
និងការប្រែចិត្តនោះទ្រង់នឹងចូលជិតរូប
អ្នក
ដោយសេចក្តីករុណានិងអត់ទោសបា
បរិញ្ញ។

ជំពូកទី ៧ —

ការសាកល្បងនៃសារីរិកភាព

“អ្នកណាដែលបិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
នោះឈ្មោះថាបានកើតជាថ្មី
ហើយអស់ទាំងសេចក្តីចាស់បានកន្លង
បាត់ទៅ

មើលគ្រប់ទាំងអស់បានត្រលប់សារជា
ថ្មីវិញ”..កូរិនថូស៥:១៧។

ជួនកាលមនុស្សម្នាក់មិនអាចប្រាប់ពី
ពេលវេលា

និងទឹកនៃដាក់លាក់ឬក៏ចំណាំបានគ្រប់
រាប់កាលៈទេសៈជាបន្តបន្ទាប់នៅក្នុងលំដាប់
ដាប់នៃសេចក្តីផ្លាស់ប្តូរជំនឿ (Conversion) បានឡើយ

ប៉ុន្តែការនេះមិនអាចកំណត់ថាគេមិន
បានប្តូរជំនឿរបស់គេឡើយ។
ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលទៅកាន់និក្ខម
ថា:

“ឯខ្យល់ចង់បក់ទៅទិណាក៏ចេះតែបាន
ហើយអ្នកពួស្តូរសំព្វតែមិនដឹងជាមកពី
ណាឬទៅទិណាទេ

ចំណែកអស់អ្នកណាដែលកើតពីព្រះវិញ្ញាណក៏ដូច្នោះដែរ”..យ៉ូហាន ៣:៨។ ដូចជាខ្យល់ដែលមើលមិនឃើញតែផលរបស់វាអាចមើលឃើញ

និងដឹងយ៉ាងច្បាស់ការនេះក៏មិនដូចគ្នានឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើការនៅក្នុងដួងចិត្តនៃមនុស្សលោកដែរ។

អំណាចដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្កើតឡើងជាច្រើនក្នុងព្រលឹងវិញ្ញាណមនុស្សហើយក៏បង្កើតមនុស្សថ្មីឲ្យដូចអ

ង្គទ្រង់។

ការងារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធស្ថិតក្នុង
ភាពស្ងប់ស្ងាត់មិនអាចយល់បាន

តែផលនៃព្រះវិញ្ញាណនោះបានបើកប
ន្ទាញឲ្យឃើញយ៉ាងប្រចក្សច្បាស់។

ប្រសិនបើចិត្តបានកើតជាមួយដោយវិញ្ញា
ណបរិសុទ្ធនៃព្រះជាម្ចាស់

ជរិតនោះនឹងធ្វើសេចក្តីបន្ទាល់នៃសេច
ក្តីពិត។

ដោយយើងមិនអាចធ្វើអ្វីដើម្បីផ្លាស់ប្តូរ
ចិត្តយើង

ឬនាំរូបយើងផ្លាស់ឲ្យចុះសំរុងជាមួយព
រៈជាម្ចាស់បាននោះយើងមិនត្រូវទុកចិ

ត្តិលើខ្លួនឯង

បអំពើលុបសំយើងបានទេ។

ជរិតយើងនឹងបានដូចជាកត្តាមួយយ៉ា
ងសំខាន់

សំដែងឲ្យឃើញថាសិរីល្អនៃព្រះកំពុង

សណ្ឋិតនៅក្នុងរូបយើងប្លែកយ៉ាងណា?
ការផ្លាស់ប្តូរអាចមើលឃើញតាមរយៈអ
ត្ថិចរិតទំលាប់

និងសកម្មភាពប្រឹងប្រែងរបស់យើង។
សភាពដែលផ្ទុយនឹងបានឃើញច្បាស់
និងត្រូវសំរេចចិត្តរវាងអំពើដែលបានក
និងមកហើយ

និងអំពើដែលកំពុងកើតឡើង។

អត្ថិចរិតនឹងសំ

ដឹងឲ្យឃើញគឺមិនមែនតាមរយៈអំពើ
ល្អឬអំពើអាក្រក់

ដែលកើតឡើងម្តងម្កាលនោះទេ

ក៏ប៉ុន្តែដោយតាមទំនោរនៃពាក្យពេជន៍
ដែលក្លាយជាទំលាប់និងសកម្មភាព។

ជាពិតហើយដែលមនុស្សអាចមានឥរិ
យាបថខាងក្រៅល្អបានដោយមិនចាំ
បាច់ទទួលអំណាចជាថ្មីអំពីព្រះគ្រីស្ទ។

ការចង់បានតម្លៃពល
និងការចង់ឲ្យអ្នកដទៃកោតក្រែង
អាចបណ្តាលឲ្យគេខំរស់នៅដោយមា
នរបៀបរបបល្អប្រពៃទៅបាន។

អត្ថការវកិច្ច

គឺការគោរពចំពោះខ្លួនឯង (Self
respect) អាចនាំឲ្យយើងចៀសវាងអំ
ពើទុច្ចរិតបាន។

ចិត្តដែលកំណាញ់ទ្រើស្នូក៏អាចបញ្ចេញ
នូវកាយវិការបែបសប្បុរសបានដែរ។ ដូ
ច្នោះតើយើងត្រូវសំរេចចិត្តប្រកាន់យក
ផ្នែកណាមួយដែលល្អប្រពៃសំរាប់ជីវិត
របស់យើងនិងដោយវិធីណា?

- តើនរណាដែលស្រលាញ់យើង?
- តើគំនិតយើងបិតនៅជាមួយនរណា?
- តើយើងចង់ពិភាក្សាអំពីនរណា?
- តើយើងស្រលាញ់នរណាជាងគេ?

តើយើងចំណាយហាមពលរបស់យើង
ដើម្បីនរណា?

ប្រសិនបើយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទូចិត្តគំនិតរបស់យើង

នៅជាមួយនឹងទ្រង់ហើយចិត្តដ៏ទន់ភ្លន់
របស់យើងគឺជារបស់ទ្រង់ដែរ។

ភារកិច្ចរបស់យើងគឺឧទ្ទិសខ្លួនថ្វាយដល់
ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។

យើងបាច្រៀមចង់បានដូចរូបទ្រង់ឲ្យមាន
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ក្នុងដង្ហើមចេ
ញចូលមានសុឆន្ទៈធ្វើតាមព្រះទ័យរបស់
ទ្រង់

និងសរសើរតំកើងដល់ទ្រង់នៅក្នុងគ្រី
ប័អ៊ូៗទាំងអស់។

អ្នកទាំងឡាយណាដែលក្លាយជាមនុស្ស
ស្រួចនៅក្នុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនឹងបង្កើត
ផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលជា“

សេចក្តីស្រលាញ់ អំណររីករាយ
សុខសន្តិភាព អំណត់អត់ធ្មត់
សុភាពរាបសារ សប្បុរស ស្មោះត្រង់
ស្មោះត្រង់
និងដឹងខុសត្រូវ”..កាឡាទី ៥:២២.២៣
។

គេនឹងមិនតុបតែងខ្លួនតាមរបៀបតំណក
ពីមុនទៀតឡើយ
ប៉ុន្តែដោយសារមានសេចក្តីជំនឿដល់
រាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់។
គេនឹងដើរតាមទ្រង់
ឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យឃើញនូវលក្ខណៈសម្ប
ត្តិរបស់ទ្រង់
ហើយក៏សំអាតខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធជូច
ទ្រង់ដែលជាព្រះបរិសុទ្ធដែរ។
អ្វីៗដែលគេស្អប់ពីមុន
ឥឡូវគេបែរជាស្រលាញ់
ហើយអ្វីៗដែលគេស្រលាញ់ពីមុនបែរ

ជាទីសំអប់របស់គេទៅវិញ។

មនុស្សដែលធ្លាប់មានអំនួតអួតក្នុងក្លាងប្រែក្លាយ ជាសុភាពរាបសារ។

មនុស្សដែលខ្លាចត្រូវបានការប្រែជាម្តងម៉ាត់ និងដឹងខុសត្រូវ។

មនុស្សប្រមឹកប្រែជាស្រគត់ស្រគំ ហើយមនុស្សខ្លះខ្លាយប្រែជាល្អត្រឹមត្រូវ។

គេបានញែកខ្លួនចេញឲ្យដាច់ពីទំនៀមទំលាប់និងម្តីសម័យ

ផងលោកីយដែលគ្មានបានការ។

អ្នកគ្រិស្តានពុំមែនស្វែងរក

“ការកើលម្តុរផ្នែកខាងក្រៅទេ”

ក៏ប៉ុន្តែដោយរបស់ដែលលាក់កំបាំងក្នុងចិត្តវិញ

គឺដោយគ្រឿងដែលមិនចេះពុករលួយរបស់វិញ្ញាណសំឡេតហើមរម្យទម..ពេ

ត្រីសទ១ ៣:៤.៤។

ពុំមានភ័ស្តុតាងនៃការប្រែចិត្តដ៏ពិតប្រាកដឡើយ

លើកលែងតែមានការកែទម្រង់ជាមុន។

ប្រសិនបើគេធ្វើតាមសេចក្តីសម្រេច

កាលពីដើមនោះដោយប្រគល់វិញនូវអ្វីៗដែលគេបានលួចយក

រួចលន់ត្រូវអំពើបាបរបស់គេ..ស្រលាញ់

ព្រះជាម្ចាស់និងមនុស្សដទៃ

បាបជននោះនឹងបានឆ្លងផុតពី

សេចក្តីស្លាប់ទៅឯជីវិតជាប្រាកដ។

ក្នុងខណៈដែលយើងជាមនុស្សមានបាបដែលតែងតែមានកំហុសចូលមករក

ព្រះគ្រីស្ទហើយក្លាយទៅជាអ្នករួមចំ

ណែកទទួលព្រះគុណដែលអត់ទោស

បាបអំពីទ្រង់នោះសេចក្តីស្រលាញ់នឹង

លេចឡើងក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង

បន្តក៏ទាំងប៉ុន្មានប្រែជាធូរស្រាល
ព្រោះនឹមដែលព្រះគ្រីស្ទដាក់ឲ្យនោះគឺ
ងាយស្រួល។

កិច្ចការប្រែជាសេចក្តីរីករាយ
រីងបូជនីយកិច្ចគឺការលះបង់ប្រែជាសេ
ចក្តីអំណរវិញ។

ផ្លូវដែលពីមុនហាក់បីដូចជាងងឹតស្កង
ឥឡូវប្រែជាភ្លឺត្រចះត្រចង់ដោយសារ
ស្នូមក៏ពពន្លឺព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តី
សុចរិត។

គេនឹងអាចមើលឃើញសេចក្តីស្រលា
ញ់នៃអកប្បកិរិយារបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរ
យៈអ្នកដែលទទួលដើរតាមទ្រង់។

ទ្រង់មានអំណាចរីករាយនឹងតាមព្រះ
ហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា។

សេចក្តីស្រលាញ់ចំពោះព្រះវរបិតា
ការស្មោះស្ម័គ្រចំពោះសិរីល្អរបស់ទ្រង់

គឺជាអំណាចគ្រប់គ្រងនៅក្នុងព្រះជន្ម
នៃព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងកាន់តែ
ប្រសើរឡើង និងថែថ្លូរឡើង។
សេចក្តីស្រលាញ់គឺជារបស់ផងព្រះ។
ចិត្តដែលមិនស្អាងដោយភាពបរិសុទ្ធឬ
ដែលមិនខ្ចីសង្វាយដាច់
ដល់ព្រះមិនអាចបង្កើតឲ្យមានសេចក្តី
ស្រលាញ់ បានឡើយ។
កាលណាព្រះយេស៊ូគង់សណ្ឋិតនៅក្នុ
ងចិត្តអ្នកណាម្នាក់
នោះសេចក្តីស្រលាញ់នឹងកើតមានដ
ល់អ្នកនោះ។
យើងស្រលាញ់ទ្រង់ពីព្រោះទ្រង់បាន
ស្រលាញ់
យើងជាមុន..យ៉ូហានទី១៤:១៩។

នៅក្នុងចិត្តដែលបានកើតឡើងជាថ្មី
ដោយសារព្រះគុណនៃព្រះសេចក្តីស្រ

លាញ់គឺជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាព
។សេចក្តីស្រលាញ់កែលំអរអត្ថចរក៏..
គ្រប់គ្រងលើសំទុះចិត្ត..ត្រួតពិនិត្យលើ
តណ្ហា..រាប់អានភាពគំនុំហើយក៏បញ្ចាំ
ងឲ្យសេចក្តីស្រលាញ់រាប់អានរឹតតែខ
ត្តឹងខ្ពស់មឡើង។សេចក្តីស្រលាញ់នេះ
ធ្វើឲ្យព្រលឹងរីករាយឡើងនិងធ្វើឲ្យជីវិត
កាន់តែមានអត្ថន័យឡើងនិងជះឥទ្ធិ
ពលដ៏ល្អប្រពៃដល់អ្នកនៅជុំវិញខ្លួន។

មានកំហុស២យ៉ាងដែលកូនចៅព្រះ
ជាម្ចាស់ជាំពិសេសអ្នកដែលទើបនឹងម
កដៀទុកចិត្តដល់ព្រះគុណរបស់ទេវតា
រូបប្រុងប្រយ័ត្ន៖ទីមួយ៖គឺអ្នកដែលខំប្រ
ងប្រុងដោយខ្លួនឯងទុកចិត្តចំពោះអ្វីៗ
ទាំងអស់ដែលគេអាចធ្វើបានដើម្បីអា
ចនាំឲ្យខ្លួនគេបានចុះសំរុងជាមួយនិង
ព្រះជាម្ចាស់។អ្នកដែលព្យាយាមធ្វើឲ្យ

បានបរិសុទ្ធដោយសារអំពើរបស់ខ្លួន
ដោយការគោរពបញ្ញត្តិគឺជាការប្រឹងប្រែង
រឹងការដែលមិនអាចធ្វើទៅបាន។ អ្វីទាំង
ឡាយណាដែលមនុស្សធ្វើដោយគ្មាន
ព្រះគ្រីស្ទគង់ជាមួយតែងតែប្រលាក់
ដិតជាមួយដោយភាពអត្មានិយមនិងអំពើ
បាប។ យើងអាចបរិសុទ្ធតាមរយៈសេចក្តី
ជំនឿទៅលើព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទតែប៉ុណ្ណោះ។

រីឯកំហុសមួយទៀតដែលមានគ្រោះថ្នាក់
ក៏មិនស្រាលដូចសេចក្តីបានបរិយាយ
ខាងលើគឺការមានជំនឿថាពេលដែល
បានទទួលជឿដល់ព្រះយេស៊ូហើយគេ
បានរួចអំពីការគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់
ព្រះវរបិតាដោយសំអាងថាដោយសារ
សេចក្តីជំនឿតែមួយមុខប៉ុណ្ណោះយើង
អាចក្លាយជាអ្នកមិនចំណែកក្នុងការទទួល

ល

ព្រះគុណអំពីព្រះគ្រីស្ទតែងការងាររបស់យើងវិញគឺគ្មានការទាក់ទាមអ្វីនឹងការប្រោសលោះរបស់យើងឡើយ។

ក៏ប៉ុន្តែយើងគួរកត់សំគាល់ដែរថាការគោរពប្រណិបត្តន៍តាមគីមីនៃមែនជាការយល់ព្រមតែផ្នែកខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ គឺជាការបំរើដោយសេចក្តីស្រលាញ់។ បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាការសំដែងអំពីធម្មជាតិរបស់ទ្រង់.. ជាតួសេចក្តីស្រលាញ់ហើយក៏ជាគ្រឹះនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះអង្គនៅឯនគរហ៊ានស្ទើរនឹងលោកិយផងដែរ។ ប្រសិនបើចិត្តរបស់គេប្រែជាថ្មីហើយបានដូចជាព្រះជាម្ចាស់ហើយប្រសិនបើសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានបណ្តុះនៅក្នុង

ឯព្រលឹងនោះតើគេនឹងមិនអនុវត្តន៍តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ក្នុងជីវិតរបស់គេទេឬអ្វី?

នៅពេលដែលគ្រឹះនៃសេចក្តីស្រលាញ់បានបណ្តុះនៅក្នុងចិត្តហើយនៅពេលដែលគេបានប្រែជាថ្មីទៅតាមរូបអង្គនៃព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតរូបគេនោះសេចក្តីសន្យាថ្មីរបស់ទ្រង់នឹងបានសម្រេចដុះដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា: “អញនឹងដាក់បញ្ញត្តិរបស់អញក្នុងបេះដូងរបស់គេហើយអញនឹងសរសេររបញ្ញត្តិនេះក្នុងចិត្តរបស់គេដែរ”..ហេព្រើ ១០: ១៦ ។ ប្រសិនបើក្រឹត្យវិន័យបានកត់ក្នុងចិត្តហើយតើជីវិតគេមិនបានផ្លាស់ប្តូរទេឬអ្វី?

កិច្ចការបំរើព្រះនិងភាពស្មោះត្រង់ចំពោះសេចក្តីស្រលាញ់គឺជាសញ្ញាដ៏បិតនៃសារវិភាព។ ហេតុដូច្នោះបានជាព្រះ

គឺម្តីចែងថា:

“នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងរាល់គ្នាកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទូរង” ..យ៉ូហានទៅ ១៥:៣ ។ “នរណាបានស្គាល់ទ្រង់តែមិនកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ទេអ្នកនោះឈ្មោះថាជាអ្នកកុហកហើយសេចក្តីពិតមិនស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះឡើយ..យ៉ូហាន ១១ ២:៤ ។ គឺមានតែសេចក្តីជំនឿមួយប៉ុណ្ណោះដែលអាចឲ្យយើងក្លាយទៅជាអ្នករួមចំណែកនៅក្នុងព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទហើយអាចឲ្យយើងចេះស្តាប់បង្គាប់តាមទ្រង់” ។

យើងមិនអាចសន្សំសេចក្តីសង្រួះដល់ការស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះទេព្រោះថាសេចក្តីសង្រួះគឺជាអំណោយនៃព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យដោយ

យតីតគីតថ្ងៃហើយដែលយើងអាចទទួលបានតាមរយៈសេចក្តីជំនឿតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថាទ្រង់បានលេចមកដើម្បីដោះបាបយើងចេញហើយនៅក្នុងទ្រង់នោះគ្មានបាបសោះ។ “រអស់អ្នកដែលនៅជាប់នឹងទ្រង់នោះមិនសាងបាបកម្មទេតែពួកអ្នកដែលធ្វើបាបវិញមិនបានឃើញទ្រង់ឡើយក៏មិនស្តាប់ទ្រង់ផង”.. យ៉ូហានទី១៣:៥..៦ ។ ការសាកល្បងដ៏ពិតគឺយ៉ាងដូច្នោះប្រសិនបើយើងនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទហើយប្រសិនបើសេចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅក្នុងចិត្តយើងនោះអារម្មណ៍របស់យើងគំនិតរបស់យើងគោលបំណងរបស់យើងហើយនិងសកម្មភាពរបស់យើងនិងចុះសំរុងជាមួយនឹងព្រះហឫទ័យនិងព្រះជាម្ចាស់ដូចដែលបានបញ្ជាក់ក្នុងសិក្ខាប

ទទាំងឡាយនៃក្រឹត្យវិន័យដ៏បរិសុទ្ធរប
សំទ្រង់។ “កូនតូចៗរាល់គ្នាអើយចូរកុំឲ្យ
យអ្នកណានាំអ្នករាល់គ្នាឲ្យរងឯងឡើ
យអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តិសេចក្តីសុចរិត
នោះឈ្មោះថាសុចរិតដូចជាទ្រង់ដែល
សុចរិតដែរ”..យ៉ូហាន ទី ១៣:៧ ។ អំពើ
សុចរិតត្រូវបានកំណត់និយមន័យទៅ
តាមគំរូនៃបញ្ញត្តិដ៏បរិសុទ្ធនៃព្រះជាម្ចា
ស់ដូចដែលទ្រង់បានបញ្ជាក់នៅក្នុងប
ទបញ្ញត្តិទាំង១០ប្រការដែលទ្រង់បាន
ប្រគល់ឲ្យដល់យើងនៅភ្នំស៊ីណៃ
នោះ។

សេចក្តីជំនឿព្រះគ្រីស្ទដែលមានការប
ន្ទូលបន្ថយឲ្យមនុស្សរួចពីការគោរពប្រ
ណីបត្តិដល់ព្រះជាម្ចាស់នោះគឺពុំមែ
នជាសេចក្តីជំនឿទេក៏ប៉ុន្តែវាគ្រាន់ជា
ការសន្មតប៉ុណ្ណោះ។ “ត្បិតគឺដោយព្រះ

គុណដែលអ្នករាល់គ្នាបានសង្រ្គោះតាមរយៈការសន្មតតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ ..អេភេសូរ២:៨ ។ ក៏ប៉ុន្តែសេចក្តីជំនឿក៏ដូច្នោះដែរគឺថាបើគ្មានការប្រព្រឹត្តតាមទេក៏ស្លាប់ទៅវិញដែរ” ..យ៉ាកូប២:១៧ ។ “ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូល” អំពីទ្រង់មុនពេលដែលទ្រង់យាងចុះមកផែនដីថា: “ទូលបង្គំមានសេចក្តីអំណរនឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ឱ! ព្រះអរម្ចាស់នៃទូលបង្គំអើយ .. ក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ក៏នៅក្នុងចិត្តរបស់ទូលបង្គំដែរ .. ទំនុកតំកើង ៤០:៨ ។ ហើយមុនពេលដែលទ្រង់យាងត្រលប់ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌វិញទ្រង់បានប្រកាសថា: ខ្ញុំបានកាន់តាមបញ្ញត្តិនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំហើយក៏នៅជាប់សេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់ដែរ” ..យ៉ូហាន១៥:១០ ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា: “យើងរាល់គ្នាដឹងថាយើងស្គាល់ទ្រង់

ដោយសារសេចក្តីនេះគឺយើង
កាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់..នរណាដែល
លថាខ្លួននៅក្នុងទ្រង់នោះក៏ត្រូវតែប្រព្រឹត្ត
រឿងដូចជាទ្រង់ដែរ..យ៉ូហានទី១២:៣.៦
។ព្រោះព្រះគ្រីស្ទក៏បានរងទុក្ខជំនួស
ពួកយើងដែរទាំងទុកតំរាប់ឲ្យយើងរាល់
គ្នាដើរតាមលំអានជានរបស់ទ្រង់ផង”..ពេត្រុសទី១២:២១។

“លក្ខណៈចំពោះជីវិតអមតៈគឺនៅដដែល
លក្ខណៈដូចលក្ខណៈនៅឯស្ថានសួគ៌មុនពេល
ដែលមាតាបិតាដើមរបស់យើងធ្លាក់
ចុះក្នុងអំពើបាបដែរ។លក្ខណៈនោះគឺតម្រូវ
ឲ្យយើងមានការស្តាប់តាមបទបញ្ញត្តិ
របស់ព្រះជាម្ចាស់និងរក្សាភាពបរិសុទ្ធ
ទុតិយៈខ្លះ”។

ប្រសិនបើលក្ខណៈចំពោះជីវិតអមតៈ
ខ្លះមិនដល់លក្ខណៈដូចខាងលើនេះទេ

នោះសុភមង្គលនៃលោកិយទាំងមូលនឹង
បានដល់នូវភ្នំមហានុរាយ។ ទ្វារនឹងបើក
ចំហរឲ្យអំពើបាបដែលពោរពេញដោយ
ការស្អប់ខ្ពើមនឹងលំបាកវេទនាមាន
នៅដ៏អសកល្យជានិច្ចដែរ។

មនុស្សដែលធ្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាបអា
ជ្ញមអាចកែប្រែអត្តចរិតឲ្យបរិសុទ្ធបាន
ដោយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់បានដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់ពុំបានធ្វើដូ
ច្នោះទេហើយដោយសារតែអំពើបាបរប
ស់អាជ្ញមទើបធម្មជាតិរបស់យើងធ្លាក់
ក្នុងអំពើបាបហើយយើងមិនអាចធ្វើឲ្យ
ខ្លួនបរិសុទ្ធបានឡើយ។ ដោយព្រោះតែ
យើងមានបាបមិនបរិសុទ្ធបានជាយើង
មិនអាចគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ
នោះឲ្យបានពេញលេញទៅបាន។ យើ
ងគ្មានភាពសុចរិតឯណាជារបស់យើង

ដែលអាចឲ្យស្ទើរទៅនឹងការតម្រូវតាម
ក្រិត្យវិន័យរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែពុ
រះគ្រីស្ទបានបង្កើតផ្លូវមួយសំរាប់ឲ្យយើ
ងរត់គេចចេញ។ ទ្រង់បានរស់នៅលើ
ផែនដីដែលទទួលសេចក្តីល្បួងល្បួង
នានាដូចដែលយើងរាល់គ្នាបានជួបប្រ
ទះដែរ។ ទ្រង់បានរស់នៅក្នុងជីវិតមួយ
ដែលគ្មានបាបតាល់តែសោះ។ ទ្រង់បា
នសុគតដើម្បីរូបយើងហើយឥឡូវនេះ
ទ្រង់យល់ព្រមទទួលយកនូវអំពើបាបរ
បស់យើងទាំងប្រគល់មកឲ្យយើងនូវ
ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់វិញ
ផង។ ប្រសិនបើអ្នកប្រគល់រូបអ្នកដល់
ទ្រង់ហើយទទួលទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ
ពោះរបស់អ្នកនោះទោះជាអំពើបាបរប
ស់អ្នកធំប៉ុណ្ណាក៏ដោយអ្នកនឹងបានរាប់
ជាបរិសុទ្ធដោយសារតែព្រះគុណរបស់
ទ្រង់។ អត្តចរិករបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងជំនួ

សអត្តចរិក្ខរបស់អ្នកហើយអ្នកនឹងត្រូវបាន
និទ្ទេសស្គាល់ចំពោះព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់
ដូចជាអ្នកគ្មានបាបសោះ។

លើសពីនេះទៀតព្រះគ្រីស្ទបានផ្លាស់
ប្តូរទីកិច្ចរបស់អ្នក។ ព្រះអង្គទ្រង់គង់
សណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកដោយក្តីជំ
នឿ។ អ្នកត្រូវរក្សាទំនាក់ទំនងជាមួយពុ
រះគ្រីស្ទដោយសេចក្តីជំនឿនិងការចុះ
ចូលទាំងស្រុងជារៀងរាល់ថ្ងៃចំពោះទ្រង់
។ បើអ្នកនៅតែប្រព្រឹត្តិដូច្នោះព្រះអង្គ
នឹងធ្វើការក្នុងចិត្តរបស់អ្នកហើយអ្នកន
ឹងប្រព្រឹត្តតាមហឫទ័យរបស់ទ្រង់ដោ
យអំនរ។ ដូច្នោះអ្នកនឹងពោលថាៈ “ខ្ញុំរស់
ក្នុងសាច់ឈាមគឺឡូវនេះនោះគឺរស់ក្នុង
សេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានៃ
ព្រះដែលទ្រង់ស្រលាញ់ខ្ញុំក៏បានប្រគល់
អង្គទ្រង់ចំពោះខ្ញុំហើយ” .. កាឡាទី ២

:២០។ “ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូល
ទៅកាន់សាវ័កទ្រង់ថា: ត្បិតមិនមែនជា
អ្នករាល់គ្នានិយាយទេគឺព្រះវិញ្ញាណរបស់
ព្រះវរបិតានៃអ្នកទេតើដែលទ្រង់មាន
បន្ទូលក្នុងអ្នកវិញ.. ម៉ាថាយ ១០: ២០។
ដោយមានព្រះគ្រីស្ទគង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួន
អ្នកនោះ: អ្នកនឹងសំដែងឲ្យឃើញនូវព្រះ
វិញ្ញាណរបស់ព្រះនិងប្រព្រឹត្តិអំពើល្អ
ដូចទ្រង់បានធ្វើ” .. គឺជាការងារនៃអំពើ
សុចរិតនិងការគោរពប្រណិបត្តន៍។

ដូច្នោះយើងគ្មានអ្វីនៅក្នុងខ្លួនយើងសំរាប់
បឲ្យយើងអត់ក្លែងក្លាងឡើយហើយក៏
គ្មានអ្វីជាគ្រឹះសរាប់លើកតកើងខ្លួនឯង
ដែរ។ មានគ្រឹះតែមួយគត់ដែលជាសេចក្តី
សង្ឃឹមរបស់យើងគឺជាសុចរិតនៃព្រះ
យេស៊ូគ្រីស្ទដែលសណ្ឋិតក្នុងខ្លួនយើង
ហើយមានជារូបរាងដោយសាវ័កព្រះវិញ

ញាណបរិសុទ្ធដែលធ្វើការក្នុងរូបយើង
និងតាមរយៈយើង។

នៅពេលដែលយើងនិយាយពីសេចក្តី
ជំនឿនោះយើងត្រូវតែយល់ដឹងអំពីការ
ដែលខុសប្លែកគ្នានៃសេចក្តីជំនឿនេះផ
ងដែរព្រោះអវាមានជំនឿមួយដែលខុ
សគ្នាស្រលះពីសេចក្តីជំនឿលើព្រះ។
ការបិតបេរនៅនិងព្រះចេស្ដានៃព្រះជា
មាសសច្ចៈភាពនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រ
ង់គឺជាការពិតដែលសម្បូរតែអារក្សសា
តាំងនិងបរិវាររបស់វាក៏មិនហានបដិសេ
ធដោយអស់ពីចិត្តដែរ។ព្រះគម្ពីរថ្មីប(ពុ
រៈគម្ពីរវិសុទ្ធ)បានចែងថាៈ“សម្បូរអារ
ក្សក៏ជឿនិងមានការភ័យរន្ធត់ដែរ”..យ៉ា
ក្រប២:១៩

“ប៉ុន្តែនេះពុំមែនជាសេចក្តីជំនឿលើពុ
រៈទេ”។នៅពេលដែលយើងមានសេច

ក្នុងជំនឿក្នុងព្រះបន្ទូលទ្រង់ថែមទាំងមាន
និក្ខេបចុះចូលអស់ទាំងបំណងឆន្ទៈទៅ
នឹងទ្រង់នៅពេលដែលចិត្តរបស់យើង
បានប្រគល់ដាច់ដល់ទ្រង់ហើយសេចក្តី
ក្តីស្រលាញ់របស់យើងបានភ្ជាប់ទៅនឹង
ទ្រង់នោះហើយគឺជាសេចក្តីជំនឿទុក
ចិត្តលើព្រះ (Faith) ។ សេចក្តីជំនឿទុកចិត្ត
លើព្រះនេះគឺជាការមួយដែលសំរេច
ឡើងដោយសេចក្តីស្រលាញ់និងការបញ្ជាក់
ឲ្យព្រលឹងវិញ្ញាណបាបបរិសុទ្ធផង
។ តាមរយៈសេចក្តីជំនឿលើព្រះជាមុ
ចាស់ចិត្តនឹងបានប្រែជាមួយទៅតាមរូបអង្គ
ទ្រង់ ។ រីឯចិត្តដែលពុំព្រមផ្លាស់ប្រែមួយ
ទៅតាមបញ្ញត្តិច្បាប់នៃព្រះឥឡូវបែរជា
មានអំណររករាយចំពោះសិក្ខាបទដ៏បរិសុទ្ធ
ទាំងស្រែកខ្លាញ់ឡើងជាមួយអ្នកលើកទំនុក
តំកើងថា: “ឱ!
ទូលបង្គំស្រលាញ់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រ

ងំណាស់ហ្ន៎ទូលបង្គំរំពឹងគិតពីក្រឹត្យវិន័យនោះជាដរាបរាល់ថ្ងៃ”..ទំនុកតំកើង ១១៩:៩៧។ សច្ចៈភាពនៃបទបញ្ញត្តិក៏បានបំពេញក្នុងខ្លួនយើងដែលមិនដើរតាមសាច់ឈាមទៀតឡើយគឺដើរតាមព្រះវិញ្ញាណវិញ..រូម៨:១។

មានអ្នកខ្លះបានដឹងពីការអត់ទោសបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយមានចំណង់ចង់ក្លាយជាកូនចៅរបស់ទ្រង់ដ៏ពិតប្រាកដទន្ទឹមនឹងនោះគេក៏មើលឃើញថាអត្ថចរិករបស់គេពុំល្អបរិសុទ្ធជីវិតរបស់គេមានកំហុសហើយគេសង្ស័យថាតើចិត្តរបស់គេបានកើតជាថ្មីដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយឬនៅ?

ចំពោះមនុស្សប្រភេទនេះខ្ញុំនឹងជំរាបទៅគេថា: “ចូរកុំថយក្រោយដោយក្តីអស់សង្ឃឹមឡើយ”។ ជាញឹកញយយើង

តែងលំអោនកាយទាងស្រែកយំនៅ
ទៀបព្រះបាទរបស់ព្រះយេស៊ូពីព្រោះ
តែគុណវិបត្តិនិងកំហុសរបស់យើងក៏ប៉ុ
ន្តែយើងមិនត្រូវរុញរាឡើយ។ ទោះបីជា
សត្រូវអាចយកជ័យជំនះលើរបស់យើង
បានក៏ដោយក៏ព្រះជាម្ចាស់មិនដែលប
ណ្តោយឲ្យយើងបោះបង់ចោលឬបដិ
សេធយើងដែរ។ ទេ!

ព្រះគ្រីស្ទដែលគង់នៅខាងស្តាំព្រះហ
ស្ថព្រះវរបិតានៅឯនគរស្ថានសួគ៌នោះ
ទ្រង់កំពុងអង្វែងនិងលន់ត្នូបាបចំពោះ
យើងរាល់គ្នា។ សារីកយ៉ូហានដ៏ជាទីស
នភ្ញាររបស់យើងបានពោលថា: “ក្នុងត្ន
ូបាបរាល់គ្នាដែលខ្ញុំសេសសេសចក្កីទាំង
នេះផ្ទេរមកនោះដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នា
ធ្វើបាបទៀតតែប្រសិនបើអ្នកណាភ
លាត់ធ្វើបាបវិញនោះយើងមានព្រះដ៏
ជាជំនួយមួយអង្គហើយដែលទ្រង់គង់

នៅចំពោះព្រះវរបិតាគឺជាព្រះយេស៊ូគ្រី
ស្ទជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធ”..យ៉ូហានទី១២:១

។

សូមកុំភ្លេចនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទដែលមានមកយើងរាល់គ្នាថាៈព្រះ
បិតាខ្ញុំផ្ទាល់“ស្រលាញ់អ្នករាល់គ្នា..យ៉ូ
ហាន១៦:២៧ ។ ទ្រង់មានចំណង់នឹងប្រ
ទានពរឲ្យអ្នកមានភាពដូចដើមវិញហើ
យទ្រង់ក៏ចង់ទតដែរនូវភាពល្អនិងបរិ
សុទ្ធតតខ្លោះរបស់ទ្រង់សណ្តិតក្នុងខ្លួន
អ្នកដែរ” ។ ប្រសិនបើអ្នកយល់ព្រមចុះច
លនិងទ្រង់នោះព្រះដែលផ្ដើមនិងអំពើ
ល្អក្នុងខ្លួនរបស់អ្នក
និងរក្សាការពារអ្នកឲ្យបានជាប់ក្នុងសេ
ចក្ដីនោះដរាបដល់ថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទជាមុ
ចាស់ នៃយើងបានមកដល់។

ចូរអធិស្ឋានដោយគ្មានសេចក្ដីនឿយ
ណាយដោយជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ទាំង

ស្រុងចុះ។

នៅពេលដែលយើងមិនទុកចិត្តចំពោះ

អំណាចរបស់យើង

នោះចូរយើងសរសើរតំកើងទ្រង់ព្រោះ

គឺជាសេចក្តីចម្រុះចំរើនដល់រូបកាយយើង

ង

ពោលគឺទ្រង់ជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់

យើង។

នៅពេលដែលអ្នកចូលទៅកាន់ទៅជិត

ងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ

នោះអ្នកនឹងមើលឃើញកំហុសរបស់ខ្លួន

នកាន់តែច្បាស់ឡើងៗដែរ

ព្រោះភ្នែករបស់អ្នកកាន់តែភ្លឺច្បាស់

ឡើងហើយភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់អ្នក

កាន់តែមើលឃើញថាផ្ទុយស្រលះពីល

ក្នុងណៈធម្មជាតិដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះ

ជាម្ចាស់ដែរ។

ទាំងនេះគឺជាភ័ស្តុតាងបង្ហាញពីការបោកប្រាស់របស់អាវក្សសាតាំងដែលបានបាត់បង់អណាចទៅហើយហើយអនុភាពដ៏រស់រវើកនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះកំពុងជាសំចៃត្អូងក៏។

គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទអាចសណ្តិតក្នុងចិត្តដែលពុំព្រមទទួលស្គាល់នូវអំពើបាបរបស់ខ្លួននោះឡើយ។

ព្រលឹងវិញ្ញាណដែលបានបំផ្លាស់ប្តូរដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងកោតសរសើរចំពោះលក្ខណៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ប៉ុន្តែយើងមិនមើលឃើញនូវការប្តូរទ្រង់ទ្រាយនៃទឹកចិត្តរបស់យើងទេ

នោះវាជាក៏ស្មុគស្មាញដែលមិនអាចក្លែងប
ន្លំបានថាយើងមើលពុំឃើញសម្បជញ្ញ
និងភាពប្រសើរឧត្តមដ៏អស្ចារ្យរបស់ពុ
រះគ្រីស្ទឡើយ។

បើយើងមិនសូវលើកកំពស់លើខ្លួនឯង
នោះយើងកាន់តែឲ្យតម្លៃខ្លួនសំទៅលើ
ភាពបរិសុទ្ធនិងភាពដ៏ជាទីមេត្រីចិត្ត
គឺការដែលជាទីស្រលាញ់ពេញចិត្តនៃ
ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើង។
ការមើលឃើញនូវអំពើបាបរបស់យើង
បានជំរុញយើងទៅកាន់ទ្រង់ដែលជាពុ
រះដែលមានព្រះចេស្ដា
ដែលអាចអត់ទោសបាបឲ្យយើងបាន
។

នៅពេលដែលយើងទទួលស្គាល់នូវភា
ពអស់សង្ឃឹមហើយឈោងដៃទៅរកពុ
រះគ្រីស្ទនោះទ្រង់នឹងលេចចេញមក

ប្រកបដោយព្រះចេស្ដា។
នៅពេលដែលសេចក្តីត្រូវការព្រះជំរុញ
ឲ្យយើងចូលមករកទ្រង់និងស្វែងរកពុ
រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់
នោះយើងនឹងឆ្លុះបញ្ចាំងនូវរូបអង្គទ្រង់
កាន់តែច្បាស់ឡើងដែរ។

ជំពូកទី ៨ —

ការរីកចម្រើននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធបានចែងអំពីការប្រែចិត្ត
ដែលយើងអាចក្លាយទៅជាកូនព្រះថា
ជាការចាប់កំណើតថ្មី។

ព្រឹត្តិការណ៍នេះប្រៀបប្រដូចទៅនឹងការ
លូតលាស់ពន្លឺនៃ

គ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលសាបព្រោះដោយ
កសិករ។

នៅក្នុងសភាពនេះដែរមនុស្សដែលទើប
បត់ប្រែជំនឿរបស់ខ្លួនមកកាន់ព្រះគ្រី
ស្ទគឺជា“ទារកដែលទើបនឹងកើត

ដែលនឹងលូតលាស់ទៅកាន់ភាពជាបុរ
ស

និងស្រ្តីពេញវ័យនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេ
ស៊ូ”..ពេត្រុសទី១២:២/អេភេសូរ៤:១៥..

ឬក៏ដូចជាគ្រាប់ពូជដ៏ល្អដែលសាបព
ពោះនៅឯចំការលូតលាស់ឡើងរួចនឹង
ផ្តល់ទិន្នផលដល់ម្ចាស់។

ហោរាអេសាយបានពោលថា:

“គេនឹងហៅថាជា
ដើមឈើនៃសេចក្តីសុចរិត
គឺជាដើមដែលព្រះយេហូវ៉ាបានដាំដៃ
លមានប្រយោជន៍ឲ្យទ្រង់បានថ្លើងផង
”..អេសាយ៦១:៣។ ដូច្នោះតាមរយៈនៃ
ជីវិតធម្មតា
ឧទាហរណ៍ប្រៀបធៀបបានលើកបង្ហា
ញជួយឲ្យយើងកាន់តែយល់ច្បាស់ឡើ
ងនូវអត្ថន័យអាថ៌កំបាំងនៃសច្ចៈភាព
នៃជីវិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (Spir
itual Life)។

ប្រាជ្ញានិងការប៉ិនប្រសព្វរបស់មនុស្ស
មិនអាចបង្កើតសូម្បីជីវិតដ៏តូចមួយនៅ

ក្នុងធម្មជាតិបានឡើយ។

គឺមានតែតាមរយៈជីវិតដែលព្រះគ្រីស្ទ
ជាមាសផ្ទាល់គង់ជាមួយទេដែលរុក្ខជា
តិ និងសត្វពាហៈណាអាចរស់បាន។

ដូច្នោះមានតែជីវិតដែលចេញពីព្រះតែ
មួយ

បណ្តោះដែលជីវិតប្រកបដោយសេចក្តី
ជំនឿអាចកើតមានទៅបាននៅក្នុងចិត្ត
របស់មនុស្សលោក។

បើមិនបានកើតអំពីព្រះនៃនគរឋានសួ
គ័ទេនោះគេមិនអាចចូលរួម

ក្នុងការទទួលយកជីវិតដែលព្រះគ្រីស្ទ
បានប្រទានឲ្យនោះឡើយ។

អ្វីដែលមានសម្រាប់ជីវិតនោះក៏ដូចគ្នា
នឹងជាមួយការលូតលាស់ដែរ។

គឺព្រះដែលបានបង្កើតឲ្យចេញជាពន្លក
រួចចេញជាផ្ការីកក្រសែរហូតដល់បានផ
លផ្លែ។

គឺដោយសារតែព្រះចេស្ដានៃព្រះដៃ
លគ្រាប់ពូជអាចដុះលូតលាស់បាន“ដំ
បូងចេញជាពន្លករួច បែកជាកូរ
ហើយទើបព្រប់ក៏ចេញជាគ្រាប់”..ម៉ាកុ
ស៍៤:២៨។

ហោរាហ្វេសេបាននិយាយអំពីសាសន៍
អ៊ីស្រាអែលថា:

“គេនឹងលូតឡើងដូចផ្កាកំភ្លឺង(Lily)” ។

“គេនឹងលាស់ឡើងដូចជាសន្លង
ហើយលូតលាស់ដូចដើមវល្លិទំពាំងបា
យជូផង”..ហ្វេសេ១៤:៥.៧។

ព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលប្រាប់
យើងថា:

“ចូរពិចារណាអំពីដើមកំភ្លឺងតើវាលូត
លាស់របៀបណា”..លូកា១២:២៧ ។ រុក្ខ
ជាតិនិងបុប្ផាជាតិផងទាំងឡាយពុំមែន
រីកលូតលាស់ដោយខ្លួនឯងនោះទេ
ប៉ុន្តែបានលូតលាស់ដោយសារព្រះពរ

ដែលព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់មក។
ក្មេងតូចៗមិនអាចរីកចម្រើនដោយតែ
ការខ្វល់ខ្វាយឬដោយអំណាចរបស់ខ្លួន
ផ្ទាល់ឡើយ

យ៉ាងណាមិញការរីលូតលាស់ផ្នែកព្រះ
លឹងវិញ្ញាណក៏លោកអ្នកមិនអាចបំផ្លា
ស់ប្រែបានដោយ

ការខ្វល់ខ្វាយឬការព្យាយាមដោយខ្លួន
ឯងបានដែរ។

រក្ខជាតិក៏ដូចកុមារតូចៗដែរ
គឺអាស្រ័យលាស់បានដោយសារបរិយា
កាសដែលនៅជុំវិញខ្លួនដែលជួយផ្គត់
ផ្គង់ដល់អាយុជីវិតរបស់គេ
ដូចជាខ្យល់ កាំរស្មីពន្លឺព្រះអាទិត្យ
និងចំណីអាហារ។

អំណោយពីធម្មជាតិទាំងនេះដែលផ្គត់
ផ្គង់ដល់អស់អ្នកណាដែលទុកចិត្តដល់
ទ្រង់ដែរ។

ព្រះអង្គជា：“ពន្លឺដ៏អស់កល្បជានិច្ច”
របស់គេ..អេសាយ ៦០:១៩

“ជាព្រះអាទិត្យ
និងជាខែល”..ទំនុកតំកើង៤៨:១១។

“ព្រះដួចជាទឹកសន្សើមដល់ពាស្ត្ររបស់
ទ្រង់”..ហូសេ ១៤:៥។

“ទ្រង់នឹងយាងមក
ដួចជាទឹកភ្លៀងមកលើវាលស្មៅដែល
បានច្រូតរំលងហើយ”..ទំនុកតំកើង៧
២:៦។ “ព្រះអង្គជា“ទឹកមានជីវិត” ជា
“នំប៉័ងរបស់ព្រះវរបិតា”
ដែលយាងចុះមកអំពីស្ថានសួគ៌ដែលបុ
រទានជីវិតដល់មនុស្សលោក”..យ៉ូហាន
៦:៣៣។

ដោយសារអំណោយដែលមិនអាចប្រ
រៀបប្រដូចបាននៃព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់
រងព្រះវរបិតាបានគ្របដណ្តប់ពិតព
លោកទាំងមូលដោយបរិយាកាសនៃព្រះ

រះគុណរបស់ទ្រង់

ដូចជាខ្យល់ដែលហ៊ុំព័ទ្ធជុំវិញពិភពចក្រ
រវាងដូច្នោះដែរ។

អស់អ្នកណាដែលព្រមស្របយកនូវខ្យល់ដង្ហើមជីវិតនោះនិងរស់នៅហើយស្ងួតលាស់ហើយពេញរូបរាងជាបុរសនិងស្រ្តីនៅក្នុងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ។

បញ្ហាដែលបែរទៅរកព្រះអាទិត្យដើម្បីឲ្យកាំរស្មីដ៏ត្រចះត្រចង់នោះជួយលំអរសោភ័ណភាពយ៉ាងណានោះ

យើងក៏ដូច្នោះដែរ

គឺយើងត្រូវបែរទៅរកព្រះអាទិត្យនៃសេចក្តីសុចរិត

ដើម្បីឲ្យពន្លឺហ៊ានស្លឹកបញ្ចាំងមកលើរូបយើង

និងញ្ចាំងឲ្យអត្តចរិករបស់យើងបានរីកចំរើនឡើងឆ្ពោះទៅរកលក្ខណៈដូចជា

ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះយេស៊ូ
បានបង្រៀនមេរៀនដូចគ្នានេះដែរ
នៅពេលដែលទ្រង់មានព្រះមានបន្ទូល
ថា: “ចូរនៅជាប់នឹងខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំនឹងនៅជាប់នឹងអ្នករាល់គ្នាដែរ
”។

ខ្មែងមិនអាចបង្កើតផលផ្លែដោយឯកឯង
បានឡើយបើមិនជាប់នឹងគល់ទេ
នោះ។

“គ្មាននរណាម្នាក់អាចធ្វើអ្វីបានទេលើ
កំលែងតែនៅជាប់នឹងខ្ញុំ.. ត្បិតបើដាច់
ចេញពីខ្ញុំអ្នករាល់គ្នាមិនអាចធ្វើអ្វីបាន
ទេ”..យ៉ូហាន ១៥:៤-៥ ។ “អ្នករាល់គ្នាត្រូវ
រំពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទដើម្បីឲ្យបានរស់
នៅក្នុងជីវិតមួយ
ដែលបរិសុទ្ធក៏ដូចជាខ្មែងដែលរំពឹងផ្អែក
លើគល់ដើម្បីលូតលាស់
និងផ្តល់ផលដូច្នោះដែរ”។

បើឃ្លាតឆ្ងាយពីទ្រង់នោះអ្នកពុំមានជីវិតឡើយ។

បើនៅជាប់នឹងទ្រង់អ្នកនឹងបានចំរើនលតលាស់។

បើអ្នកឃ្លាតឆ្ងាយអំពីទ្រង់នោះអ្នកនឹងស្ងួតស្រពោនគ្មានផ្លែផ្កាឡើយ។

អ្នកនឹងបានដូចដើមឈើដែលដុះតាមមាត់ទឹកដូច្នោះដែរ។

មានមនុស្សជាច្រើនយល់ថាគេត្រូវការកិច្ចការខ្លះដោយខ្លួនគេផ្ទាល់(ដោយមិនត្រូវការព្រះជាម្ចាស់)។

គេបានជឿទុកចិត្តលើព្រះគ្រីស្ទដែលអត់ទោសបាប

ក៏ប៉ុន្តែឥឡូវគេបែរជាស្វះស្វែងរកការរស់នៅឲ្យបានត្រឹមត្រូវប្រពៃដោយសារភាពប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួនផ្ទាល់។

ការព្យាយាមបែបនេះមិនអាចសម្រេច
ឡើយ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖
“បើគ្មានខ្ញុំអ្នករាល់គ្នាមិនអាចធ្វើអ្វីបាន
ឡើយ”។

ការលូតលាស់នៅក្នុងព្រះគុណ..សេចក្តី
អំណរ និងផលព្រះគ្រីស្ទ។

គឺដោយសារការរួមសម្ព័ន្ធរបស់យើង
ជាមួយទ្រង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ..នៅជាប់នឹង
ទ្រង់គ្រប់ពេលវេលាហើយនោះដែល
អាចឲ្យយើងបានរីកចំរើននៅក្នុងព្រះគុ
ណារបស់ទ្រង់។

ព្រះអង្គមិនត្រឹមតែជាអ្នកចាប់ផ្តើមប៉ុ
ណោះទេ

គឺថែមទាំងជាអ្នកបង្កប់ជំនឿរបស់យើ
ងផង។ ព្រះគ្រីស្ទជាដើមកំណើត
និងជាទីបញ្ចប់ជារៀងដរាប។

ព្រះអង្គគឺជាមួយយើងមិនត្រឹមតែជា
ដើមកំណើតនិងទីបញ្ចប់នៃជីវិតប៉ុណ្ណ

ណោះទេ

គឺគ្រប់ទាំងជំហានរបស់យើងក៏ដូចជានិរតិ។ លោកដារីដមានប្រសសន៍ថា:

“ទូលបង្គំបានតាំងព្រះយេហូវ៉ានៅមុខ

ទូលបង្គំជាដរាប

ហើយដោយសារព្រះអង្គគង់នៅស្តាំនៃ

ទូលបង្គំ

បានជាទូលបង្គំមិនត្រូវរង្វើឡើយ”..ទំនុក

កតំកើង ១៦:៨។

តើលោកអ្នកដែលសួរថា:

តើធ្វើដូចម្តេចទើបខ្ញុំអាចនៅជាប់ជាមួយ

ព្រះគ្រីស្ទបាន?

ចំលើយគឺអ្នកត្រូវប្រព្រឹត្តឲ្យដូចពេល

ដែលអ្នកទើបទទួលយកទ្រង់ជាលើក

ដំបូង។

“ដូច្នោះអ្នករាល់គ្នាបានទទួលយកព្រះ

គ្រីស្ទជាម្ចាស់បែបយ៉ាងណា

នោះចូរដើរតាមទ្រង់តាមបែបនោះចុះ”

..កុំលុស២:៦ ។ “មនុស្សសុចរិតនឹងរស់
នៅដោយអាងលើសេចក្តីជំនឿ” ..ហេតុ
រឿង១០:៣៨ ។ អ្នកប្រគល់ខ្លួនអ្នកទាំងស្រុង
ទៅឯទ្រង់ដើម្បីបំរើនិងគោរពតាមទ្រង់
ហើយអ្នកព្រមទទួលទ្រង់ជាព្រះអង្គ
សង្គ្រោះ ។

អ្នកមិនអាចលាងបាបដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់
បានទេ

ឬក៏មិនអាចផ្លាស់ប្តូរចិត្តដោយខ្លួនឯង
បានដែរក៏ប៉ុន្តែ

បើអ្នកប្រគល់រូបអ្នកដល់ព្រះជាម្ចាស់
នោះ

អ្នកនឹងជឿថាដោយសារព្រះគុណរបស់
ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ

ព្រះជាម្ចាស់នឹងជួយសម្រេចនូវកិច្ចការ
ទាំងអស់សម្រាប់រូបអ្នក ។

ដោយសារសេចក្តីជំនឿអ្នកក្លាយទៅ
ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ហើយដោយសារសេចក្តីជំនឿនេះអ្នក
នឹងលូតលាស់ក្នុងទ្រង់ដោយថ្វាយដ
ល់ទ្រង់

និងទទួលព្រះពរអំពីទ្រង់វិញដែរ។

អ្នកត្រូវតែប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់

ទាំងចិត្តរបស់អ្នក បំណងរបស់អ្នក

ការងាររបស់អ្នក

ព្រមទាំងប្រគល់ខ្លួនរបស់អ្នកដល់ទ្រង់

ដើម្បីគោរពប្រណិបត្តន៍អស់ទាំងសេច

ក្តីដែលព្រះតម្រូវ

ហើយអ្នកត្រូវទទួលយកអ្វីៗទាំងអស់

ដូចជាព្រះគ្រីស្ទ

និងព្រះពររបស់ប្រណិបត្តន៍ដើម្បីឲ្យបានជាប់ក្នុ

ងចិត្តអ្នកជាថាមពលរបស់អ្នក

ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកជាអ្នកដែល

ជួយសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បរបស់អ្នក

ដើម្បីផ្តល់អំណាចឲ្យអ្នកគោរពតាម។

ចូរអ្នកសម្អាតខ្លួនឲ្យបានបរិសុទ្ធចំពោះ
ព្រះ

នៅវេលាព្រឹកជាមួយការងារមួយមុនដំ
បូង គេបង់សរសេរអ្នក។

អ្នកត្រូវអធិស្ឋានយ៉ាងដូច្នោះថា: “ឱ!

ព្រះជាម្ចាស់អើយ

សូមទ្រង់ទទួលយកព្រះទូលបង្គំជានប
សទ្រង់ពេញទីចុះ”។

ទូលបង្គំនឹងដាក់គំរោងផែងការទាំង
ឡាយទ្រង់។

សូមទ្រង់ចាត់ទូលបង្គំថ្ងៃនេះឲ្យបំពេញ
កិច្ចការថ្វាយទ្រង់។

សូមទ្រង់គង់ជាមួយទូលបង្គំហើយឲ្យ
រាល់ការងាររបស់ទូលបង្គំបានគាប់ព្រះ
ហឫទ័យរបស់ទ្រង់។

នេះជាកិច្ចការប្រចាំថ្ងៃ។

រៀងរាល់ព្រឹកចូរអ្នកញែកខ្លួនឲ្យបានប
រិសុទ្ធសម្រាប់ព្រះឲ្យបានថ្ងៃនោះចុះ។

ចូរដាក់ថ្វាយទ្រង់រាល់ផែនការរបស់អ្នក
ក៏ចំពោះទ្រង់

ប្រយោជន៍ឲ្យទ្រង់បង្ហាញផ្លូវដល់អ្នក
ថា តើគួរធ្វើអ្វីទៅទៀតឬ
ក៏ត្រូវឈប់ត្រឹមហ្នឹង។

ដូច្នោះហើយពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ
អ្នកថ្វាយខ្លួនជិតរបស់អ្នកទៅក្នុងព្រះ
ហាស្តទ្រង់ហើយពេលនោះ

ជិតអ្នកនឹងយកពុម្ពគំរូតាមព្រះជន្មរបស់
ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងដូច្នោះដែរ។

ជិតក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាជិតដែលពោរពេញ
ទៅដោយការសំរាក។

ទោះជាមិនមានការសប្បាយហួសហេតុ

ក៏គង់មានសេចក្តីទំនុកចិត្តដ៏សុខសាន្ត
មួយនៅជាប់ជានិច្ចដែរ។

សេចក្តីសង្ឃឹមមិនមិននៅក្នុងអ្នក

ប៉ុន្តែបីតក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

ភាពកំសោយរបស់អ្នកត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងថាមពលរបស់ទ្រង់..ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ្នកទៅនឹងប្រាជ្ញាញាណរបស់ទ្រង់..ភាពទន់ខ្សោយរបស់អ្នកទៅនឹងអំណាចទ្រាំទ្ររបស់ទ្រង់។

ដូច្នេះអ្នកមិនត្រូវមើលមកខ្លួនឯងហើយក៏មិនត្រូវអនុញ្ញាតឱ្យគំនិតទៅនឹងអត្ត (Self) គឺខ្លួនរបស់អ្នកផ្ទាល់ឡើយ គឺត្រូវសម្លឹងមើលទៅឯព្រះគ្រីស្ទ។

សូមឱ្យគំនិតរបស់អ្នកបាននៅនឹងសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់ ហើយនឹងនៅជាប់នឹងសោភ័ណភាព និងភាពគ្រប់លក្ខណ៍នៃអត្តចរិករបស់ទ្រង់។

គោលដៅនៃការផ្តោតព្រលឹងនោះគឺព្រះគ្រីស្ទដែលប្រកបដោយការលះបង់អង្គព្រះអង្គ..ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសេចក្តី

ស្រលាញ់ដ៏គ្មានពីរ។

គឺមានតែស្រលាញ់ដល់ទ្រង់យកតម្រាបតាមទ្រង់

ពឹងផ្អែកទាំងស្រុងលើទ្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចនាំឲ្យអ្នកបំផ្លាស់ប្រែបានដូចទ្រង់។

ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូមានបន្ទូលថា:

“ចូរនៅជាប់នឹងខ្ញុំ”។

ព្រះបន្ទូលនេះដូចជាបង្ហាញមតិមួយក្នុងការសំរាក ស្ថេរភាព

និងការទុកចិត្ត។

ម្តងទៀតព្រះអង្គបានអំពាវហៅយើង

ថា:

“ចូរមកឯខ្ញុំ..ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកឈប់សំរាក”..

ម៉ាថាយ

១១:២៨។ សំនៀងនៃពួកអ្នកលើកទំនុកតំកើងក៏បានបញ្ចេញដូចគ្នានេះដែរ

ថា:

“ចូរសំរាកក្នុងទ្រង់ហើយចូររង់ចាំទ្រង់
ដោយសេចក្តីអំណត់ចុះ” ..ទំនុកតំកើង
៣៧:៧។

លោកហោរាអាសាយបានផ្តល់សេចក្តី
សន្យានេះថា:

“ឯងរាល់គ្នានឹងមានកម្លាំងដោយនៅ
ស្ងៀមហើយមានសេចក្តីទុកចិត្ត” ..អេ
សាយ ៣០:១៥។

សេចក្តីសំរាកនេះមិនមាននៅក្នុងភាព
អសកម្មទេ

ដោយព្រោះថាក្នុងសេចក្តីដង្ហោយហោរ
របស់ទ្រង់

នោះសេចក្តីសន្យានៃការសំរាក
ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងការងារដូចជា
ព្រះបន្ទូលត្រង់ម៉ាថាយ

១១:២៩ចែងថា: “ចូរទទួលយកនឹងមខ្ញុំ
នោះអ្នកនឹងបានការសំរាក”

។ ចិត្តមួយដែលនៅជាប់ជាមួយព្រះគ្រី
ស្ទដ៏ពេញលេញនោះ
នឹងបានទទួលយ៉ាងច្រើនហើយសកម្ម
ក្នុងការងារថ្វាយទ្រង់ផង។

ពេលណាចិត្តគំនិតគិតតែអាត្មាខ្លួនឯង
នោះវានឹងងាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទដែល
ជាប្រភពនៃថាមពល និងជីវិត។

សាតាំងដែលប្រឹងប្រែងជាប់ជានិច្ចដើ
ម្បីប្រមូលទាំងគំនិតដែលបែកចេញពី
អង្គសង្គ្រោះ

ហើយក៏រារាំងការរួមសម្ព័ន្ធនៃព្រលឹង
បស់យើងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

បញ្ហាផងទាំងឡាយដូចជាការសប្បុរ
យក្នុងផ្លូវលោកីយ

ការខូលខ្វាយនិងជីវិត

ការច្របូកច្របល់ទីលកំនិត

សេចក្តីទុក្ខព្រួយ កំហុសរបស់អ្នកដទៃ

កំហុសរបស់អ្នកផ្ទាល់
និងការមិនស្អាតស្អំ
ទោះជាភាគខ្លះឬទាំងស្រុងនោះឲ្យវា
នាំ

ឲ្យគំនិតរបស់យើងមានការងាកវេ។
ចូរអ្នកប្រយ័ត្នក្រែងមានការនាំទៅក្នុង
ផ្លូវខុសដោយលក់ខុបាយរបស់សាតាំង
ផង។

ក៏គង់មានមនុស្សជាច្រើនដែលមានម
នសិកា

ហើយមានចំនង់ចិត្តរស់នៅសំរាប់ព្រះ
ត្រូវសាតាំងនាំឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងកំហុស
និងភាពកំសោយរបស់វាហើយដោយ
ការបំបែកចេញអំពីព្រះគ្រីស្ទនោះវាស
ង្ឃឹមថាទទួលបានជោគជ័យ។

យើងមិនគប្បីដាក់ខ្លួនឯងនៅចំកណ្តាល
លហើយទំយើខ្លួននិងការតក់ក្រហល់
និងការភ័យខ្លាច

ចំពោះថាតើយើងបានទទួលសង្គ្រោះ
ឬយ៉ាងណានោះ។

ការទាំងនេះនាំឲ្យព្រលឹងឃ្លាតចេញ
ពីប្រភពថាមពល។

ចូរអ្នកប្តេជ្ញានឹងរក្សាព្រលឹងរបស់អ្នកចំ
ពោះព្រះហើយជឿទុកចិត្តលើទ្រង់ចុះ
។

ចូរអ្នកលើកការមន្ទិលសង្ស័យចេញឲ្យ
ឆ្ងាយ

ហើយក៏បណ្តាញសេចក្តីភ័យខ្លាចចោ
លចេញ

ហើយចូរតាមបន្ទូលតាមសារឹកប៉ុលថាៈ

“..ខ្ញុំរស់នៅមិនមែនជាខ្ញុំទៀតគឺជាព្រះ

គ្រីស្ទទ្រង់រស់ខ្ញុំវិញហើយ

ខ្ញុំដែលរស់ក្នុងសាច់ឈាមឥឡូវនេះ

គឺរស់ដោយសេចក្តីជំនឿជឿដល់ព្រះ

ជបុត្រានៃព្រះដែលទ្រង់ស្រលាញ់ខ្ញុំ

ក៏បានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសខ្ញុំហើ

យ”..កាឡាទី

២:២០ ។ ចូរសំរាកក្នុងព្រះជាម្ចាស់
ទ្រង់អាចនឹងរក្សាអ្វីដែលអ្នកបានថ្វាយ
ដល់ទ្រង់ផង។

បើសិនអ្នកថ្វាយខ្លួនអ្នកទៅក្នុងព្រះហ
ស្ថទ្រង់

នោះទ្រង់នឹងលើកអ្នកឡើងលើសជាង
អ្នកដែលឈ្នះតាមរយៈព្រះដែលបាន
ស្រលាញ់អ្នក។

ពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានយោនយកកំ
ណើតជាមនុស្ស

ពេលនោះទ្រង់បានភ្ជាប់ភាពមនុស្សជា
តិទៅនឹងទ្រង់ដោយសារចំណង់នៃសេ
ចក្តីស្រលាញ់

ដែលមិនមានអំណាចណាមួយ

អាចនឹងបំបែកបំបាក់បានឡើយ

ក្រៅអំពីបំណងហឫទ័យជ្រើសរើសរប

សំទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។

សាតាំងនឹងបន្តការអុចអាសញ្ចៈញង់
ដើម្បីបំបែកបំបាក់

ចំណងនេះក្នុងគោលបំណងរបស់វាបំ
បែកបំបាក់យើងចេញពីព្រះគ្រីស្ទ។

គឺដោយហេតុដូច្នោះហើយ
បានជាយើងត្រូវឃ្នាំមើល

ពុះពារអធិស្ឋានដើម្បីកុំឲ្យមានអ្វីមកអូ
សទាញយើង

ឲ្យជ្រើសរើសយកម្ចាស់ថ្មីទៀត
ព្រោះអ្វីយើងមានសេរីភាពបរិបូណ៌ក្នុង

ការនេះ។
ចូរយើងផ្ដោតចក្ខុរបស់យើងទាំងគ្នា

ឆ្ពោះតំរង់ទៅឯព្រះគ្រីស្ទនោះទ្រង់នឹង
ថែរក្សាយើង។

យើងនឹងបានសេចក្ដីសុខសាន្តបើយើ
ងស្វែងរកទ្រង់។

គ្មានអ្វីអាចនឹងញែកយើងចេញពីពញ្ច

រះហស្តទ្រង់បានឡើយ។
ដោយសម្លឹងរំពឹងទៅទ្រង់ជាប់ជានិច្ច
នោះយើងនឹង
បានផ្លាស់ប្រែទៅតាមរូបអង្គទ្រង់ពីសិរី
ល្អមួយទៅ
សិរល្អមួយទៀតដោយសារព្រះអរម្មា
ស័ដីជាម្ចាស់ដីជាព្រះវិញ្ញាណ..ភូរិនិច្ច
ស២ ៣:១៨។

ពួកសាវ័ករបស់ព្រះ កាលពូសម័យមុន
មានលក្ខណៈដូចជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ។
ពេលដែលគេបានឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
រះយេស៊ូគ្រីស្ទ
នោះគេត្រូវការទ្រង់នឹងទទួលយកទ្រង់
។ គេស្វែងរកទ្រង់
បានរកឃើញទ្រង់ហើយក៏សម្រេចចិត្ត
ដើរតាមទ្រង់ភ្លាម។
គេបាននៅជាប់នឹងទ្រង់ដូចជាសិស្សនិ

ងគ្រូ

ហើយក៏បានទទួលការបង្ហាត់បង្រៀន
ផ្ទាល់ អំពីទ្រង់ដូចជាសិស្សនឹងគ្រូ
ហើយក៏បានទទួលការបង្ហាត់បង្រៀន
ផ្ទាល់

អំពីទ្រង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃគឺជាសេចក្តីបង្អង់
រៀនអំពីសច្ចៈធម៌ដ៏បរិសុទ្ធ ។

គេគោរពប្រណិបត្តន៍ទ្រង់

ដូចជាអ្នកបំរើនិងនាយចៅហ្វាយរបស់
ខ្លួនដើម្បីក្រែបជញ្ជក់យកករណីកិច្ចរប
ស់គេ។ ពួកសាវ័កទាំងនោះជាមនុស្ស
“ហើយមានចិត្តដូចយើងអញ្ចឹងដែរ”..

យ៉ាកុប ៥:១៧។

គេក៏មានការប្រយុទ្ធព្រះពារនឹងអំពើបា
បដូចជាយើងមានអញ្ចឹងដែរ

ហើយគេក៏ត្រូវការព្រះគុណដដែល
នេះប្រយោជន៍ឲ្យបានរស់ក្នុងជីវិតមួយ
ដ៏បរិសុទ្ធដែរ។

សូម្បីយ៉ូហានដែលជាសាវ័កសំណាព្វចិត្ត
ត្រូវបសព្វៈ

ជាអ្នកដែលមានភាពដូចជាព្រះជាងគេ
បំផុតនោះក៏ដោយ

ក៏គាត់មិនមានអត្ថចរិកដែលពោរពេញ
ដោយសេចក្តីស្រលាញ់នោះពីកំណើត
មកដែរ។

លោកមិនមែនគ្រាន់តែជាមនុស្សម្នាក់
ដែលមានអំនួត

និងមហិច្ឆតារកកិត្តិយសប៉ុណ្ណោះទេប៉ុ
ន្តែគាត់ជាអ្នកមិនសូវពិចារណាវែងឆ្ងាយ
ហើយឆេវឆាវមានចិត្តចង់តបវិញ
កាលណាមានការប៉ះទង្គិចដល់គាត់។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលលក្ខណៈបរិសុទ្ធនៃ
ព្រះបានបើកសំដែងដល់គាត់

នោះគាត់បានមើលឃើញភាពខ្វះខាត
របស់គាត់ ហើយក៏បន្ទាបខ្លួន

ដោយស្គាល់ទ្រង់។ កម្លាំង
និងការអត់ធ្មត់
អំណាចនិងភាពទន់ភ្លន់
ភាពប្រសើរឧត្តម
និងភាពសំទ្រត្រដែលគាត់បានឃើញក្នុង
ជីវិតប្រចាំថ្ងៃ
នៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានចាក់បំពេញ
ញក្នុងព្រលឹងរបស់គាត់បានចុះចូលនិង
ព្រះគ្រីស្ទ ដរាបទាល់តែគាត់មើល
មិនឃើញទៀតនូវអត្តិភាព
គឺភាពផ្ទាល់ខ្លួន
ព្រោះគាត់មានសេចក្តីស្រលាញ់ចំ
ពោះព្រះជាម្ចាស់។
ចិត្តដែលប្រកបដោយការតូចចិត្ត
មហិច្ឆតា កំហឹងទាំងអំបាលមាន
ក៏បានថយចុះចូលតាមពុម្ពគំរូនៃព្រះគ្រី
ស្ទជាម្ចាស់។
ឥឡូវពេលដែលបង្កើតឡើងថ្មីដោយព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើឲ្យចិត្តរបស់គាត់ជាថ្មីឡើងវិញ។

អំណាចនៃសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទបានចារឹកនូវការផ្លាស់ប្តូរអត្តចរិក។

នេះហើយគឺជាលទ្ធផលដ៏ពិតនៃការរួមសម្ព័ន្ធនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

កាលណាព្រះគ្រីស្ទគង់សណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្ត សភាពទាំងស្រុងក៏ត្រូវផ្លាស់ប្តូរ។

ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ

សេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់បានធ្វើ

ឲ្យចិត្តផុសផុល គ្រប់គ្រងលើព្រលឹង

និងទាញគំនិតចំណង់ឲ្យបានមកឯព្រះ

នៃនគរហ៊ានសួគ៌។

នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងត្រឡប់ទៅកាន់នគរហ៊ានសួគ៌វិញពួកសាវ័កទ្រង់នៅតែមានអារម្មណ៍ថាព្រះគ្រីស្ទ

ក៏ទ្រង់នៅតែមានអារម្មណ៍ថាព្រះគ្រីស្ទ

នៅមានវត្តមាននៅនឹងពួកគេនៅឡើយ។

នោះគឺជាវត្តមានផ្ទាល់ដែលពោរពេញដោយសេចក្តីស្រលាញ់ និងពន្លឺ។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលបានដើរជាមួយពួកគេ សាសង់ និងអធិស្ឋានជាមួយពួកគេ

មានព្រះបន្ទូលជាមួយសេចក្តីសង្ឃឹមបានជួយកំសាន្តចិត្តគេ។

ក្នុងខណៈដែលទ្រង់កំពុងមានព្រះបន្ទូលអំពីដំណឹងនៃសេចក្តីសុខសាន្តនោះស្រាប់តែទ្រង់ត្រូវបានលើកឡើងទៅឯនគរហ៊ានស្ទីគី

ប៉ុន្តែពួកសាវ័កទាំងឡាយនៅតែឮព្រះសូរសៀងរបស់ទ្រង់មកកាន់គេដដែលនៅពេលដែលពួកទេវតាបានមកទទួលទ្រង់នៅក្នុងពពក។ “ហើយមើលខ្ញុំក៏

នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារៀងរាល់
រហូតដល់ចុងបំផុតនៃកាល”..ម៉ាថាយ
២៨:២០ ។

ទ្រង់បានយាងត្រឡប់ទៅកាន់នគរស្ថា
នសួគ៌វិញទាំងរូបសណ្ឋានជាមនុស្ស។
ពួកគេបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាព្រះដែល
ជាមិត្តសំលាញ់

និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់គេ
គង់នៅខាងមុខបល្ល័ង្កនៃព្រះ
ហើយទ្រង់នៅតែមានព្រះទ័យទន់ស
ណ្តោសតតប្រែប្រួលឡើយ..ទ្រង់នៅ
តែចូលរួមប្រកបជា

មួយមនុស្សជាតិដែលមានទុក្ខវេទនា។
ទ្រង់បានលើកបង្ហាញចំពោះព្រះវរបិតា
នូវវគ្គណាស់ម្នាក់នៃលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លា
ស្នាមរបួសនៅដៃនិងជើងព្រះអង្គជាភ័
ស្តុតាងនៃថ្ងៃដែលទ្រង់បានចេញដល់
មនុស្ស ដែលទ្រង់បានប្រោសលោះ។

ពួកគេបានដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាទ្រង់យា
ងទៅកាន់នគរហានសួគ៌
គឺដើម្បីរៀបចំកន្លែងទុកសម្រាប់ពួកគេ
រាល់គ្នា
ហើយថាទ្រង់នឹងយាងត្រលប់មកវិញ
មកទទួលយកគេទៅនៅជាមួយទ្រង់ផ
ង។

ពេលដែលគេបានជួបប្រជុំគ្នាបន្ទាប់ពី
ទ្រង់បានយាងផុតទៅ
នោះគេបានថ្វាយរាល់សេចក្តីទូលសូម
អំពីព្រះវរបិតាក្នុងនាមព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ
។

គេបានឱនក្រាបដោយសេចក្តីស្វែងខ្លា
ចនឹងយ៉ាងឱឡារិកក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋា
ន

ដោយបន្តឡើងនូវសេចក្តីធានារ៉ាប់រង
របស់ទ្រង់ថា:

“..អ្វីៗដែលអ្នករាល់គ្នានឹងសូមដល់ព្រះវរបិតាដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំនោះខ្ញុំនឹងប្រទានឲ្យ។

តាំងពីដើមមកអ្នករាល់គ្នាមិនបានសូមអ្វីដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំទេ ឥឡូវសូមចុះនោះអ្នករាល់គ្នានឹងបានដើម្បីឲ្យអំណរអ្នករាល់គ្នាបានពោរពេញពិត”..យ៉ូហាន ១៦:២៣.២៤។

គេបានលើកដៃដោយសេចក្តីជំនឿឡើងដោយអំណាចទាំងប្រកាសតតាំងថា:

“ត្បិតព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់បានសុគតនៅនោះ ទ្រង់បានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញហើយ

ទ្រង់គង់នៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះវរបិតាផង

ដែលទ្រង់ជាអ្នកអង្វរករឲ្យយើងរាល់គ្នានា”..រ៉ូម

ផ្ទះ៣៤ ។ ប៉ង់តាកូសបាននាំវត្តមាននៃព្រះដ៏ជួយដោះទុក្ខដែលព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលអំពីពួកទាំងនោះថា “ទ្រង់គង់ជាមួយក៏នឹងសណ្ឋិតនៅក្នុងពួកគេរាល់គ្នាដែរ”

រួចទ្រង់មានព្រះបន្ទូលបន្តថា “ដែលខ្ញុំទៅនេះនឹងមានប្រយោជន៍ដល់អ្នករាល់គ្នាវិញ គ្រប់បើខ្ញុំមិនទៅទេនោះព្រះដ៏ជាជំនួយក៏មិនមកដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ តែបើខ្ញុំទៅនោះខ្ញុំនឹងចាត់ទ្រង់មក” ..

យ៉ូហាន ១៤:១៧..១៦:៧ ។ ដូច្នោះតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធព្រះគ្រីស្ទនឹងគង់សណ្ឋិតជានិច្ចនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ឯការរួមប្រាស្រ័យជាមួយទ្រង់នោះវិត្តមានភាពជិតស្និទ្ធជាងកាលដែលទ្រង់គង់នៅជាមួយនិងគេផង ។ ពន្លឺនិងសេចក្តីស្រលាញ់និងអំណាចនៃព្រះគ្រីស្ទដែលគង់សណ្ឋិតនៅខាងក្នុងបានភ្ញាក់

ចិញ្ចែងតាមរយៈអ្នករាល់គ្នាដែលបញ្ជាក់
ឲ្យអដ្ឋស័អ្នកណាដែលបានឃើញ
នោះក៏មាន“សេចក្តីអស្ចារ្យដោយដឹង
ថាពួកមនុស្សទាំងនោះធ្លាប់បានរស់
នៅជាមួយព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ”..កិច្ចការ៤:
១៣។

អ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទចង់ឲ្យសិស្សរបស់ទ្រង់ធ្វើនៅជាន់នោះក៏ទ្រង់ចង់ឲ្យយើងរាល់គ្នាជាពាក្យរបស់ទ្រង់ធ្វើនៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដែរ។ នៅក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានចុងក្រោយបង្អស់ជាមួយនឹងសិស្សសង្ឃាល់របស់ទ្រង់មួយក្រុមតូចដែលនៅជុំវិញទ្រង់នោះទ្រង់មានបន្ទូលថា: “ដែលខ្ញុំអធិស្ឋាននេះគឺមិនមែនសម្រាប់តែអ្នកទាំងនេះទេក៏ប៉ុន្តែសម្រាប់អស់អ្នកណាដែលមានជំនឿដល់ខ្ញុំតាមរយៈ

ពាក្យរបស់អ្នកទាំងនេះដែរ”..យ៉ូហាន
១៧:២០។

ព្រះយេស៊ូបានអធិស្ឋានឲ្យយើងរាល់គ្នា
នាហើយទ្រង់ចង់ឲ្យយើងរាល់គ្នាហើយ
យទ្រង់ចង់ឲ្យយើងបាននៅជាមួយទ្រង់
នោះទ្រង់ជាព្រះដែលគង់នៅជាមួយ
ព្រះវរបិតាក្ដី។នេះជាការរួបរួមប្រកបដ៏
អស្ចារ្យមែន!

ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានព្រះបន្ទូលទៅកា
ន់ទ្រង់ថា:“ព្រះរាជបុត្រាមិនអាចធ្វើអ្វី
ដោយអង្គទ្រង់បានទេ..ព្រះវរបិតាដែល
គង់នៅក្នុងខ្ញុំនោះទ្រង់សម្រេចការ
ទាំងអស់”..យ៉ូហាន៥:១៩..១៤:១០។ដូ
ច្នោះបើព្រះគ្រីស្ទទ្រង់គង់សណ្ឋិតជាមួយ
យចិត្តយើងរាល់គ្នាឲ្យមានចំណង់ចង់
ធ្វើការក្នុងយើង“ដ្បិតគឺជាព្រះហើយដែល
បណ្ដាលចិត្តអ្នករាល់គ្នាឲ្យមានចំ

ណាងចង់ធ្វើហើយឲ្យបានប្រព្រឹត្តតាម
បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ដែរ”..ភី
លីព២:១៣។ “យើងនឹងធ្វើការដូចជាទ្រ
ង់និងនៅជាប់ជាមួយទ្រង់ដូចដែលព្រះ
វិញ្ញាណតែមួយដែលបានបើកសំដែង
មក។ ដោយស្រលាញ់ទ្រង់និងនៅជាប់
ជាមួយទ្រង់នោះយើងនឹងបានរីកចំរើន
ឡើងគ្រប់ការទាំងអស់ក្នុងទ្រង់ដែលទុ
រង់ជាសិរសាគឺជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ”..អា
ភីសូ៤:១៥។

ជំពូក ៩ — ការងារ និងជីវិត

ព្រះជាម្ចាស់គឺជាប្រភពនៃជីវិត
និងពន្លឺហើយនិងសេចក្តីអំណររីករាយ
ដល់លោកសន្តិវាសទាំងមូល។

ព្រះពរដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់
សត្វលោកដែលទ្រង់បានបង្កើតមក
នោះប្រៀបទៅនឹងការស្នើពន្លឺព្រះអាទិ

ភ្ញី
ក៏ដូចជាចរន្តទឹកដែលលេចចេញអំពីបុ
រភពទឹកដែលរស់។

នៅទីណាដែលព្រះគង់សណ្ឋិតនៅក្នុង
ចិត្តរបស់មនុស្សលោកនោះព្រះគុណរ
បស់ទ្រង់នឹងរីកសុះសាយ
ដល់អ្នកដទៃដោយសេចក្តីស្រលាញ់និ
ងព្រះពរ។

អំណរវិករាយនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់
យើង គឺការលើកស្ទួយនិង
ការប្រោសលោះដល់មនុស្សមានបាប
។

ដោយការនេះព្រះអង្គពុំដែលគិតដល់
ព្រះជន្មរបស់ទ្រង់ឡើយ
តែទ្រង់ស្និទ្ធនាំអត់ធ្មត់ទទួលការលំបាក
នៅលើឈើឆ្កាង

ទោះជាមានការអាម៉ាសយ៉ាងណាក៏
ដោយ។

ដូចជាពពួកទេវតាធ្លាប់ចូលរួមធ្វើការ
ដើម្បីអំណររបស់អ្នកឯទៀតដែរ។
នេះហើយគឺជាអំណរវិករាយរបស់ពពួក
ទេវតាទាំងនោះ។

ក៏ប៉ុន្តែចិត្តដែលប្រកបដោយភាពអាត្មា
និយមវិញនោះនឹងមើលការនេះជាការ
អាម៉ាសទាបថោកក្នុងការផ្សព្វផ្សាយដំ
ណឹង

ដល់អ្នកមានឋានៈ និងអត្ថិចរិកទន់ទាប
ហើយថានោះជាការងាររបស់ពួកទេតា
ដែលបរិសុទ្ធវិញ។

ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្រលាញ់ពោរ
ពេញដោយ

កាលៈបង់របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាវិញ្ញាណ
ដែលជ្រូតជ្រាបពេញឋានសួគ៌ជាការ
ដែលសំខាន់បំផុតនៃបរមសុខ
និងអំណរវិករាយនៃស្ថានសួគ៌។

ឯសារីកររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមានវិញ្ញា
ណ

និងការងាររបស់គេយ៉ាងដូច្នោះដែរ។

នៅពេលដែលសេចក្តីស្រលាញ់របស់
ព្រះគ្រីស្ទ

បានសណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្តនោះគេក៏បាន
ដូចជាក្តិនពិដោរដ៏ក្រអូប
ដែលគ្មានអ្វីអាចបិទបាំងបានឡើយ។

អ្នកក៏ឯណាដែលបានជួបប្រទះ
នឹងបានជ្រួតជ្រាបនូវតម្លៃពលរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទ។

ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលស
ណ្ឌិតនៅក្នុងចិត្តប្រៀបបានទៅនឹងទឹក
ផុសនៅទីវាលរហោស្ថាន

ដែលគេតែងស្រោចស្រពដល់មនុស្ស
គ្រប់រូប

ហើយក៏បញ្ចាំងឲ្យអ្នកដែលហៀបនឹងវិ
នាសបាត់បង់

មានចំណង់នឹងក្របជញ្ជក់ទឹកជីវិត
នោះវិញ។

សេចក្តីស្រលាញ់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទនឹង
សំដែងឲ្យយើងនូវចំណង់ធ្វើការអ្វីៗឲ្យ
យដូចទ្រង់បានធ្វើដើម្បីព្រះពរនិងការ
លើកស្ទួយមនុស្សជាតិឡើង។

ចំណង់នោះនឹងនាំមកនូវសេចក្តីស្រ

លាញ់ភាពទន់ភ្លន់

និងសេចក្តីអាណិតសួរចំពោះសត្វលោកដែលជាសមិទ្ធិផលរបស់ព្រះដែលស្ថិតនៅក្រោមការថែរក្សារបស់ព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌ជាព្រះនៃយើង។

ព្រះជន្មនៃព្រះអង្គសង្គ្រោះនៅលើផែនដីពុំមែនជាជីវិតមួយដ៏សុខុមហើយគិតតែអំពីព្រះអង្គទ្រង់នោះឡើយ

តែទ្រង់ទ្រាំទ្រដោយការព្យាយាមតស៊ូយកចិត្តទុកដាក់មិនខ្លាចការនឿយហត់

ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះចំពោះមនុស្សជាតិដែលបានបាត់បង់។

ចាប់តាំងពីពេលដែលទ្រង់បានប្រសូត្រមករហូតទល់នឹងកាលវិ

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទទ្រង់បានប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ
វិមាគីមួយដែល

បដិសេធភាពអាត្មានិយម (Self-denial)

ហើយទ្រង់ពុំដែលប្រាថ្នាគេចវេសអំពី

ភារកិច្ចដ៏លំបាកក្រៃលែង

ការធ្វើដំណើរដែលពោរពេញដោយការ

រឈឺចាប់ ការថែរក្សា

និងការងារដ៏គួរឲ្យនឿយណាយឡើយ

។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា:

“កូនមនុស្សបានមកពុំមែនឲ្យគេបំរើទ្រង់

ទេ គឺនឹងមកបំរើគេវិញ

ហើយឲ្យជីវិតទ្រង់ទុកជាថ្ងៃប្រោស

លោះមនុស្សជាច្រើនផង”..ម៉ាថាយ ២

០:២៨ ។

“ទាំងនេះគឺជាគោលបំណងដ៏ធំមួយនៃ

ព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គ ។

អ្វីៗផ្សេងទៀតគឺជារបស់ទី២

និងបន្ទាប់បន្សំប៉ុណ្ណោះ ។

ចំណង់ដែលព្រះធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអរិស្មានិងដើម្បីបញ្ចប់ការងារទ្រង់គឺជាអាហាររបស់ទ្រង់”។

ការគិតពីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនពុំមែនមានចំណែកក្នុងការងាររបស់ទ្រង់ទេ។

ដូច្នោះអ្នកក៏ងណាដែលបានចូលរួមចំណែកព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទនិងរៀបចំខ្លួនជាស្រេចនិងបូជាលះបង់ដើម្បីឲ្យអ្នកណាដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានសុគតជំនួសបានទទួលអំណោយនៃនគរស្ថានសួគ៌។

គេនឹងធ្វើអ្វីៗដែលគេអាចធ្វើទៅបានដើម្បី

ឲ្យលោកិយដែលគេរស់នៅនេះបានល្អប្រសើរឡើង។

គំនិតនេះគឺបានកើតចេញមកពីមនុស្សដែលកែប្រែពិតប្រាកដ។

នៅពេលដែលគេទទួលជឿដល់ព្រះគ្រី
ស្ទភាម

គេក៏មានចំណង់ចិត្តចង់ជួយអ្នកដទៃ

ដើម្បីឲ្យគេបានស្គាល់ទ្រង់ជាមិត្ត

សម្លាញ់ដ៏ថ្លៃវិសេសសម្នាក់

ដែលគេរកឃើញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

នេះជាសច្ចៈធម៌ដ៏បរិសុទ្ធដែលអាចជួយ

យសង្គ្រោះ

ហើយដែលគេមិនអាចលាក់ទុកក្នុងចិត្ត

បានឡើយ។

ប្រសិនបើយើងស្នាងខ្លួនដោយសេចក្តី

សុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ហើយបានពោរពេញទៅដោយសេចក្តី

អំណរនៃព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធដែលគឺ

ដ៏ក្នុងខ្លួន

នោះយើងមិនអាចលាក់ទុកនូវសេចក្តី

នោះដោយស្ងៀមស្ងាត់ក្នុងចិត្តយើងបាន

ឡើយ។ ប្រសិនបើយើងសាកល្បង

ហើយដឹងថាព្រះវរបិតាជាព្រះដ៏ល្អបរិសុទ្ធ

នោះយើងពិតជាមានដំណឹងល្អសម្រាប់ប្រាប់អ្នកដទៃជាប្រាកដ។

យើងត្រូវធ្វើឲ្យដូចជាលោកហ្វីលីពនៅពេលដែលគាត់បានរកឃើញព្រះ

នោះគាត់បានអញ្ជើញអ្នកដទៃទៀតឲ្យចូលមកចំពោះវត្តមានរបស់ទ្រង់ដែរ។

យើងគួរតែខិតខំបង្ហាញឲ្យគេឃើញនូវការគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងសច្ចៈធម៌ពីការអាថ៌កំបាំងផងទាំងឡាយពីអាណាចក្រដែលនឹងលេចមកពេលខាងមុខ។

គេនឹងមានចំណង់យ៉ាងខ្លាំងក្លាដើរតាមគន្លងផ្លូវដែលព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានយាង។ យើងចង់បានយ៉ាងស្មោះត្រង់និងឃើញអ្នកដែលនៅជុំវិញយើងស្រែកឧទានឡើងដោយពាក្យថា: “នុះហ្ន៎!

ក្នុងច្បាប់នៃព្រះដែលដោះបាបមនុស្ស
លោក”..យ៉ូហាន ១:២៩ ។

សេចក្តីព្យាយាមរបស់យើងដើម្បីឲ្យអ្នក
ក៏ដទៃទៀតបានទទួលព្រះពរ
នោះនឹងផ្តល់ព្រះពរដ៏បរិបូណ៌មកដល់
យើងវិញ។

នេះហើយជាបំណងហេតុដ៏យល់
ព្រះ

ក្នុងការប្រទានដល់យើងនូវចំណែកការ
ងារ

ចំពោះផែនការប្រោសលោះមនុស្សមា
នបាប។

ទ្រង់បានប្រទានឲ្យមនុស្សលោកនូវសិ
ទ្ធដើម្បីឲ្យគេក្លាយជាអ្នករួមចំណែកក្នុ
ងកិច្ចការបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់

ហើយក៏ឲ្យគេអាជ្ញាឲ្យផ្សាយនូវព្រះពរ
នេះ ដល់មនុស្សផងទាំងឡាយបាន។

ទាំងនេះគឺជាកិត្តិយសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត
ជាអំណរវិភាយដ៏លើសលប់ដែលព្រះ
ជាម្ចាស់

ប្រទានមកដល់មនុស្សលោក។
អ្នកណាដែលរួមចំណែកក្នុងការងារនៃ
សេចក្តីស្រលាញ់
អ្នកនោះបានឈានចូលទៅទៀបនឹងព្រះ
រះដ៏បង្កើតលោករបស់គេហើយ។

ព្រះជាម្ចាស់អាចនឹងចាត់ពួកទេវតានៃ
នគរស្ថានសួគ៌
ឲ្យបំពេញការងារដ៏ណឹងល្អនេះឬក៏អា
ចមានមធ្យោបាយផ្សេងៗទៀតក្នុងការ
សម្រេចព្រះរាជបំណងរបស់ទ្រង់បាន
ប៉ុន្តែដោយសារសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏តត
ព្រំដែនចំពោះមនុស្សបានជា
ទ្រង់ជ្រើសតាំងឲ្យយើងក្លាយជាសហ
សេរីកជាមួយនិងទ្រង់ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ

និងពពួកទេវតារបស់ទ្រង់
ប្រយោជន៍ឲ្យយើងអាចទទួលនូវព្រះពរ
សេចក្តីអំណរនិងចំរើនខាងផ្លូវព្រះវិញ្ញាណ
ដែលជាលទ្ធផលនៃការងារដ៏សប្បុរស
ជ្រះថ្លា។

យើងមានសមាសចិត្តអាណិតអាសូររួម
ជាមួយព្រះគ្រីស្ទ
តាមរយៈការរួមចំណែកជាមួយក្តៅលំ
បាកវេទនារបស់ព្រះអង្គ។
គ្រប់កិច្ចការដែលយើងធ្វើដោយគ្មានគិត
តពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីសេ
ចក្តីល្អនៃអ្នកដទៃ
បានចំរើនកំលាំងវិញ្ញាណក្នុងចិត្តអ្នក
ដែលធ្វើ
ហើយក៏មានសម្បុរភាពយ៉ាងជិតស្និទ្ធ

នឹងព្រះថែមទៀតទៅនឹងឯងព្រះដ៏ប្រោសលោកដែល

“ទ្រង់ជាអ្នកមានតែទ្រង់បានត្រឡប់ជា ក្រីដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានមានឡើង ដោយសារសេចក្តីក្រីលំបាករបស់ទ្រង់”

..ភូរិស្វស២ ៨:៩។ “

គឺមានតែយើងរាល់គ្នា

បំពេញតាមបំណងហឫទ័យនៃព្រះជា ម្ចាស់ដែលបានបង្កើតយើងមកនោះ ទើបជីវិតអាចជាព្រះពរដល់យើងបាន”

។

ប្រសិនបើយើងនឹងធ្វើកិច្ចការដូចដែល ព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំឡើង

ចំពោះសារីករបស់ទ្រង់

ហើយបាននាំមនុស្សមកកាន់ព្រះអង្គ អ្នកនឹងយល់ថាអ្នកត្រូវការពិសោធន៍ដ៏

ប្រាសច្រៅ

និងចំណេះវិជ្ជាដ៏ទូលំទូលាយក្នុងកិច្ច
ការរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ហើយអ្នកក៏នឹងស្រេកឃ្លានចង់បាន
សេចក្តីសុចរិត។

អ្នកនឹងអង្វែងជាមួយនិងព្រះជាម្ចាស់
ហើយសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកកាន់តែរីក
ចំរើនឡើងផង។

ព្រលឹងអ្នកនឹងក្រេបយកទឹកជីវិត
អំពីអណ្តូងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

ដោយប្រឈមមុខនឹងការផ្លាញផ្លាស
និងការសាកល្បង

នោះនឹងជំរុញឲ្យអ្នកមើលព្រះគម្ពីរ
និងអធិស្ឋានទៅរកព្រះ។

អ្នកនឹងចំរើនលូតលាស់នៅក្នុងព្រះគុ
ណា

និងបទពិសោធន៍ហើយនឹងបានស្គាល់

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទកាន់តែច្បាស់ឡើងថែមទៀត។

ការដែលធ្វើការបំរើអ្នកដទៃដោយមិនគិតពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនជួយឲ្យចរិយាឲ្យមានលំនឹង

សេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅ ស្ថេរភាពនិងសេចក្តីស្រលាញ់ដែលមានលក្ខណៈដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ព្រមទាំងនាំមកនូវសេចក្តីសុខសន្តិភាពនិងអំណររីករាយដែលអ្នកបានជួយគេនោះផងដែរ។

សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាកាន់តែប្រពៃឡើង ហើយគ្មានកន្លែងណាសម្រាប់ភាពកំជិល និងភាពទ្រើស្អប់ឡើយ។

អ្នកណាដែលយកព្រះគុណមកអនុវត្តនក្នុងជីវិត

ដោយភាពជាអ្នកគ្រីស្ទាននោះនឹងលូត

លាស់ឡើងហើយ

កាន់តែរឹងមាំឡើងដើម្បីធ្វើការបំរើព្រះ
ជាមាស។

គេនឹងមានការយល់ដឹងខាងព្រលឹងវិ

ញាណកាន់តែច្បាស់ឡើង

សេចក្តីជំនឿរកលូតលាស់នឹងមានស្ថេរ
ភាព

និងភាពចំរើនអំណាចនៅក្នុងសេចក្តីអ

ធិស្ឋាន។ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអរម្ចាស់

នឹងត្រលប់ត្រប់ត្រង់លើវិញ្ញាណរបស់

គេ

រួចបណ្តាលឲ្យមានការចុះសំរុងដ៏បរិសុ

ទ្ធនៃព្រលឹងរបស់គេឆ្លើយតបនឹងការដ

ង្ហាយហោររបស់ព្រះ។ អ្នកណាដែល

លះបង់ខ្លួនដើម្បីបំរើកិច្ចប្រឹងប្រែងដោ

យក្តីជ្រះថ្លាដើម្បីអំពើល្អនៃអ្នកដទៃ

នោះគឺកំពុងញ៉ាំងឲ្យសេចក្តីសង្គ្រោះរ

បស់ខ្លួនផ្ទាល់ប្រាកដឡើងជាទីបំផុត។

ផ្លូវតែមួយគត់ដើម្បីឲ្យបានចំរើនក្នុងព្រះគុណ

គឺធ្វើការងារមួយដែលយើងមិនចង់ធ្វើ ប៉ុន្តែជាកិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទបានបន្ត ក៏បណ្តាក៏មកលើយើង

ចូរតាំងចិត្តធ្វើការនោះដោយខំអស់ពី សមត្ថភាព

ដើម្បីផ្តល់ព្រះពរដល់អ្នកដែលត្រូវការ សេចក្តីជំនួយហើយដែលយើងអាចជួយ បាន។

ក៏ម្នាក់កើនឡើងដោយការហាត់ប្រាណ

សកម្មភាពគឺជាលក្ខណ៍ដ៏សំខាន់សម្រាប់ជីវិត។

អ្នកណាដែលប្រឹងប្រែងរក្សានូវលក្ខណៈជាអ្នកគ្រីស្ទាន

ដោយគ្រាន់តែចាំទទួលព្រះពរតាមរ

យៈព្រះគុណ

ហើយពុំធ្វើការអ្វីសោះសម្រាប់ព្រះគ្រី
ស្ទ

នោះគឺដូចជាអ្នកដែលរស់នៅសម្រាប់
តែបរិភោគតែប៉ុណ្ណោះ។

ខាងឯព្រលឹងវិញណាវិញ

ក៏ដូចគ្នានឹងធម្មជាតិដែរ..សភាពបែប
នេះតែងតែផ្តល់នូវភាពរិចរិល ដុះដាប
និងសេចក្តីហានិភ័យ។

មនុស្សដែលពុំព្រមហាត់ប្រាណ

ដៃជើងរបស់គេនឹងបាត់បង់នូវថាមព
លសម្រាប់ធ្វើចលនា។

យ៉ាងណាមិញអ្នកគ្រីស្ទានដែលពុំព្រម
បញ្ចេញ

នូវអំណាចដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រគល់ឲ្យ
នោះគេមិនត្រឹមតែមិនល្អតិលាសនៅក្នុ
ងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះទេ

គឺថែមទាំងបាត់បង់នូវអំណាចដែលគេ
មានមកហើយនោះផង។

ព្រះវិហាររបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាទីកន្លែង
ដែលព្រះជាម្ចាស់បានចាត់តាំងឡើង
ដើម្បីជាសេចក្តីសង្គ្រោះចំពោះមនុស្ស
លោក។ បេសកកម្មរបស់ព្រះវិហារគឺនាំ
ដំណឹងល្អទៅកាន់លោកីយទាំងមូល។
រីឯកាតាពូក៏ចូលគិតលើអ្នកគ្រីស្ទានគ្រប់
ៗរូប។

មនុស្សម្នាក់ដែលមានទេពកោសល្យនិង
និងពេលវេលាដែលអាចធ្វើទៅបាន
គឺត្រូវបំពេញការងារដែលព្រះជាម្ចាស់
ទ្រង់បានបន្ទុកបណ្តាក់ឲ្យ។

សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ
ដែលបានបង្ហាញដល់យើងរាល់គ្នា
ធ្វើឲ្យយើងជាអ្នកជំពាក់ដំណឹងល្អ
ចំពោះមនុស្សទាំងឡាយដែលមិនទាន់

បានស្គាល់ព្រះនាមទ្រង់ ។

ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពន្លឺឲ្យយើងរាល់គ្នានោះ គឺមិនមែនសម្រាប់តែយើងម្នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ

គឺសម្រាប់ចែកចាយដល់អ្នកដទៃផងដែរ។

ប្រសិនបើអ្នកដែលដើរតាមព្រះយេស៊ូយល់ដឹងនូវករណីកិច្ចរបស់ខ្លួន

នោះនឹងមានមនុស្សរាប់ពាន់នាក់ជាអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អ

នៅឯដែនដីហ៊ីថែន

(គឺជាដែនដីដែលមិនទាន់ស្គាល់ព្រះនាមព្រះ) ដែលឥឡូវនេះមានតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។

ហើយចំពោះអ្នកដែលមិនអាចចូលរួមដោយផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងការងារនេះបាន

គេនឹងជួយគាំទ្រជាមធ្យោបាយផ្សេងៗ

និង ការអធិស្ឋានរបស់គេ។

នោះ៖នឹងមានការងារដ៏ស្មោះត្រង់អំពីចិ

ចំរើនឡើងដើម្បីជួយដល់ព្រលឹងអ្នកក៏ដ
ទៀតនៅក្នុងប្រទេសដែលកាន់សាស
នាព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ(ប្រទេសដែលមាន
អ្នកគ្រីស្ឋានភាគច្រើន)។

យើងមិនចាំបាច់ទៅឯប្រទេសដែលមិ
នស្គាល់ព្រះ

ឬក៏ចាកចេញពីរង្វង់នៃគ្រួសារតូចរប
ស់យើងដើម្បីធ្វើការថ្វាយព្រះគ្រីស្ទ
នោះទេ

ប្រសិនបើអំពើទាំងនោះជាករណីកិច្ចរ
បស់យើងក្នុងកិច្ចការថ្វាយព្រះ។

យើងអាចបំពេញការងារទាំងនោះនៅក្នុ
ងរង្វង់គ្រួសារ នៅក្នុងព្រះវិហារ
ក្នុងចំណោមអ្នកដទៃដែលយើងរាប់

អាន

ទាក់ទងជាមួយអ្នកឯណាដែលយើងបុរកបរបរជាមួយគ្នា។

ជីវិតមួយផ្នែកធំរបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើងនៅលើផែនដីនេះ

ទ្រង់បានចំណាយក្នុងការអត់ធ្មត់ក្នុងរោងជាងឈើស្រុកណាសារ៉េត។

ទេវតានៃដំនឹងលូបាននៅជាមួយព្រះអង្គដែលជាម្ចាស់ជីវិតនៅពេលដែលទ្រង់យាងជាមួយអ្នកស្រែចំការ

គ្លីកម្មករ ដោយគ្មាននរណាស្គាល់និងគ្មានអ្នកណាសរសើរលើកិត្តិយសទ្រង់។

ទ្រង់បំពេញកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅឯរោងជាងឈើដោយព្រះទ័យស្មោះត្រង់ក៏ដូចជាពេលដែលទ្រង់បានព្យាបាលមនុស្សមានជំងឺឲ្យបានជាឬនៅពេលដែលទ្រង់បានយាងកាត់

លើរលកគ្រាំគ្រង
ដោយព្យុះនៅឯបឹងកាលឡើយ
ដូច្នោះនៅក្នុងកិច្ចការដ៏ទន់ទាបបំផុត
និងហានៈតូចតាចនៅក្នុងជីវិតនេះ
ក៏យើងអាចដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ
និងបំពេញការងារជាមួយទ្រង់បានដែរ
។

សារ៉ាទ្រង់បានមានប្រសាសន៍ថា
“ចំពោះមនុស្សគ្រប់ៗរូបក្នុងការដែលទុ
រង់បានហៅមក
នោះត្រូវតែនៅជាប់ជាមួយនឹងទ្រង់”
..កូរិនថូស ១ ៧:២៤។ បុគ្គលិក
និយោជិតត្រូវបំពេញការងាររបស់គេ
តាមរបៀបរបបដែលលើកតម្កើងដល់
ម្ចាស់
ដោយសារភាពស្មោះត្រង់របស់គេ។
ប្រសិនបើគេជាអ្នកដើរតាមព្រះគ្រីស្ទដ៏

ពិតប្រាកដមែនគេនឹងយកសាសនារបស់គេទៅគ្រប់កិច្ចការទាំងឡាយដែលគេធ្វើហើយក៏នឹងសំដែងឲ្យមនុស្សទាំងឡាយឃើញនូវវិញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ យន្តការ

ក៏អាចជាអ្នកតំណាងដ៏ស្មោះត្រង់ និងដ៏យកចិត្តទុកដាក់ដល់ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់ដែលបានប្រកបការងារដ៏ទន់ទាបនៅឯជ្រលងភ្នំភ្នំងស្រុកកាលឡើយ។ អ្នកណាដែលទទួលព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

គួរបំពេញកិច្ចការដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃបានឃើញនូវអំពើដ៏ល្អទាំងនេះ

ដែលអាចនឹងសរសើរតំកើងព្រះដ៏បង្កើតលោក

និងព្រះអរម្ចាស់ដ៏ប្រោសលោះនៃយើងរាល់គ្នា។

—
មានមនុស្សជាច្រើនបានយកលេសគេច
វេសពីការងារថ្វាយព្រះ
ពីព្រោះឃើញអ្នកឯទៀតមានលក្ខណៈ
សម្បត្តិ និងមានរបៀបជាងខ្លួន។
គំនិតគេបានជំរុញឲ្យគិតថា
មានតែអ្នកដែលមានទេពកោសល្យខ្ពស់
ទេដែលតម្រូវឲ្យសំអិតសំអាងសម
ត្តិភាពរបស់ខ្លួនឲ្យបរិសុទ្ធ
ដើម្បីការងារថ្វាយព្រះជាម្ចាស់។
មនុស្សជាច្រើនហាក់ដូចជាយល់ថាពុទ្ធ
រះទ្រង់ប្រទានទេពកោសល្យ
ឲ្យតែមនុស្សមួយក្រុមដែលមានវណ្ណៈ
ខ្ពស់តែប៉ុណ្ណោះ

រីឯអ្នកផ្សេងទៀត
គឺព្រះមិនបានដាក់បញ្ចូលឲ្យរមថំណែក
ក្នុងការងារនិងការទទួលបានរង្វាន់ទេ

។

គំនិតដូច្នោះគឺពុំមានសំដែងនៅក្នុងរឿង
ប្រៀបបរដូចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទេ។

នៅពេលដែលម្ចាស់ផ្ទះបានហៅបារមី
រើរបស់លោកឲ្យចេញមក

គាត់បានប្រគល់ដល់មនុស្សគ្រប់ៗគ្នា

។

ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់

យើងអាចបំពេញការងារសាមញ្ញមួយ

បាន “ដូចជា

ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើដូច្នោះដែរ”

..ក្តីលុស

៣:២៣ ។ ប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់

នៃព្រះសណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្ត

សេចក្តីស្រឡាញ់នោះនឹងសំដែងឲ្យ

ឃើញនៅក្នុងជីវិតរបស់គេ។

បារមីស្រទន់នៃព្រះគ្រីស្ទនឹងគ្របដណ្ត

បំយើង

ហើយឥឡូវពលរបស់យើងនឹងកើនឡើង
ប្រកបដោយព្រះពរ។

លោកអ្នកមិនត្រូវរងចាំដល់ឱកាសដ៏ទូលំទូលាយ

បូសង្ឃឹមទៅលើសមត្ថភាព

ដ៏អស្ចារ្យមុនពេលលោកអ្នកចាប់ផ្តើម
ធ្វើការថ្វាយទ្រង់នោះទេ។

ហើយលោកអ្នកមិនត្រូវមានគំនិតចូល
អំពីលោកិយថាគឺវានឹងគិតយ៉ាងណា
អំពីរូបអ្នកឡើយ។

ប្រសិនបើជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកបាន
ជាទីបន្ទាល់នៃភាពបរិសុទ្ធ

និងស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿ

ហើយអ្នកឯទៀតយល់ថាបំណងរបស់
អ្នកគឺផ្តល់សារៈប្រយោជន៍ដល់រូបគេ

នោះ ការប្រឹងប្រែងរបស់លោកអ្នកពិត
ជាមិនបាត់បង់ទាំងស្រុងឡើយ។

សារក៏ដ៏សុភាពរាបសា
និងក្រីក្រជាទីបំផុតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ក៏អាចក្លាយជាព្រះពរចំពោះអ្នកដទៃ
បានដែរ។

គេប្រហែលជាមិនយល់ច្បាស់ថាគេបាន
ធ្វើការងារដ៏ល្អពិសេសណាមួយទេ
ក៏ប៉ុន្តែដោយសារតែទូពលរបស់គេមិន
បានដឹងខ្លួនគេអាចបង្កើតនូវព្រះពរ
ដ៏លើសលប់ដែលនឹងរីកធំឡើង

និងជ្រាលជ្រៅឡើង

ហើយគេពុំបានដឹងនូវលទ្ធផលនោះរ
ហូតដល់ថ្ងៃទទួលរង្វាន់ចុងក្រយបង្អួ
ស។ គេមិនចាប់អារម្មណ៍

ឬដឹងថាគេធ្វើការងារដ៏ធំធេងនោះទេ។

គេមិនចាំបាច់ត្រូវការព្រួយបារម្ភអន្លះ

សារពីជោគជ័យនោះឡើយ។

ការដែលគេត្រូវធ្វើនោះគឺ

បោះជំហានទៅមុខដោយស្ងៀមស្ងាត់

ធ្វើការដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រគល់ឲ្យសេ

ចក្តីស្វាមីភ័ក្ត្រ

ហើយជីវិតរបស់គេពិតជាមានអត្ថន័យ

និងខ្ញុំមសារជាទីបំផុត។

ព្រលឹងនិងព្រះវិញ្ញាណរបស់គេនឹងរីក

ចំរើនឡើងទៅកាន់ភាពល្អប្រសើររប

ស់ផងព្រះគ្រីស្ទកាន់តែខ្លាំងឡើង។

គេនឹងធ្វើការរួមគ្នាជាមួយព្រះជាម្ចាស់

ក្នុងជីវិតនេះ

ហើយសក្តិសមនឹងការងារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់

ថែមទៀត និងអំណររីករាយ

ដ៏ពិតប្រាកដក្នុងជីវិតដែលនឹងមកដល់

។

ជំពូក ១០ — ការស្គាល់ព្រះ

មានមធ្យោបាយជាច្រើនដែលព្រះជាម្ចាស់
ចាស់ព្យាយាមសំដែងអង្គទ្រង់ឲ្យយើង
រាល់គ្នាបានស្គាល់ទ្រង់
ដើម្បីឲ្យយើងបានចូលរួមសម្ព័ន្ធរបស់
ទ្រង់។

ធម្មជាតិបានសំដែងមកកាន់វិញ្ញាណ
អារមណ៍របស់យើងឥតឈប់ឈរ។

ទ្វារចិត្តដែលបើកចំហរនឹងចាប់អារម្ម
ណ៍ទៅលើសេចក្តីមេត្រីនៃព្រះ

និងសិរីល្អរបស់ផងទ្រង់ដែលបានបើក
សំដែង

តាមរយៈស្នាព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។

ត្រីចៀកដែលត្រង់ចាំនឹងស្តាប់លឺ

ហើយបានឮទំនាក់ទំនងនាំព្រះតាមរ

យៈធម្មជាតិ។ វាលស្រែដ៏ខ្សែស្រឡាយ

ដើមឈើខ្ពស់ស្រោងពន្លឺ
និងផ្កាដែលរីក ដុំពពកដែលរសាត់
គ្រាប់ភ្លៀងដែលធ្លាក់ចុះលើផែនពសុ
ធា សម្លេងថ្ងៃថ្ងៃនៃទឹក
សិរិល្អនៃនគរស្នានស្នាក់
របស់ទាំងនេះស្រដៀងក៏កាន់ចិត្តយើង
ហើយបានណែនាំឲ្យយើងបានស្គាល់
ព្រះគឺព្រះដែលបានបង្កើតរបស់ទាំង
នោះមក។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានផ្សារភ្ជាប់មេរៀន
ដ៏ថ្លៃថ្លារបស់ទ្រង់ទៅនឹងរបស់ទាំងឡា
យនៃធម្មជាតិ។ រុក្ខជាតិ បក្សាបក្សី
បុប្ផានៃជ្រលងភ្នំភ្នំតូចៗ ទន្លេ ស្ទឹង
អាកាសវេហាសដ៏ស្រស់ត្រកាល
ក៏ដូចជាឧប្បត្តិវិហោត
និងបរិយាកាសនៃជីវិតប្រចាំថ្ងៃ
គឺបានភ្ជាប់នឹងព្រះបន្ទូលនៃសច្ចៈធម៌

ដែលធ្វើឲ្យយើងរពួកនឹកយើងញនៅក្នុង
អារម្មណ៍ទោះជានៅពេល
ដែលមមាញឹកក្នុងការងារលំបាកនៀ
យហត់នៃជីវិតយ៉ាងណាក៏ដោយ។

ព្រះជាម្ចាស់ចង់ឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់សរ
សើរតំកើងពីស្នាដៃរបស់ទ្រង់
ព្រមទាំងមានអំណរនឹងសោភ័ណភាព
ដ៏សាមញ្ញ និងស្ងប់ស្ងាត់
ដែលទ្រង់បានលំអរទូលំនៅរបស់យើ
ងនៅលើផែនដីនេះ។

ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអ្វីៗដែល
ល្អហើយលើស
ពីគ្រឿងទាក់ទាញអារម្មណ៍ខាងក្រៅ
នេះទៅទៀត
ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដ៏លើសលន់លើ
សោភ័ណភាពនៃអត្តចរិក(ភាពលំអរព្វ
ដ៏ខាងក្នុងនៃមនុស្ស)។

ទ្រង់ចម្រុះយើងបណ្តោះ ភាពបរិសុទ្ធ
ភាពសាមញ្ញ
និងភាពដ៏ស្ងប់ស្ងាត់នៃបុព្វជាតិ។
បើយើងនឹងស្តាប់ដោយយកចិត្តទុកដាក់
ក៏ នោះសមិទ្ធផលទាំងឡាយនៃព្រះ
នឹងបង្រៀនយើងនូវមេរៀនដ៏មានតម្លៃ
អំពីការស្តាប់បង្គាប់
និងការទុកចិត្តដល់ព្រះ។

ចាប់តាំងពីហង់តារានិករទាំងឡាយ
មិនទាន់ដើរតាមគន្លងនៅក្នុងលហរអា
កាស
ពីយុគសម័យមួយទៅយុគសម័យ
ដរាបដល់មានគន្លងជាក់លាក់របស់វា
ហូតដល់អាត្មាដ៏តូចបំផុត
នោះបានបង្ហាញថាគ្រប់វត្ថុនៃធម្មជាតិ
គោរពតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះជាស្ថា
បត្យករ។

ព្រះអង្គថែរក្សានិងបំប៉នរបស់សព្វសារ
ពើដែលទ្រង់បានបង្កើតមក។

ព្រះអង្គជាម្ចាស់ដែលទ្រទ្រង់គ្រប់ទាំង
ព័ភពនានា

ដ៏រាប់មិនអស់នៅលើលោកសន្និវាសដ៏
ធំធេងនេះ។

នៅពេលជាមួយគ្នានេះដែរ

ព្រះទ្រង់បំពេញសេចក្តីត្រូវការរបស់កូ
នបក្សដ៏តូចមួយ

ដែលច្រៀងចម្រៀងពិរោះដោយគ្មាន
សេចក្តីភ័យខ្លាចដែរ។

នៅពេលដែលមនុស្សចេញទៅបំពេញ
កិច្ចការប្រចាំថ្ងៃ

នៅពេលដែលគេកំពុងអធិស្ឋាន

នៅពេលចូលដំណេក នៅវេលារាត្រី

ពេលភ្ញាក់ពីព្រលឹមពេលដែលអ្នកមាន
គេបរិភោគហូរហៀរក្នុងវិមានរបស់គេ

ឬក៏នៅពេលដែលអ្នកក្រីក្រទុរគិតប្រមូល

ក្នុងចៅរបស់ខ្លួនមកបរិភោគអាហារដែល
មានបន្លិចបន្លួច
នោះព្រះនៃនគរស្មានស្នាក់ទ្រង់បានទ
តឃើញគ្រប់សកម្មភាពទាំងនោះ
ដោយព្រះហឫទ័យមេត្រីដ៏ស្រទន់។
គ្មានដំណាក់ទឹកភ្នែកណាដែលហូរ
ដែលព្រះជាម្ចាស់ពុំបានកត់សម្គាល់ទេ
។

ប្រសិនបើយើងជឿជាក់នឹងការនឹង
នោះយើងនឹងបំភ្លេចចោលការអន្ទះ
សារមុនពេលដល់កំណត់ចោលចេញ
។

ជិតយើងឥឡូវនេះក៏មិនផ្អាកដោយការ
ខកចិត្តព្រោះគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នោះត្រឹមត្រូវ
បានថ្វាយដាច់ដាក់ក្នុងព្រះហស្តទ្រង់
ហើយក៏មិនមានការស្នាក់ស្នើរចំពោះ

ការងារដ៏ច្រើនឥតគណនា
ឬក៏ស្មុគស្មាញចំពោះទំងន់ការងារនោះឡើយ។

ពេលនេះយើងគួរតែអរសប្បាយចំពោះការសម្រាកខាងព្រលឹងវិញ្ញាណដោយមនុស្សជាច្រើនមិនទាន់បានទទួល

ហើយនៅតែជាអ្នកដទៃចំពោះការនេះ។

ក្នុងខណៈវិញ្ញាណារមណ៍របស់លោកអ្នកត្រឹមត្រូវអាសន៍នឹងផែនដីដ៏ល្អជាប់ចិត្តនេះសូមពិចារណាដល់ពិភពដែលនឹងមកដល់

ជាពិភពដែលមិនយល់ពីអំពើបាបនិងសេចក្តីស្លាប់

ជាទីធម្មជាតិអស់មានបណ្តាសា។

សូមឲ្យលោកអ្នកគិតគូរក្នុងអារម្មណ៍ឲ្យយចេញជារូបភាព

និង ឃើញ លំនៅដ្ឋានរបស់ពួកដែលបាន
និទម្ភលសេចក្តីសង្គ្រោះហើយសូមឲ្យ
នឹកចាំថា

ធាតុពិតនៃពិភពនេះនិងប្រកបដោយ
ភាពរុងរឿង លើសជាងការស្រមៃ
គិតរបស់លោកអ្នកទៅទៀត។

ក្នុងបណ្តាអំណោយទានផងទាំង
ឡាយដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានក្នុ
ងធម្មជាតិ

យើងមើលឃើញពន្លឺដ៏ចាំងចែងនៃសិរី
ល្អនៃព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងស្អាតស្អើង
បំផុត។ ក្នុងព្រះគម្ពីក្រិស្ទូស៍ ១ ជំពូក២
ខ័ណ្ឌបានចែងថា

“សេចក្តីដែលភ្នែកមិនបានឃើញ
ត្រចៀកមិនដែលបានឮ
និងចិត្តដែលមិនបាននឹកដល់
គឺសេចក្តីនោះឯងដែលព្រះបានរៀបចំ

ទុក្ខសម្រាប់ពួកអ្នកដែលស្រលាញ់ទ្រេងៗ” ។

ពួកក៏រី

និងធម្មជាតិវិទូបានបរិយាយយ៉ាងច្រើនអំពីធម្មជាតិ

ក៏ប៉ុន្តែមានតែអ្នកគ្រិស្ដានទេ

ដែលមានអំណរវិភាយចំពោះសោភ័ណភាពនៃផែនដី

ដោយការដឹងគុណដ៏ក្រៃលែង

ពីព្រោះគេបានទទួលស្គាល់នូវស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់

និងឃើញសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រេងតាមរយៈបុព្វជាតិ ព្រៃព្រឹក្សា

និងរុក្ខជាតិ។

គ្មាននរណាម្នាក់អាចសំដែងសេចក្តីអំណរសរសើរឲ្យបានពេញលេញដល់

សារៈសំខាន់នៃភ្នំទាំងឡាយ ជ្រោះ

ជ្រុង ទន្លេ បឹងបួរ និងសមុទ្រឡើយ
ប្រសិនបើគេពុំយល់ថារបស់អស់ទាំង
នេះគឺជាការសម្តែងនៃសេចក្តីស្រឡា
ញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្ស
លោកទេនោះ។

ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់យើង
តាមរយៈកិច្ចការដែលទ្រង់បានប្រមើ
លមើលដោយឈ្វេងយល់ជាមុន
និងតាមរយៈឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណប
រិស្សទូររបស់ទ្រង់មកលើចិត្តយើង។

នៅក្នុងកាលៈទេសៈ
និងបរិយាកាសរបស់យើង
និងក្នុងការផ្លាស់ប្តូរជារៀងរាល់ថ្ងៃដៃ
លកើតមានឡើងនៅជុំវិញយើង។
អាចរកឃើញនូវមេរៀនដ៏មានតម្លៃប្រ
សិនបើយើងបើកចំហរទទួលយកមេ
រៀនទាំងនោះ។

ពួកអ្នកលើកទំនុកតំកើងព្រះដែល
តាមដានការងាររបស់ទ្រង់បានប្រទាន
ដល់មនុស្សនោះបានពោលថា:

“ផែនដីមានពោរពេញទៅដោយសេច
ក្តីសប្បុរសនៃព្រះយេហូវ៉ា”

..ទំនុកតំកើង ៣៣:៥ ។

“បើអ្នកណាមានប្រាជ្ញានោះនឹងរក្សាទុ
កនូវសេចក្តីទាំងនេះ

ហើយនឹងពិចារណាពីសេចក្តីសប្បុរស
របស់ព្រះយេហូវ៉ា” ..ទំនុកតំកើង

១០៧:៤៣ ។

ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់យើង
ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។

ពេលនេះយើងបានយល់កាន់តែច្បាស់
ឡើងថែមទៀត

នូវការបើកសំដែងអំពីលក្ខណៈសម្បត្តិ
របស់ព្រះអង្គ

អំពីទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់ជាមួយមនុស្ស
និងការងារដ៏អស្ចារ្យក្នុងការប្រោស
លោះយើងរាល់គ្នា។

ប្រវត្តិសាស្ត្រអំពីពួកចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យ
ពួកហោរា
និងពួកវិសុទ្ធពិសម័យបុរាណបានបើក
ចំហនៅនឹងមុខយើង។

ពួកគេទាំងនោះក៏ជាមនុស្ស
“ដែលមានអារម្មណ៍ចិត្តគំនិតដូចយើង
រាល់គ្នាដែរ” ..យ៉ាកុប ៥:១៧។

គេមានការតស៊ូយ៉ាងណាខ្លះនៅពេល
ដែលខ្លួនទឹកចិត្តដូចដែលយើងធ្លាប់មា
ន។

យើងក៏ឃើញដែរនៅពេលដែលគេធ្លា
ក់ចុះក្នុងសេចក្តីស្ងៀមដូចយើងបានឆ្លង
កាត់មកហើយ

ប៉ុន្តែគេបានតាំងចិត្តឡើងវិញ
ហើយដណ្តើមជ័យជំនះតាមរយៈព្រះ
គុណនៃព្រះជាម្ចាស់។

ដោយសម្លឹងមើលទៅអ្នកនោះ
យើងក៏បានពង្រឹងសេចក្តីភ្នំហានក្នុង
ការប្រឹងប្រែងរកសេចក្តីសុចរិតរបស់
យើង។

ដូច្នោះនៅពេលដែលយើងអានពីបទពិ
សោធន៍ដ៏មានតម្លៃរបស់គេ អំពីពន្លឺ
និងសេចក្តីស្រលាញ់

និងព្រះពរដែលគេបានទទួលដោយ
សេចក្តីអំណររីករាយ

ហើយនិងអំពីការងារដែលគេបានធ្វើឲ្យ
យមានជារូបរាងឡើងតាមរយៈព្រះគុ
ណដែលបានផ្តល់ឲ្យគេ

នោះព្រះវិញ្ញាណដែលបណ្តាលចិត្តគេ
និងបណ្តាលចិត្តយើងប្រៀបដូចជាភ្លើង
ដែលឆេះឡើងយ៉ាងសន្ទុះសន្ទុះនៅក្នុង

ង់ចិត្ត

ហើយឲ្យមានចំណង់ត្រាបតាមភាពបរិសុទ្ធនិងអត្តចរិករបស់ព្រះ..ដូចជាពួកសាវ័កដែលងើរជាមួយនិងទ្រង់ដូច្នោះដែរ។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ហើយកើតក្នុងសញ្ញាថ្មីមានភាពពិតនោះលើសជាងប៉ុណ្ណាទៅ?“គឺជាព្រះគម្ពីរនោះឯងដែលជាទីបន្ទាល់ពីរូបខ្ញុំ”..យ៉ូហាន

៥:៣៩..ជាព្រះដ៏ប្រោសលោះ
ជាព្រះអរម្ភាសដែលជាសេចក្តីប្រាថ្នាសង្ឃឹមរបស់យើងទៅឯជីវិតដ៏អស់កល្បពងផ្អែកលើទ្រង់។

ជាការពិតណាស់ដែលព្រះគម្ពីរទាំងមូលបានរៀបរាប់ប្រាប់យើងអំពីព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់។

គឺចាប់តាំងពីប្រវត្តិដំបូងនៃការបង្កើត
លោកិយព្រោះថា

“បើគ្មានទ្រង់ក៏គ្មានអ្វីនឹងកើតបានឡើយ” ..យ៉ូហាន ១:៣..រហូតទៅដល់សេចក្តីសន្យាចុងក្រោយបង្អស់
យើងបានអានអំពីការងាររបស់ទ្រង់និងស្តាប់នូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដែលមានព្រះបន្ទូលថា:

“មើលអញនឹងមក ជាឆាប់” ..វិវរណៈ ២២:១២។

ប្រសិនបើលោកអ្នកចង់ស្គាល់ព្រះអង្គសង្គ្រោះនោះសូមសិក្សាព្រះគម្ពីររបស់ទូររបស់ទ្រង់ចុះ។ សូមបំពេញចិត្តរបស់លោកអ្នកដោយនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺជាទឹកដីរស់ដែលអាចបំបាត់នូវការស្រេកឃ្លានដ៏ក្រហាលក្រហាយរបស់លោកអ្នកបាន។

ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គឺជាប៉ុងជីវិតមកពីសួគ៌ា។

ព្រះយេស៊ូបានមានព្រះបន្ទូលប្រកាសថា: “បើអ្នករាល់គ្នាមិនបរិភោគសាច់ហើយមិនផឹកឈាមរបស់កូនមនុស្សនោះអ្នករាល់គ្នាគ្មានជីវិតនៅក្នុងខ្លួនទេ”..យ៉ូហាន ៦:៥៣។

ទ្រង់បានពន្យល់ឲ្យយើងដឹងពីទ្រង់ដោយព្រះបន្ទូលថា

“ឯពាក្យដែលខ្ញុំនិយាយទៅនោះត្រូវខាងវិញ្ញាណនិងជីវិតវិញ”

..យ៉ូហាន ៦:៦៣។

រូបរាងកាយរបស់យើងបានរឹងមាំឡើងពីអ្វីៗដែលយើងបរិភោគនិងផឹក។

សភាវៈនៃធម្មជាតិ

ក៏ដូចជាសភាវៈនៃព្រលឹងវិញ្ញាណដែរ។ អ្វីៗដែលយើងភារនាគិត

និងផ្តល់សូរសៀង

និងថាមពលដល់ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់
យើង។

ផ្ទៃរឿងនៃការប្រោសលោះគឺជាកិច្ចការ
មួយដែលពពួកទេវតាមានចំណង់នឹង
ពិនិត្យពិចារណា គឺជាទស្សនៈវិទ្យា
និងជាចំរៀងរបស់អ្នកដែលបានប្រោ
សលោះក្នុងយុគសម័យដ៏អស់កល្ប។
ក្នុងខណៈនេះតើវាមិនសមស្របសម្រា
ប់ការពិចារណានិង
ការសិក្សាដ៏មធ្យតទេឬអ្វី?
សេចក្តីមេត្តាករុណា
និងសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែននៃ
ព្រះយេស៊ូ
ជាដង្ហាយដំបូងសម្រាប់រូបយើងដែល
អំពាវនាវឲ្យយើងមានការត្រិះរិះពិចារ
ណាដ៏ម៉ឺងម៉ាត់និងប្រាកដប្រជា។
យើងត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់តាមអត្ថបទនៃពុ

រះដ៏ប្រោសលោះ
និងជាព្រះដែលអង្វរករជំនួសយើងរា
ល់គ្នា(God the
Intercessor)ជាព្រះដ៏ជាទីស្រលាញ់ដ
ល់យើង។

យើងត្រូវតែសញ្ជឹងគិតអំពីបេសកកម្មរ
បស់ទ្រង់ដែលបានយាងមក
ដើម្បីជួយសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឲ្យរ
ចំអំពីអពើបាបរបស់យើង។

នៅពេលដែលយើងសម្លឹងមើលដោយ
យកចិត្តទុកដាក់នូវអត្ថន័យនៃសូគា
សេចក្តីជំនឿនិងសេចក្តីស្រលាញ់រប
ស់យើង និងចំរើនមាំឡើង

ហើយការអធិស្ឋានរបស់យើង
នឹងបានជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រ
ង់កាន់តែខ្លាំងឡើងៗដែរ
ពីព្រោះការអធិស្ឋានទាំងនោះពោរពេ
ញដោយសេចក្តីជំនឿ

នឹងសេចក្តីស្រលាញ់។

ការអធិស្ឋាននោះនឹងកាន់តែឈ្លាសវៃ
និងប្រកបដោយចិត្តភ្ញឺវត្ថុថែមទៀត
ផង។

យ៉ាងនោះយើងនឹងមានសេចក្តីទំនុកចិត្ត
ស្ថិតស្ថេរទៅលើព្រះយេស៊ូហើយការ
រស់នៅប្រចាំថ្ងៃ ជីវភាពរស់នៅដោយ
អំណាចរបស់ទ្រង់

ដើម្បីជួយសង្គ្រោះដល់អ្នកដែលវិលម
កងព្រះយេហូវ៉ាតាមរយៈទ្រង់ផង។

នៅពេលដែលយើងសញ្ជឹងគិតលើភា
ពលូតិតខ្លះនៃព្រះសង្គ្រោះ

នោះយើងនឹងមានចំណង់ចង់បានការ
ផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង

និងការបង្កើតជាថ្មីទៅក្នុងរូបភាពដ៏ល្អ
បរិសុទ្ធ ស្អាតស្អំរបស់ទ្រង់។

យើងនឹងមានចិត្តស្រែកឃ្លានចង់ឲ្យបា

នដូចជាព្រះជាម្ចាស់យើងសរសើរតំកើ
ង។

នៅពេលដែលយើងគិតដល់ព្រះគ្រីស្ទ
កាន់តែខ្លាំងឡើងនោះ

យើងនឹងរឹតតែចង់សំដែងប្រាប់អំពីទ្រង់
ទៅកាន់អ្នកដទៃ

ហើយនឹងឈរជាតំណាងរបស់ទ្រង់

នៅក្នុងលោកិយនេះ កាន់តែខ្លាំងក្លាឡើង
ដែរ។

ព្រះគម្ពីរពុំមែនចារិកទុកមកសម្រាប់តែ
បណ្ឌិតប៉ុណ្ណោះ

តែផ្ទុយទៅវិញព្រះគម្ពីរបានរៀបចំឡើង
សម្រាប់មនុស្សសាមញ្ញទូទៅ។

សច្ចធម៌ដ៏ធំធេងនៃព្រះគម្ពីរដែលមាន
សារៈសំខាន់ចាំបាច់ចំពោះសេចក្តីស

ង្រ្គោះ

គឺបានសំដែងមកយ៉ាងច្បាស់ទេ

ដូចជាពន្លឺនាថ្ងៃត្រង់ជាក់ដូច្នោះដែរ
ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចនឹងរង្វេងបា
នឡើយ

លើកលែងតែអ្នកដែលដើរតាមប្រាជ្ញា
កាត់យល់របស់ខ្លួន

ដោយមិនដើរតាមការបើកសម្តែងដ៏ប្រ
ច័ក្សច្បាស់

នូវព្រះរាជហឫទ័យនៃព្រះជាម្ចាស់ប៉ុ
ណ្ណោះ។

យើងមិនគួរត្រង់ត្រាប់យកទីបន្ទាល់រប
ស់មនុស្សដែលពោលថាព្រះគម្ពីរបង្ហា
ត់បង្រៀនដូច្នោះ..ប៉ុន្តែយើងត្រូវសិក្សា
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយខ្លួន
ឯងផ្ទាល់។

ប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដទៃ
ទៀត

គិតគូរជំនួសរូបយើងនោះយើងនឹងធ្វើ

ឲ្យកម្លាំងថមថយចុះ
និងការបាត់បង់នូវការប៉ិនប្រសព្វរបស់
យើងផង។

អំណាចដ៏ប្រពៃនៃគំនិតនិង
ក្រាបក្រិនចុះខ្លួនថយដោយខ្វះការបំ
ពេញសមយុទ្ធ
ហ្នឹកហ្នួនទៅលើកិច្ចការដែលសមល្មម
ដែលធ្វើទៅបាន

ហើយក៏បណ្តាលឲ្យបាត់បង់សមត្ថភា
ពក្រែបជញ្ជក់យកអត្ថន័យដ៏ជ្រាលជ្រ
ៅ នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
គំនិតនិងវិក័ចម្រើនឡើងប្រសិនបើយើ
ងប្រើការ

តាមដានទំនាក់ទំនងនៃអត្ថបទសំខាន់
ៗនៃព្រះគម្ពីររឹបដោយធ្វើការប្រៀប
ធៀបនឹងព្រះបន្ទូលព្រះ ពមួយទៅមួយ
ហើយកិច្ចការដោយព្រះវិញ្ញាទៅនឹងពុ
រះវិញ្ញាណ។

—
គ្មានអ្វីអាចចម្រើនកម្លាំងប្រាជ្ញាស្មារតី
ជាជាងការសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
ទេ ។

គ្មានសៀវភៅឯណាមានឥទ្ធិពលខ្លាំង
ក្លា អាចលើកស្ទួយសតិអារម្មណ៍ផ្តល់
នូវថាមពលដល់សតិបញ្ញា

ដូចជាសច្ចធម៌ដ៏ទូលំទូលាយនិងប្រ
សើរថ្លៃថ្នានៃព្រះគម្ពីរបឺបបានឡើយ ។
ប្រសិនបើយើងសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះទៅតាមរបៀបដែលគួរនឹងធ្វើនោះ
យើងពិតប្រាកដមានទឹកចិត្តទូលំទូលា
យ អត្តចរិតថ្លៃថ្នូរ
ហើយនឹងមានដ៏ឲ្យស្មោះភាពក្នុងចំណង់
ប្រាថ្នា
ដែលកម្រនឹងឃើញមាននៅក្នុងសម័
យនេះ ។

ការអានព្រះគម្ពីររបស់ព្រះ

ដោយភាពប្រញាប់ប្រញាល់ផ្តល់អត្ថបុ
រយោជន៍បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះដល់អ្នក
អាន។

គេអាចអានព្រះគម្ពីរទាំងមូលចប់ក៏ប៉ុន្តែ
តែមិនបានឃើញនូវសោភ័ណភាព
និងអត្ថន័យទូលំទូលាយនិងជ្រាលជ្រៅ
រវាងសេចក្តីអាថ៌កំបាំងនៃព្រះគម្ពីរ
ឡើយ។ មួយវគ្គៗនៃព្រះគម្ពីរត្រូវតែសិ
ក្សារហូតបានយល់ច្បាស់ពីខ្លឹមសារនៃ
វគ្គនេះនិងទំនាក់ទំនងទៅនឹងផែនការ
នៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានលេចចេញជាភ័
ស្តុតាងគឺនឹងមានតម្លៃជាជាងការអាន
ច្រើនដំពូកដោយគ្រាន់តែត្រួសៗគ្មាន
គោលដៅច្បាស់លាស់នៅក្នុងអារម្ម
ណ៍។

ការធ្វើបែបនេះមិនមានអ្វីចំរើនទេ។

ចូរយកព្រះគម្ពីរជាប់ជាមួយអ្នកជានិច្ច
។

នៅពេលណាដែលលោកអ្នកមានឱកាស

សូមអានព្រះគម្ពីរហើយផ្ដោតអារម្មណ៍របស់អ្នកទៅលើអត្ថបទដែលបានអាននោះ។

សូមរៀននៅពេលដែលដើរលំហែរតាមដងរថ

ក៏លោកអ្នកអាចអានអត្ថបទមួយវគ្គហើយត្រិះរិះពិចារណាដោយយកចិត្តទុកដាក់វគ្គនោះនឹងដកជាប់ក្នុងអារម្មណ៍របស់លោកអ្នកជាក់ជាមិនខាន។

— គ្មានគតិបណ្ឌិតណាដែលបានមកដោយគ្មានការយកចិត្តទុកដាក់ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត

និងដោយការសំភីសិក្សាព្រមជាមួយនិង
ការអធិស្ឋាននោះទេ។ មានវគ្គខ្លះ
នៃព្រះគម្ពីរអាចងាយស្រួលនឹងភ័ន្តច្រ
លំណាស់

ក៏ប៉ុន្តែមានវគ្គខ្លះទៀតដែលមានអត្ថន័
យមិនអាចយល់បាន

ប្រសិនបើមិនយកចិត្តទុកដាក់អានសា
រច្ចៈសារឡើងដោយល្អិតល្អន់នោះទេ
។

អត្ថបទនៃព្រះគម្ពីរត្រូវតែប្រៀបធៀបជា
មួយអត្ថបទព្រះគម្ពីរ។

អ្នកត្រូវធ្វើការស្រាវជ្រាវដ៏ប្រុងប្រយ័ត្ន
និងធ្វើការសញ្ជឹងគិតដោយមានការអ
ធិស្ឋានផង។

ការសិក្សាបែបនេះពិតជានឹងបានទទួ
លព្រះពរដ៏លើសលប់អំពីព្រះ។

អ្នកដែលស្វែងរកដោយអំណត់អត់ធ្មត់
នូវព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់

នោះប្រៀបបានទៅនឹងកម្មករអណ្តូងរ៉ៃ
ដែលរកឃើញខ្សែកំណប់រ៉ៃនៃលោហា
ដ៏មានតម្លៃដែលកប់យ៉ាងជ្រៅនៅក្រោម
ដីយ៉ាងដូច្នោះដែរ។

ព្រះបន្ទូលទុកដូចជា
កំណប់ទ្រព្យដែលលាក់កំបាំងយ៉ាងជុំ
វៅ

គឺជាសច្ចធម៌ដែលមានតម្លៃតិចតួចណា
នាដែលបាំងពីភ្នែកអ្នកស្រាវជ្រាវដែល
មានការធ្វេសប្រហែស។

ព្រះបន្ទូលដ៏រស់ដែលមកពីព្រះជាម្ចា
ស់បានចាក់បំពេញក្នុងចិត្តយើង
និងលេចឡើងប្រៀបបានទៅ
នឹងចរន្តទឹកដែលហូរចេញមកពីប្រភព
ទឹកនៃជីវិត។

យើងមិនត្រូវសិក្សាព្រះគម្ពីរដោយគ្មាន
ការអធិស្ឋាននោះទេ។

មុនពេលយើងបើកទំព័រព្រះគម្ពីរ
យើងត្រូវអធិស្ឋានសូមពន្យល់អំពីព្រះវិញ្ញា
ណ គឺជាវិញ្ញាណនៃការត្រឺះដឹង
ដែលព្រះទ្រង់នឹងប្រទានដល់យើងរា
ល់គ្នាជាពិត។

នៅពេលដែលណាថាណែលមកឯព្រះ
យេស៊ូ

នោះព្រះអង្គសង្គ្រោះទ្រង់បានឱទាន
ឡើងថាៈ នុះហ្ន៎!

ជាសាសន៍អ៊ីស្រាអែលពិតមែនដែល
មានឧបាយកល។

ណាថាណែលក៏ទូលសួរថាៈ

“តើលោកស្គាល់ខ្ញុំពីពេលណាមក?”។

ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយថាៈ

“មុនពេលហ្ន៎លីបហៅអ្នកមមក
កាលពីអ្នកនៅក្រោមដើមល្វានៅឡើ
យខ្ញុំបានឃើញអ្នក”..យ៉ូហាន
១:៤៧.៤៨។

ព្រះយេស៊ូវនឹងទុកយើងញយើងផងនៅឯ
ទិស្វាត់កំបាំងសម្រាប់អធិស្ឋាន
ប្រសិនបើយើងស្វែងរកទ្រង់
និងទូលសូមពន្លឺដែលអាចឲ្យយើងមើ
លយើងថាអ្វីទៅជាសេចក្តីពិត
អ្វីទៅជាសេចក្តីមិនពិត។
ពពួកទេវតាដែលមកពីពិភពនៃពន្លឺនឹង
ស្ថិតនៅជាមួយ
អ្នកណាដែលមានចិត្តសភាពរាបសា
ដែលដើរតាមការដឹកនាំនៃព្រះជាម្ចាស់
។

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសរសើរតំកើងព្រះ
អង្គសង្គ្រោះ។
កិច្ចការងាររបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
គឺបង្ហាញព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនូវភាពបរិសុ
ទ្ធពិតខ្លះនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់
ហើយនិងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏មហាស្មារតី

ដែលយើងបានទទួលតាមរយៈព្រះអង្គ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថាៈ
“ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនឹងទទួលនូវភាពស្នេហាពីខ្ញុំ
ហើយបង្ហាញឲ្យអ្នកទាំងអស់បានយល់ដឹង”..យ៉ូហាន ១៦:១៤។

ព្រះវិញ្ញាណនៃសច្ចៈធម៌គឺជាបរមគ្រូដែលបង្រៀនយើងពីសច្ចៈធម៌នៃនគរសានស្កិត។

តើព្រះឲ្យតម្លៃមនុស្សជាតិយ៉ាងលើសលប់យ៉ាងណាហ្ន៎

ដែលទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់មកស្ថិតតម្កើងមនុស្សទាំងឡាយហើយក៏បានចាត់តាំងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ឲ្យមកបង្រៀនគេនិងធ្វើជាមគ្គីទេសក៍ដឹកនាំគេជាដរាបរៀងទៅ!

ជំពូក ១១ — សិទ្ធិនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន

ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់
យើងរាល់គ្នាតាមរយៈធម្មជាតិ
និងការបើកសម្តែង
និងតាមរយៈទិព្វញាណ
និងដោយឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុ
ទ្ធរបស់ទ្រង់។

ប៉ុន្តែការទាំងនេះមិនទាន់គ្រាប់គ្រាន់
នៅឡើយទេ
គឺយើងត្រូវការសម្តែងទឹកចិត្តរបស់យើ
ងទៅទ្រង់ផងដែរ។

ដើម្បីឲ្យមានជីវិតមួយដែលប្រកបដោ
យព្រះវិញ្ញាណនិងថាមពល
យើងត្រូវតែមានការទាក់ទងដ៏ពិតប្រា
កដជាមួយព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌
។ អារម្មណ៍របស់យើងផ្ដោតទៅលើទ្រ

ង-

និងនាំឲ្យយើងផ្ទុះគិតចំពោះការងាររបស់ទ្រង់ សេចក្តីមេត្តិសណ្តោះសំនិងព្រះពររបស់ទ្រង់

តែការនេះបើតាមន័យស្ម័គ្រចិត្តនៃគំនិតមែនជាការរួមសម្ព័ន្ធនឹងព្រះនៅឡើយទេ ។

ដើម្បីឲ្យមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះជាម្ចាស់

យើងត្រូវតែច្នៃទូលទ្រង់នូវបញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងជីវិតពិតប្រាកដរបស់យើង ។

សេចក្តីអធិស្ឋានគឺជាការបើកចំហរផ្លូវចិត្ត

ទៅឯព្រះជាម្ចាស់ក៏ដូចជាទៅកាន់មិត្តសម្លាញ់ម្នាក់ដូច្នោះដែរ ។

គំនិតមែនធ្វើដោយចាំបាច់ដើម្បីឲ្យព្រះ

ជាម្ចាស់ទត

ឃើញថាឃើងជាអ្វីនោះទេ

ក៏ប៉ុន្តែគឺសម្រាប់ឃើងទទួលព្រះជាម្ចាស់។ សេចក្តីអធិស្ឋាន

គឺមិមែននាំព្រះចុះមកឯឃើងនោះទេ

ជួយទៅវិញគឺនាំឃើងឡើងនាំទៅជួបព្រះជាម្ចាស់។

កាលដែលព្រះយេស៊ូគង់នៅលើផែនដីនៅឡើយនោះ

ទ្រង់បានបង្ហាត់បង្រៀនពួកសាវ័ករបស់ទ្រង់ឲ្យចេះអធិស្ឋាន។

ទ្រង់ណែនាំឲ្យគេចេះបង្ហាញសេចក្តីត្រូវការប្រចាំថ្ងៃរបស់គេទៅឯព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រគល់អស់ការកង្វល់របស់គេទាំងប៉ុន្មានដល់ទ្រង់ដែរ។

ព្រះទ្រង់បានសន្យាថានឹងផ្ទៀងផ្ទាត់ព្រះកាណ៌ស្តាប់សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់គេ។

សេចក្តីសន្យានោះក៏មានចំពោះឃើង

នាបច្ចុប្បន្ននេះដែរ។

ព្រះយេស៊ូអង្គទ្រង់ផាល់

ក៏ទ្រង់អធិស្ឋានជានិច្ចជាកាលដែរ

នៅពេលដែលទ្រង់គង់នៅក្នុងចំនោម

ហង្សមនុស្ស។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃយើងបានចូលរួមក្នុង

សេចក្តីត្រូវការ

និងភាពកំសោយរបស់យើង

ដោយហេតុដូច្នោះហើយបានជាទ្រង់ក្នុ

លាយជា អ្នកផ្គត់ផ្គង់ អ្នកអង្វរករ

ជាអ្នកសូមសំណូមពរអំពីព្រះវរបិតានៃ

ទ្រង់ នូវថាមពលគ្រប់ពេលវេលា

ប្រយោជន៍ឲ្យទ្រង់អាចប្រឈមនឹងការ

ងារ និងការលំបាកវេទនា។

ទ្រង់ជាកំរូដល់យើងក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់។

ងអស់។

ព្រះអង្គគឺជាបងប្អូនស្នេហារបស់យើង

នៅក្នុងវិការភាពរបស់យើង..ព្រះអង្គត្រូវ

រូរិទ្ធទូលការល្បួងល្បួងដូចជាយើងរាល់គ្នាដែរ

ប៉ុន្តែនៅក្នុងសភាពជាមនុស្សគ្មានបាបទើបលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់ទ្រង់អាចដាក់ចេញពីអំពើទុច្ចរិតបាន។

ទ្រង់ទ្រាំទ្រការតស៊ូស្វិតស្វាញនិងទារុណកម្មដល់ព្រលឹងនៅក្នុងពិភពដែលពោរពេញដោយអំពើបាប។

លក្ខណៈមនុស្សជាតិរបស់ទ្រង់បានធ្វើឲ្យសេចក្តីអធិស្ឋានក្លាយជាការចាំបាច់និងជាអភ័យឯកសិទ្ធិ។

ទ្រង់បានទទួលនូវការល្បួងលោមនិងអំនររឹករាយនៅក្នុងការរួមសម្ព័ន្ធជាមួយព្រះវរបិតាទ្រង់។

ហើយប្រសិនបើព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃបាបជនទាំងឡាយ

ជាបុត្រានៃអរម្ភាស្រង់ទ្រង់ត្រូវការសេចក្តីអធិស្ឋានទៅហើយនោះ

ចុះទំរាំយើងជាមនុស្សទន់ខ្សោយដែល
ជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីស្លាប់នោះតើយើង
ត្រូវការសេចក្តីអធិស្ឋាននេះអំបាលម៉ា
នទៅទៀត?

ព្រះវរបិតានៃស្ថាបស្ថគ័រង់ចាំជានិច្ចនឹង
ប្រទានឲ្យដល់យើងនូវព្រះពរដ៏បរិបូ
ណ៍។

គឺជាសិទ្ធិសេរីភាពរបស់យើងនឹងក្រេប
យកទឹកពីប្រភពនៃសេចក្តីស្រលាញ់
ដែលគ្មានព្រំដែនតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា
នា។ គួរឲ្យអស្ចារ្យណាស់!

ទោះជាយើងអធិស្ឋានប៉ុនណាក៏ព្រះ
ជាម្ចាស់បំរុងជាស្រេច
និងពេញព្រះទ័យផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តា
បំនូរសេចក្តីអធិស្ឋាន

ដ៏ស្មោះអពិរាស្ត្រដ៏ស្រគត់ស្រគំរបស់ព្រះ
អង្គ

ក៏ប៉ុន្តែយើងបែរជាមានការស្នាក់ស្នើរ
យ៉ាងខ្លាំង និងទទួលថ្វាយទ្រង់
នូវការបង់ប្រាក់ថ្វាយរបស់យើងទៅវិញ។
តើពពួកទេវតានៃនគរស្ថានសគ៌យល់
យ៉ាងណាចំពោះមនុស្សជាតិដ៏ទន់ខ្សោយ
យ

ដែលត្រូវពើបប្រទះនឹងការល្បួងល្បួង
បែរជាអធិស្ឋានតែបន្តិចបន្តួចនិងមាន
ជំនឿខ្សត់ខ្សោយទៅវិញ
នៅពេលដែលព្រះហឫទ័យនៃព្រះជា
ម្ចាស់

ដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីស្រ
លាញ់ដ៏គ្មានព្រំដែនអាណិតអាសូរចំ
ពោះរូបគេ

ហើយដែលបំរុងជាស្រេចនឹងប្រទានឲ្យ
គេជាជាង អ្វីដែលគេប្រាថ្នាសុំ
ឬយល់បានទៅទៀត។

ចុះហេតុអ្វីបានជាគេអធិស្ឋានតែបន្តិច

បន្តចដោយសារជំនឿដ៏ស្អប់ស្អើងវិញ
?

ពពួកទេវតាស្រលាញ់ពេញចិត្តនឹងថ្វាយ
បង្គំទ្រង់និងនៅក្បែរទ្រង់។

ពពួកទេវតាទាំងនោះយល់ថាការជាប់
នឹងព្រះជាម្ចាស់ដោយអំណររឹករាយជា
ទប់ផុតរបស់ពួកគេ

ក៏ប៉ុន្តែវាស្រ្តរបស់ព្រះដែលនៅលើផែន
ដីនេះដែលត្រូវការ

យ៉ាងខ្លាំងនូវជំនួយអំពីព្រះជាម្ចាស់
បែរជាសុខចិត្តដើរដោយគ្មានពន្លឺនៃពុ
រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ដែលជាព្រះវត្តមាននៃព្រះអរម្ចាស់ទៅ
វិញ។

ស្រមោលអន្តការរបស់អារក្សសាតាំង
បានស្រោបបិទបាំងអស់អ្នកដែលធ្វេ
សប្រហែសក្នុងការអធិស្ឋាន។

សម្លេងខ្សឹបខ្សៀវនៃភាពអមិត្តរបស់អា
រក្សបានអុជអាណចិត្តគេឲ្យធ្វើបាប
ហោយការទាំងនេះកើតឡើង
ពីព្រោះតែគេមិនបានប្រើសិទ្ធិដែលពុ
រះបានប្រទានឲ្យគេក្នុងការដែលកំណ
ត់ជួបព្រះដើម្បីអធិស្ឋាន។

តើមូលហេតុអ្វីបានជាកូនសុនភាររប
ស់ព្រះជាម្ចាស់មានការរារាំងនឹងអធិស្ឋ
ហាន

បើការអធិស្ឋាននោះជាកូនសោរនៅក
ងកណ្តាប់ដៃនៃអ្នកដែលមានសេចក្តីជំ
នឿ

ដើម្បីនឹងបើកទ្វារឃ្នាំងនៃស្ថានសួគ៌ដែល
លជាប្រភពមិនចេះរង់ស្ងួត
ដែលផ្ទុកនូវសញ្ញានុភាព?

បើគ្មានការអធិស្ឋានដោយខ្ជាប់ខ្ជួនទេ
ហោយបើគ្មានការឃ្នាំមើលដោយមាន
ការប្រុងប្រយ័ត្នទេនោះយើងនឹងស្ថិត

នៅក្នុងភាពគ្រោះថ្នាក់
និងការធ្លុះប្រហែសដែលកើនឡើង
ជាលំដាប់និងការងាកចេញពីផ្លូវត្រូវ
។

បច្ចាមិត្ររបស់យើងស្វះស្វែងតតលយប់
ឈរដើម្បីរារាំងផ្លូវរបស់យើងដែលនាំ
ទៅកាន់ទូសន្តោសប្រោស។

បើយើងមិនបានអធិស្ឋានសំ
និងមានជំនឿដ៏ស្មោះអស់ពីចិត្តទេ

នោះ

យើងមិនអាចទទួលនូវព្រះគុណនិងអំ
ណាចដើម្បីទប់ទល់នឹងការល្អ្លងល្អ្លង
នោះបានឡើយ។

មានស្នូលមួយចំនួនដែលយើងអាចរំ
ពឹងថាបានព្រះជាម្ចាស់និងផ្ទៀងព្រះ

កាណ៍ស្តាប់

និងឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើ

ង។

លក្ខណមយក្នុងចំណោមលក្ខណទាំង
នោះគឺយើងត្រូវយល់ដឹងអំពីសេចក្តីត្រូវ
វិការអំពីសេចក្តីជំនួយរបស់ទ្រង់។

ព្រះអង្គបានសន្យាថា

“អញនឹងចាក់បង្ហូរទឹកទៅដល់អ្នកដែល
ស្រែក

ហើយផ្តល់ទឹកដ៏ជោរជន់ទៅកាន់ទីស្នូ
តហែង”..អេសាយ៤៤:៣។

អស់អ្នកណាដែលស្រែកឃ្លានចំពោះ

សេចក្តីបរិសុទ្ធត្រឹមត្រូវ

ហើយដៃប្រាថ្នាដើរតាមព្រះជាម្ចាស់អា
ចដឹងប្រាកដថាព្រះជាម្ចាស់នឹងបំពេញ

សេចក្តីត្រូវការរបស់គេ។

ចិត្តត្រូវតែបើកចំហរទទួលយកឥទ្ធិព

ល នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

ពុំនោះសោតទេយើងមិនអាចទទួលនូវ
ព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។

សេចក្តីត្រូវការដ៏ធំធេងរបស់យើងបាន
ជជែកគ្នា

និងអង្វរករដ៏ប៉ិនប្រសព្វឲ្យយើង។
ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែស្វះស្វែងរកព្រះជាម្ចា
ស់

ដើម្បីទ្រង់ជួយសម្រេចការនេះសម្រាប់
យើង។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា:

“ចូរសូមនោះអ្នកនឹងទទួលបាន”..ម៉ា
ថាយ ៧:៧ ។

“ឯព្រះអង្គមិនដែលបានសំចៃទុកនូវពុ
រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយនោះមកជំនួស
យើងរាល់គ្នា

នោះតើមានទំនាក់ទំនងអ្វីឲ្យទ្រង់មិនបុ
រទានគ្រប់ទាំងអស់មកយើងជាមួយនឹង
ឯព្រះបុត្រាទ្រង់នោះផង”..រ៉ូម ៨:៣២ ។

ប្រសិនបើយើងស្គាល់អំពើទុច្ចរិតដែល
ស្ថិតនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង..ប្រសិនបើ
យើងប្រកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងអំពើបាបដៃ
លយើងស្គាល់

នោះព្រះជាម្ចាស់ពិតជាពុំព្រលនេចក្តីអធិ
ស្ឋានរបស់យើងឡើយ។

ក៏ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដែលមាន
វិប្បដិសារីគឺព្រលឹងដែលស្គាល់កំហុស

នោះព្រះជាម្ចាស់តែងទទួលជានិច្ច។

នៅពេលដែលអំពើខុសឆ្គងទាំងប៉ុន្មាន
បានកែត្រឹមត្រូវឡើងវិញនោះ

យើងត្រូវជឿជាក់ថាព្រះជាម្ចាស់នឹងឆ្លើ
យតបទៅនឹងការទូលសូមរបស់យើង

។

គុណសម្បត្តិនិងអំពើល្អរបស់យើងនិង
មិនដែលឲ្យយើងទទួលអនុគ្រោះអំពើពុ

រះជាម្ចាស់ឡើយ

គឺមានតែគុណសម្បត្តិនៃព្រះយេស៊ូគ្រី

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សាវ័
ករបស់ទ្រង់ថា: “វត្ថុអ្វីដែលអ្នកត្រូវការ
នៅពេលដែលអ្នកអធិស្ឋាន
ចូរជឿជាក់ថាអ្នកនឹងទទួលវត្ថុនោះ
ហើយអ្នកនឹងទទួលជាប្រាកដមែន”..
ម៉ាកកស ១១:២៤។
តើយើងយល់តាមដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់
ទ្រង់នេះដែរឬទេ?

— ការធានារ៉ាប់រងរបស់ព្រះ
នោះធំទូលាយនិងគ្មានព្រំដែនកំណត់
ឡើយ
ហើយព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្មោះត្រង់និង
សេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ដែរ។
នៅពេលដែលយើងពុំបានទទួលវត្ថុ
ដែលយើងសូម
នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានសូមនោះ
យើងនៅតែជឿជាក់ថាព្រះជាម្ចាស់បា

នព

ហើយទ្រង់នឹងឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង។

ដោយសារឯងរមែងតែមានការខុសឆ្គង ហើយមើលមិនឃើញវែងឆ្ងាយនោះទេ បើមានពេលខ្លះយើងទទួលសូមវត្ថុដែលមិនមែនជាព្រះពររបស់យើង តែព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌ ដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រលាញ់ ទ្រង់នឹងឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់យើងដោយប្រទានឲ្យយើងនូវវត្ថុអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់យើង។

អ្វីៗដែលយើងប្រាថ្នាចង់បាន ប្រសិនបើមានការបំភ្លឺពីព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងនឹងអាចមើលឃើញលក្ខណៈដ៏ពិតប្រាកដនៃវត្ថុទាំងនោះ។ នៅពេលដែលការអធិស្ឋានរបស់យើង ហាក់ដូចជាគ្មានចម្លើយឆ្លើយតបយើង

ត្រូវតែប្រកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងពាក្យសន្យា
ព្រោះថាពេលវេលាសម្រាប់ឆ្លើយតប
នោះពិតជានឹងមកដល់ហើយយើងនឹង
បានទទួលព្រះពរដែលយើងត្រូវការជា
ទីបំផុត។ ការអះអាងថា
ការអធិស្ឋានតែងតែបានទទួលនូវចម្លើយ
តបតាមសំណូមពររបស់យើងដូច្នោះ
ឬដូច្នោះប្រសិនបើសេសដែលយើងប្រាថ្នា
ចង់បានគឺជាការសន្មតប៉ុណ្ណោះ។
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានទិព្វញ្ញាណហួស
ពីការដែលមនុស្សបំភ័ន្តទ្រង់បាន
ហើយទ្រង់ល្អជាទីបំផុត
ហួសពីសេចក្តីកំណាញ់លាក់ទុកនូវអ្វី
ៗដែលល្អសម្រាប់អ្នកដែលដើរដោយ
ផ្លូវសុចរិត។
ដូច្នោះចូរកុំភ័យខ្លាចនឹងជឿទុកចិត្តលើ
ទ្រង់
ទោះបីជាអ្នកពុំបានឃើញការឆ្លើយតប

ភ្លាមៗទៅនឹងការអធិស្ឋានរបស់អ្នក ។
ចូរទុកចិត្តលើពាក្យសន្យា
ដ្បោកដ្បរបស់ទ្រង់.. “ចូរសូមនោះអ្នក
នឹងបានទទួល” ។

ប្រសិនបើយើងរក្សាទុកនូវការសង្ស័យ
ឬការភ័យខ្លាច
ឬក៏ព្យាយាមដោះស្រាយនូវអ្វីៗដែល
យើងមិនអាចឃើញច្បាស់លាស់
មុននឹងយើងមានសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះ
នោះភាពសមគិតស្មាញ
និងការទ្រុឌទ្រោមគំនិតតែងកើតមានឡើង
ជាមិនខាន ។

ប៉ុន្តែបើយើងចូលមកឯព្រះដោយភាព
តែលតោល
និងដោយគ្មានទីពឹងពំនាក់
ដោយដាក់ខ្លួនយ៉ាងសុភាព

និងដោយមានជំនឿទុកចិត្ត
ហើយទូលថ្វាយនូវអ្វីៗដែលយើងចង់
បានដល់ព្រះ
ដែលទ្រង់ប្រកបដោយប្រាជ្ញាញាណដ៏
គ្មានទីកំណត់
ដែលទ្រង់ទតឃើញរបស់សព្វសារពើ
នៅក្នុងលោក
ហើយនិងគ្រប់គ្រងលើរបស់សព្វសារ
ពើដោយនូវព្រះហឫទ័យ
និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់
នោះទ្រង់អាចនឹងផ្ទៀងព្រះកាណ៌ស្តា
បំនូរសេចក្តីដង្ហោយទូលសូមរបស់យើ
ង
ហើយទ្រង់នឹងប្រទានពន្លឺបំភ្លឺនៅក្នុងចិត្ត
របស់យើង។
ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់បាននាំយើង
ចូលមកភ្ជាប់នឹងព្រះហឫទ័យនៃព្រះអ
រម្មាស។

ទោះបីយើងមិនមានភ័ស្តុតាងក៏ត័សម្គាល់

ក៏ព្រះទ្រង់តែងតែឱនព្រះភ័ក្រ្តទ្រង់មកមើលយើងដោយព្រះទ័យមេត្តានិងស្រលាញ់ដែរ។

យើងប្រហែលជាមិនបានទ្រង់ពាល់ដោយផ្ទាល់មែន

តែព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ស្ថិតនៅលើយើងដោយក្តីស្រលាញ់ និងភាពស្រឡាត់ស្រឡាយនិងមេត្តាអាសូរ។

នៅពេលយើងមកសុំសេចក្តីមេត្តាករុណា ពីព្រះពរអំពីព្រះជាម្ចាស់នោះ យើងត្រូវតែមានវិញ្ញាណនៃសេចក្តីស្រលាញ់

និងការអត់ទោសនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ តើឲ្យយើងអធិស្ឋានថា:

“សូមអត់ទោសសេចក្តីកំហុសរបស់ខ្ញុំ

ដូចជាយើងខ្ញុំបានអត់
ទោសដល់អ្នកដែលធ្វើខុសនឹងយើង
ដែរ”

តែយើងបែរជាផ្អាកផ្អួលទៅតាមវិញ្ញា
ណដែលគ្មានការសន្តោសអត់ទោស
ទៅវិញ..ម៉ាថាយ ៦:១២។

ប្រសិនបើយើងសង្ឃឹមថាព្រះនឹងឮ
ការអធិស្ឋានរបស់យើង

នោះយើងត្រូវអត់ទោសដល់អ្នកដទៃ ឲ្យ
យអ្នកដទៃក្នុងសណ្ឋាន
និងទំហំដែលយើងសង្ឃឹមថាព្រះជាម្ចា
ស់នឹងអត់ឱនទោសឲ្យដល់យើងដូច
នោះដែរ។

ការព្យាយាមក្នុងការអធិស្ឋាន
គឺជាកំណត់លក្ខណមួយដើម្បីបានទទួ
លនូវចម្លើយតប។

យើងត្រូវតែអធិស្ឋានប្រសិនបើយើងច

ងំរឹកចំរើនទៅនឹងសេចក្តីជំនឿ
និងការអនុវត្តន៍។

“យើងត្រូវតែកាន់ខ្ជាប់នូវការអធិស្ឋាន”
..រូម១២:១២ ត្រូវតែ

“ព្យាយាមក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋាន
ទាំងចាំយាមក្នុងសេចក្តីនោះឯង
ដោយពាក្យអរព្រះគុណ”..ភូលុស
៤:២។

សារឹកពេត្រុសដាស់តឿនអ្នកជំនឿទាំង
ប៉ុន្មានថា: “ចូរឲ្យមានគំនិតនឹងធំធេង
ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីអធិស្ឋានចុះ”
..ពេត្រុស១ ៤:៧។

ចំណែកសារឹកប៉ូលណែនាំថា

“នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់
ដោយសេចក្តីអធិស្ឋាន និងអង្វករ
ទាំងដោយពាក្យអរព្រះគុណដល់ព្រះ
ចូរថ្វាយគ្រប់ទាំងសំណូមពររបស់អ្នក
ទៅឯព្រះជាម្ចាស់”..ភីលីព ៤:៦។

ចំណែកយូដាសនិយាយថា៖
ក៏ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាជាសួនភារអើយ
ចូរអធិស្ឋានដោយនូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុ
ទ្ធចូរថែរក្សាខ្លួនរបស់អ្នក
នៅក្នុងសេចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះជាម្ចា
ស់..យូដាស ខ២០.២១។

ការអធិស្ឋានតតល់បំណង
គឺជាសម្បត្តិដ៏ដ៏តស៊ូមួយនៃមនុស្ស
លោកនិងព្រះជាម្ចាស់
ដើម្បីឲ្យជីវិតព្រះបានហូរមកក្នុងជីវិត
យើងរាល់គ្នា
ហើយចេញអំពីនោះវិញជាភាពស្អាត
ស្អំ បរិសុទ្ធតីតខ្មោះ
ហើយហូរត្រលប់ទៅឯព្រះជាម្ចាស់វិញ
។

ការខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងការអធិស្ឋានជាការចាំ
បាច់បំផុតក្នុងការអធិស្ឋាន

ដូច្នោះចូរកុំឲ្យមានអ្វីមករារាំងអ្នកឡើយ។

ចូរព្យាយាមគ្របទាំងផ្លូវដើម្បីរក្សាទំនាក់ទំនងរវាងព្រះយេស៊ូវនិងព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្លួនយើង

ឲ្យបានបិតបេរគង់វង្ស។

ចូរស្វែងរកឱកាសពិសិដ្ឋចូលរួមក្នុងការអធិស្ឋានដែលរៀបចំឡើងជាទំលាប់

។

អ្នកណាដែលស្វះស្វែងរកការរួមសម្ព័ន្ធជិតស្និទ្ធនឹងព្រះ

ពិតជាមានមុខនៅក្នុងការប្រជុំអធិស្ឋាន (Prayer

meeting) បំពេញភាពត្រូវការចូររបស់គេ

ដោយសេចក្តីស្វាមីភក្តី

និងយកចិត្តទុកដាក់..មានចិត្តពុះពោរ

ចង់លទ្ធផលចំរើនពីការងារដែលគេបានធ្វើ។

គេនឹងធ្វើឲ្យរីកចំរើនឡើង

នូវគ្រប់អស់ទាំងឱកាសពិសេសដោយ
ប្រគល់ខ្លួនរបស់គេទៅទឹកនៃឯណាដៃ
លគេអាចទទួលនូវការស្នើសុំស្មានស្ន
គី។

យើងត្រូវអធិស្ឋាននៅក្នុងរង្វង់គ្រួសារ
ហើយលើសអ្វីៗទាំងអស់

យើងមិនត្រូវភ្លេចការអធិស្ឋានដោយ
សម្ងាត់ឡើយ

ព្រោះនេះហើយជាអាយុជីវិតនៃព្រលឹង
ឯវិញ្ញាណរបស់យើង។

ព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់យើងមិនអាចរីក
ចំរើនបានល្អដោយគ្មានការអធិស្ឋាន
ឡើយ។ ការអធិស្ឋាននៅក្នុងគ្រួសារ
ឬនៅទីសាធារណៈគឺមិនទាន់គ្រប់គ្រា
បំនៅឡើយទេ។

នៅឯទឹកនៃឯស្ងាត់កំបាំងពីគេ

ចូរយើងបើកចំហរព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់

សំយើងនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះជា
ម្ចាស់។

មានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលព្យួរ
ការអធិស្ឋានដ៏សម្ងាត់នោះពុំមានត្រឹម
ចៀកណាដែលចង់ព្យួរសំណូមពរដ៏ទទួល
ចទាំងនេះដែលជាបន្ទុកឡើយ។

នៅក្នុងការអធិស្ឋានសម្ងាត់ព្រលឹងរបស់
សំយើងទំនេរពីភ័យព្រលនៅជុំវិញខ្លួន
ចេញពីក្នុងដៃបរិជ្ជលក្នុងអារម្មណ៍។
ដោយស្ងប់ស្ងាត់តែប្រកបដោយចិត្តក្តី
ល្បឿនក្តី

ការអធិស្ឋាននោះនឹងបានព្យួរដល់ព្រះ
ជាម្ចាស់។

អ្នកដែលទ្រង់យើញក្នុងទីអាថ៌កំបាំង
នឹងបានទទួលភ័យព្រលដ៏ផ្អែមល្អ
និងពិនិត្យនៅជាប់នឹងទ្រង់

ដែលព្រះកាណ៌របស់ទ្រង់បើកចំហរផ្ទុក
ទៀង

ស្តាប់ការអធិស្ឋានណាដែលចេញមក
អំពីចិត្តដ៏ពិតប្រាកដ។

ដោយសេចក្តីជំនឿដោយស្ងៀមស្ងាត់
និងសាមញ្ញព្រលឹងរបស់អ្នកបិតក្នុងស
ម្ពុនភាពជាមួយព្រះជាម្ចាស់
ហោយប្រមែប្រមូល ការស្នើព្រះជា
ម្ចាស់មកចំរើនកម្លាំង
និងប្រកាន់ជំហរមាម្ពុនក្នុងការប្រយុទ្ធ
ជាមួយអារក្សសាតាំង។
ព្រះជាម្ចាស់គឺជាបន្ទាយនៃហាមពលដ៏រ
ងមាំរបស់យើង។

សូមអធិស្ឋាននៅក្នុងបន្ទប់តូចរបស់អ្ន
ក នៅពេលចេញទៅធ្វើការជាប្រចាំថ្ងៃ
សូមលើកទឹកចិត្តរបស់អ្នកថ្វាយទៅព
រៈជាម្ចាស់។
អំណុកដើរជាមួយព្រះដោយធ្វើរបៀប
នេះ។

ការអធិស្ឋានស្ងៀមស្ងាត់ទាំងនេះបង្កើន
ឡើងដូចជាគ្រឿងក្រអូបដ៏មានតម្លៃ
នៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ។

អារក្សសាតាំងមិនអាចមានជ័យជំនះ
ទៅលើអ្នកដែលមានចិត្តស្ថិតនៅជាប់
នឹងព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

ពេលគ្មានវេលាណា

ឬទឹកនៃឯណាដែលមិនសក្តិសមនឹងថ្ងៃ
វាយនូវសំណូមពរទៅព្រះជាម្ចាស់ឡើ
យ។

គ្មានអ្វីដែលអាចយាត់យ៉ាងយើងពីការ
លើកថ្វាយចិត្តរបស់យើងទៅព្រះជាម្ចា
ស់នៅក្នុងវិញ្ញាណនៃការអធិស្ឋានយ៉ា
ងស្មោះអស់ពីចិត្តនោះឡើយ។

នៅក្នុងហ្វងមនុស្ស
តាមដងវិថីនៅពេលដែលជាប់ប្រលូក
នឹងការងារ។

យើងអាចផ្ញើរនូវសំណូមពរមួយទៅព្រះ
ជាម្ចាស់និងទូលសូមទ្រង់នូវមគ្គុទ្ទេស
ក៏ក៏ដូចដែលលោកណែហាមាបានផ្ញើ
នៅពេលដែលគាត់ផ្ញើរសំណូមពរចំ
ពោះស្តេច អាតាសេសស៊ីសដូច្នោះដែរ។
បន្ទប់ដ៏តូចសម្រាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយ
ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាមានទោះយើងនៅ
កន្លែងណាក៏ដោយ។

យើងត្រូវតែបើកចំហរផ្លូវចិត្តជាដរាប
និងយាងព្រះយេស៊ូវចុះមកគង់
នៅដូចជាភ្ញៀវកិត្តិយសនៃនគរស្ថាស្ទ
គឺនៅក្នុងវិញ្ញាណរបស់យើង។

ទោះបីជាមានបរិយាកាសពោរពេញ
ដោយភាពទុច្ចរិត
និងពុករលួយនៅជុំវិញ
ខ្លួនយើងយ៉ាងណាក៏ដោយ
យើងមិនត្រូវស្រូបយកផ្សេងពុលពីបរិ

យាកាសនោះឡើយ
តែផ្ទុយទៅវិញយើងត្រូវស្រូបយកខ្យល់
បរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌។
យើងអាចបិទគ្រប់ទ្វារ
នៃការស្រមៃដែលមិនស្អាតស្អំ
និងគំនិតមិនបរិសុទ្ធដោយលើកថ្វាយវិញ្ញាណ
ទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់
តាមរយៈការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់។
អ្នកណាដែលមានចិត្តបើកចំហចាំទទួល
យកសេចក្តីជំនួយ
និងព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់នឹងដើរក្នុងបរិយាកាស
ដ៏បរិសុទ្ធជាជាង
បរិយាកាសផែនដីហើយនឹងមានការរួម
សម្ព័ន្ធជាប់ជាប្រចាំជាមួយនិងស្ថានសួគ៌។

យើងត្រូវតែមានទស្សនៈឲ្យបានច្បាស់លាស់
អំពីព្រះគ្រីស្ទ និងការយល់ឲ្យ

បានធំទូលំទូលាយឡើង
នូវតម្លៃនៃសភាពការណ៍ដែលបិតនៅ
ដអស់កល្ប។ សម្បជញ្ញនៃភាពបរិសុទ្ធ
និងបំពេញអស់ទាំងចិត្តនៃកូនសុនភ្នារ
របស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយបើអំពើនៃ
បានបំពេញសព្វគ្រប់ហើយ
យើងគួរតែស្វែងរកនូវការបើកសម្តែង
ដ៏បរិសុទ្ធអំពើព្រះនូវគ្រប់របស់នៃនគរ
ស្ថានសួគ៌។

ចូរឲ្យវិញ្ញាណយើងបានលើកឡើងដើ
ម្បឲ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យយើងនូវដ
ង្ហើមនៃបរិយាកាសស្ថានសួគ៌។
យើងអាចរស់នៅយ៉ាងជិតស្និទ្ធចៅនឹង
ព្រះជាម្ចាស់ទោះជានៅពេលដែលមា
នបញ្ហាស្បៀងស្បៀងកើតឡើងដោយចៃ
ដជឿ
ក៏ចិត្តរបស់យើងនឹងងាកបែរទៅរកកកពុ

រះជាម្ចាស់ដូចជានៅក្នុងធម្មជាតិដែល
បុប្ផាបែរទៅរកព្រះអាទិត្យដូច្នោះដែរ។

ចូរលើកថ្វាយគ្រប់ការប្រាថ្នារបស់អ្នក
អណ្តររបស់អ្នក

សេចក្តីទុក្ខសោករបស់អ្នក

សេចក្តីកង្វល់របស់អ្នក

និងការភ័យខ្លាចរបស់អ្នកចំពោះព្រះ
ជាម្ចាស់។

យើងនឹងមិនជាបន្តិកដល់ទ្រង់ឡើយ
ហើយទ្រង់ក៏មិនដែលនឿយណាយន
ងយើងដែរ។

ព្រះជាម្ចាស់ដែលរាប់ដឹងនូវសរសៃសក់
នៅលើក្បាលរបស់អ្នក

ពិតជាមិនព្រងើយកន្តើយនឹងបំណង
ប្រាថ្នាកូនចៅរបស់ទ្រង់ឡើយ។

“ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេ
ត្តិករណា

និងសេចក្តីអាណិតអាសូរពោរពេញដែរ”..យ៉ាកុប ៥:១១។

ព្រះហឫទ័យនៃសេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់រំជួលដោយទុក្ខសោក

និងការត្អូញត្អែររបស់យើងអំពីទុក្ខសោកទាំងនោះ។

ចូរថ្វាយទ្រង់នូវគ្រប់អ្វីៗដែលធ្វើឲ្យចិត្តយើងទូលគំនិត។

គ្មានអ្វីដែលហួសទ្រង់មិនអាចទ្រាំទ្របានឡើយព្រោះព្រះអង្គទ្រទ្រង់ពិតពលោកទាំងមូល។

ទ្រង់គ្រប់គ្រងលើអស់ទាំងបញ្ហាទាំងឡាយនៃលោកសន្តិវាសទាំងមូល។

គ្មានអ្វីដែលទាក់ទងទៅនឹងសន្តិភាពរបស់យើងដែលលោកកំបាំងដែលទ្រង់យល់មិនបាននោះឡើយ។

គ្មានការស្មុគស្មាញទូលគំនិតណាដែល

លហូសពីសមត្ថភាពនឹងទ្រង់ដោះស្រាយបានឡើយ។

គ្មានវិនាសកម្មយ៉ាងណាដែលកើតមានដល់កូនចៅដែលតូចបំផុតរបស់ទ្រង់
ការអន្ទះអន្ទែងក្នុងចិត្ត
ការរំខានដល់វិញ្ញាណសម្រែកនៃអណា
រងណា

ឬការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់ដែលចេញពីបបូរមាត់ឯណាដែលព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌យើងមិនរមិលមើលឬដែលទ្រង់មិនយកព្រះទ័យទុកដាក់ជាបន្ទាននោះឡើយ។

“ទ្រង់ព្យាបាលអស់អ្នកណាដែលមានចិត្តសោក

សង្រួមបានជាការបូសឱ្យគេផង..ទំនុកតំកើង” ១៤៧:៣។

ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះជាម្ចាស់ទៅនឹងមនុស្សនិមួយៗគឺច្បាស់លាស់

និងពេញលេញជាទីបំផុត
ហាក់បីដូចជាមានតែអ្នកនោះម្នាក់ហើយ
យកគ្នានៅក្នុងណាទៀតសោះ
នៅលើលោកីយនេះដែលទ្រង់ត្រូវថែរ
ក្សានិងប្រទានព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់
ឲ្យមកសង្គ្រោះ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះប
នូលថា “អ្នករាល់គ្នានឹងសូមដោយនូវ
ឈ្មោះខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនថា
ខ្ញុំនឹងទទួលអង្វរដល់ព្រះវរបិតាជំនួស
អ្នករាល់គ្នានោះទេ
គ្បីតែព្រះវរបិតាទ្រង់ក៏ស្រលាញ់អ្នករ
ាល់គ្នាដែរ”..យ៉ូហាន ១៥:១៦/
១៦:២៦.២៧។

ការអធិស្ឋាននៅក្នុងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ
គឺមិនគ្រាន់តែជាការលើកព្រះនាមទ្រង់
នោះនៅគ្រាដំបូង
និងទីបញ្ចប់នៃការអធិស្ឋាននោះទេតែ
យើងត្រូវអធិស្ឋានដោយនូវចិត្ត

និងវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទនៅពេលដែល
យើងជឿទុកចិត្តលើព្រះបន្ទូលសន្យា
របស់ទ្រង់
ពឹងផ្អែកលើព្រះគុណរបស់ទ្រង់និងធ្វើ
ការរបស់ទ្រង់។

ព្រះជាម្ចាស់មិនមានព្រះបន្ទូលឲ្យយើង
និមួយៗក្លាយទៅជាតិសី
ឬសង្ឃនិងលាវែងពីលោកិយដើម្បីថ្ម
វាយខ្លួនក្នុងការគោរពបូជានោះទេ។
ជីវិតរបស់យើងត្រូវតែបានដូចជាជីវិត
ព្រះគ្រីស្ទ ទោះបីជានៅក្នុងព្រៃភ្នំក្រំថ្ម
ឬនៅក្នុងហ្វូងមនុស្ស។
មនុស្សណាក៏ដែលមិនធ្វើអ្វីសោះក្រៅពី
ការអធិស្ឋាន
នោះនឹងឈប់អធិស្ឋាននៅពេលដ៏ខ្លីបូ
ក៏ការអធិស្ឋានរបស់គេនឹងក្លាយជាទុ
លាប់។

នៅពេលដែលមនុស្សញែកខ្លួនគេចេញពីជីវិតនៃសង្គមមនុស្ស

ចេញឆ្ងាយពីរង្វង់ភារកិច្ចរបស់អ្នកគ្រីស្ទាន និងការទ្រាំទ្រឈឺឆ្កាង

នៅពេលដែលគេឈប់ធ្វើការយ៉ាងសមោះត្រង់អស់ពីចិត្តដើម្បីព្រះជាម្ចាស់ដែល

ធ្វើការយ៉ាងស្មោះអស់ពីចិត្តសម្រាប់រូបគេ

នោះគេបាត់បង់នូវគោលការណ៍ដ៏សំខាន់មែការអធិស្ឋាន

ហើយគេគ្មានទឹកចិត្តដើម្បីធ្វើការបូជាថ្វាយព្រះឡើយ។

ការអធិដ្ឋានរបស់គេទាំងប៉ុន្មាននឹងគ្រាន់តែជាបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួន

និងបំរើភាពអាត្មានិយមតែប៉ុណ្ណោះ។

គេមិនអាចអធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់មនុស្សជាតិ

ឬការលើកតំកើងឡើងនៃអាណាចក្រ
នៃព្រះគ្រីស្ទ
ហើយគេមិនបានសូមនូវកម្លាំងដែល
សម្រាប់ធ្វើការដែរ។

យើងទទួលបានបរាជ័យ
នៅពេលដែលយើងធ្វេសប្រហែសនូវ
សិទ្ធិសម្រាប់រូប រួមដើម្បីចំរើនកម្លាំង
និងលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុង
ការងារបំរើព្រះជាម្ចាស់។

សច្ចៈភាពនៃពញ្ញះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ពិ
តជាបាត់នូវសភាពសសរើក
និងសារៈសំខាន់នៅក្នុងអារម្មណ៍របស់
យើង។

ចិត្តរបស់យើងឈប់ទទួលបានពន្លឺ
និងមិនបានលុះតាមតម្លៃពលដ៏បរិសុទ្ធ
ហើយយើងក៏ធ្លាក់ចុះខ្លួនថយខាងផ្នែក
ព្រលឹងវិញ្ញាណនៅក្នុងរង្វង់អ្នកគ្រីស្ទ

ន។

យើងបាត់បង់មនុស្សជាច្រើនដោយការខ្វះខាតនូវការអាណិតអាសូរដល់គ្នាទៅវិញទៅមក។

អ្នកឯណាដែលបង្ខំខ្លួនសម្រាប់តែខ្លួនឯង

គឺមិនបានបំពេញនូវមុខងារដែលព្រះជាម្ចាស់បានតាក់តែងមកទេ។

ការអប់រំត្រឹមត្រូវនៅក្នុងធម្មជាតិរបស់យើង

នូវលក្ខណៈនៃការទាក់ទងគ្នាក្នុងសង្គម

នាំឲ្យយើងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់អ្នកដទៃ

និងជាមធ្យោបាយនៃការចំរើនលូតលាស់និងជាថាមពលសម្រាប់យើងនៅក្នុងការងារនៃព្រះជាម្ចាស់។

ប្រសិនបើអស់អ្នកគ្រីស្ទាននឹងរូបរមគ្នា
និយាយប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយ
នូវសេចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះជាម្ចាស់
និងសច្ចភាពដ៏មានតម្លៃនៃការប្រោស
លោះនោះចិត្តរបស់គេនឹងបានប្រពៃ
ឡើងហើយគេនឹងកែលម្អដល់គ្នាទៅវិ
ញទៅមកដែរ។

យើងអាចរៀនជាដាច់ខាតថា ថ្ងៃថ្ងៃមទៀត
អំពីព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់យើ
ងដើម្បីទទួលនូវការពិសោធន៍ថ្មីៗ
នៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់
ហើយយើងមានចំណង់ចង់ថ្លែងអំពី
សេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់។
នៅពេលដែលយើងធ្វើដូច្នោះចិត្តរបស់
យើងនឹងបានកក់ក្តៅ
និងប្រកបដោយការលើកទឹកចិត្តយ៉ាង
ខ្លាំង។ ប្រសិនបើយើងគិតនិងនិយាយ
តែអំពីព្រះយេស៊ូកាន់តែខ្លាំងឡើង

ប៉ុន្តែនិយាយតែបន្តិចបន្តួចសម្រាប់ខ្លួន
យើង

នោះយើងកាន់តែទទួលបាននូវវត្តមាន
នៃព្រះជាម្ចាស់កើនឡើងជាលំដាប់។

ប្រសិនបើយើងគិតអំពីព្រះឲ្យបានញឹក
ញាប់ដូចដែលយើងទទួលបាននូវភស្តុតាង
នៃការថែរក្សារបស់ទ្រង់ចំពោះយើង

នោះយើងគួរតែនឹកដល់ទ្រង់នៅក្នុងចិត្ត
គួរបស់យើងជានិច្ច

យើងគួរតែមានអំណររីករាយនឹងថ្ងៃ
អំពីទ្រង់

និងសរសើរតំកើងដល់ទ្រង់ជានិច្ចដែរ
។

យើងនិយាយអំពីវត្តបណ្តោះអាសន្នពី
ព្រោះយើងមានការចាប់អារម្មណ៍ទៅ
លើវត្តទាំងនោះ។

យើងនិយាយទៅកាន់មិត្តភក្តិរបស់

យើងពីព្រោះយើងស្រលាញ់គេ..សេចក្តី
អំណរសប្បាយនិងការទុក្ខព្រួយរបស់
យើងនៅជាប់នឹងគេ។

ប៉ុន្តែមានមូលហេតុដ៏ធំធេងតិចគណនា
ជាងនេះដែលធ្វើឲ្យយើងស្រលាញ់
ព្រះជាម្ចាស់ជាងស្រលាញ់មិត្តភក្តិ
នៃលោកិយរបស់យើង។

គឺជាសភាវៈនៃធម្មជាតិនៅក្នុងលោក
នេះ

ដែលព្រះជាម្ចាស់ជារបស់ទីមួយនៅក្នុង
គំនិតរបស់យើង។

យើងនិយាយអំពីសេចក្តីសប្បុរសរបស់
ទ្រង់

ហើយថ្លែងប្រាប់គេអំពីព្រះចេស្ដារបស់
ទ្រង់។ អណោយទានដ៏ច្រើនក្រៃលែង
ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រគល់ឲ្យយើង
មិនមែនសម្រាប់ឲ្យយើងយកមកបំពេញ
មិត្តភក្តិគំនិតនិងសេចក្តីស្រលាញ់ខ្លួន

យើងផ្ទាល់ដែលនាំឲ្យយើងគ្មានអ្វីថ្វាយទៅទ្រង់វិញនោះទេ។

អំណោយទានទាំងនោះគឺជាការរំលឹកដ៏ញឹកញាប់ដល់រូបយើងអំពីព្រះជាម្ចាស់

ហើយបានផ្សារភ្ជាប់យើងទៅនឹងចំណង់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការដឹងគុណទៅដល់ព្រះដ៏សប្បុរស។

យើងនៅជិតទីទំនាបបំផុតនៃផែនដី។ ចូរយើងងើយបែរក្រិសែចក្ខុរបស់យើងសម្លឹងទៅឯទ្វារបើកចំហរនៃទីបរិសុទ្ធនៅឯនគរស្ថានសួគ៌ ជាទីដែលពន្លឺនៃសិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចាំងភ្លឺចិញ្ចែងជះទៅព្រះភ័ក្រ្តនៃព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់ដែល“អាចជួយសង្គ្រោះយើងសព្វគ្រប់បាន..គឺដល់មនុស្សទាំង

ឯអស់ដែលចូលទៅឯព្រះដោយសារទុរង្គ”..ហេតុ ៧:២៥។

យើងត្រូវសរសើរតំកើងទ្រង់ថែមទៀត “ដោយព្រោះសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់

ហើយដោយព្រោះអស់ទាំងការអស្ចារ្យដែលទ្រង់បានប្រោសដល់កូនចៅនៃមនុស្សជាតិ”..ទំនុកតំកើង

១០៧:២៥។ ការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនមែនគ្រាន់តែការអង្វរសុំនិងទទួលប៉ុណ្ណោះទេ។

ចូរយើងកុំគិតតែអំពីសេចក្តីប្រាថ្នារបស់យើងហើយពុំដែលគិតអំពីផលប្រយោជន៍ដែលយើងបានទទួលនោះ។

យើងមិនអធិស្ឋានឲ្យច្រើនលើសលប់ពេកដោយគ្មានថ្វាយសេចក្តីអំណរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់។

យើងជាអ្នកទទួលបាននិច្ចនូវសេចក្តីសន្តោសប្រោសប្រណីរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែយើងបង្ហាញការដឹងគុណតែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។

យើងសរសើរតម្លើងទ្រង់តែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណាចំពោះអ្វីៗដែលទ្រង់បានធ្វើចំពោះយើង។

ពីបូរណកាលនៅពេលគេមកជួបជុំគ្នាដើម្បីធ្វើការងាររបស់ទ្រង់ព្រះយេហូវ៉ាបានណែនាំកូនចៅអ៊ីស្រាអែលថា:

“ត្រូវឯងរាល់គ្នាបរិភោគនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងហើយឯងនិងពួកគ្រួសារឯងត្រូវអរសប្បាយឡើងដោយព្រោះគ្រប់ទាំងរបស់ដែលឯងលូកទៅចាប់យកទាំងប៉ុន្មាននោះគឺព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងបានបុរទានពរដល់ឯងហើយ” ..ចោទិយកថា

១២:៧ ។

កិច្ចការដែលធ្វើឡើងដើម្បីថ្វាយសិរីល្អ
ដល់ព្រះជាម្ចាស់
ត្រូវតែធ្វើឡើងដោយអំនររីករាយ..ដោយ
ទំនុកសរសើរ តំកើង
និងអរព្រះគុណ
គឺមិនមែនដោយភាពក្រៀមក្រំ
និងទុក្ខព្រួយឡើយ ។

ព្រះជាម្ចាស់នៃយើងគឺជាព្រះវរបិតាដែល
ប្រកបដោយភាពស្រឡាត់
និងសន្តោសប្រោសប្រណី ។
យើងមិនត្រូវមើលកិច្ចការបម្រើទ្រង់ថា
ជាការងារប្រកបដោយភាពក្រៀមក្រំនិង
ឆ្ងល់ណាមួយនោះទេ ។
យើងគប្បីមានអំណរសប្បាយនឹងថ្វាយ
បង្គំទ្រង់
និងរួមចំណែកក្នុងកិច្ចការថ្វាយទ្រង់ ។

ព្រះជាម្ចាស់ពិតជានឹងមិនឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់ប្រោសប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ធំធេងនោះឲ្យសម្តែងហាក់ដូចជាទ្រង់ជាចៅហ្វាយដ៏តឹងរឹងម៉ដ្ឋចិត្តនោះទេ។

ទ្រង់គឺជាកល្យាណមិត្តរបស់យើងប្រទានព្រះពរកំសាន្តចិត្តយើងបំពេញចិត្តយើងនូវអំណរវិភាយនិងសេចក្តីស្រលាញ់។

ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យចង់ឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់មានការសុខស្រួលក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់និងសេចក្តីអំណរវិភាយជាជាងការនឿយលំបាកនៅក្នុងការងាររបស់ទ្រង់ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។

ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យចង់ឲ្យអ្នកណាដែលចូលមកគោរពបូជាទ្រង់និងពាំនាំជាមួយគេនូវអារម្មណ៍ដ៏មានតម្លៃនៃការថែរក្សានិងសេចក្តីស្រលាញ់របស់

សំទ្រង់ដែលគេអាចមានអំណរសប្បាយ
នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការប្រកបអាជីវកម្ម
ទាំងឡាយក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ
និងដើម្បីអាចទទួលព្រះគុណសម្រាប់
ដោះស្រាយដោយស្មោះត្រង់និងជឿ
ជាក់នៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការទាំងអស់។
យើងត្រូវផ្ដល់គំនិតទៅឯឈើឆ្កាងរបស់
ទ្រង់។ ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់
និងការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កា
ង
គឺជាកម្មវត្ថុដ៏សំខាន់ក្នុងការសញ្ជឹងគិត
ការសន្ទនា
និងក្នុងមនោសញ្ចេតនាជីវិតរាយជាទី
បំផុត របស់យើង។
យើងត្រូវតែចងចាំនៅក្នុងអារម្មណ៍រប
ស់យើងគ្រប់ទាំងព្រះពរ
ទាំងឡាយដែលយើងបានទទួលអំពីពុ
រះជាម្ចាស់

ហើយនៅពេលដែលយើងយល់ច្បាស់
នូវសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ធំធេងចំពោះទ្រង់។

យើងគួរតែយល់ព្រមទុកចិត្តលើព្រះហស្ត
ស្រឡាញ់បានបោះភ្ជាប់ទៅនឹងឈើឆ្កាង
ដើម្បីរូបយើងរាល់គ្នា។

ការសរសើរតម្កើងអាចនាំព្រលឹងយើង
ឈានទៅឡើងឯស្ថានសួគ៌។

ពពួកទេវតាគោរពបូជាព្រះជាម្ចាស់នៅ
ឯនគរស្ថានសួគ៌ដោយនូវចម្រៀងនិង
តន្ត្រី..ហើយនៅពេលដែលយើងសម្តែង
អំណរអរព្រះគុណរបស់យើងៗក៏ថ្វាយ
បង្គំដល់ទ្រង់ដូចជាពពួកទេវតានៃនគរ
ស្ថានសួគ៌នោះដែរ។

អ្នកណាដែលថ្វាយដង្ហាយជាសេចក្តីអរ
ព្រះគុណនោះក៏សរសើរតម្កើងអញ
ដែរ..ទំនុកតម្កើង ៥០:២៣។

ចូរយើងដែលប្រកបដោយអំណរកោត

ខាចចូលមកចំបពោះព្រះដ៏បង្កើតលោក
ក៏យដោយក៏ អំណរព្រះគុណ
និងសម្លេងពពោះរណ្តំផង..អេសាយ ៥
២:៣ ។

ជំពូក ១២ —

តើត្រូវធ្វើយ៉ាងណាចំពោះមន្ទិលសង្ស័យ

មានមនុស្សជាច្រើន

ជាពិសេសអ្នកដែលមានការពិសោធន៍
នៅក្នុងខ្លួននៅក្នុងជីវិតជាអ្នកគ្រិស្ដាន
ដែលមាពេលខ្លះមានបញ្ហានៃចម្ងល់ដែល
មិនចេះចប់មិនចេះហើយ។

មានរឿងរ៉ាវជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
ដែលគេមិនអាចពន្យល់បានឬក៏មិនអា
ចយល់បាន។

ឆ្លៀតឱកាសនេះអារក្សសាតាំងបានប្រ
កែការទាំងនេះជាមធ្យោបាយធ្វើឲ្យរង
គោះរង្វើសេចក្តីជំនឿរបស់គេ
ហើយថាជាការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ
ជាម្ចាស់។ គេដណ្តឹងសួរថា

“តើខ្ញុំអាចស្គាល់ផ្លូវនៃសេចក្តីសុច្ឆរិត
បានដោយរបៀបណា?”

ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរពិតជាព្រះបន្ទូលរបស់
ព្រះជាម្ចាស់មែន

តើធ្វើដូចម្តេចទើបខ្ញុំអាចរួចផុតអំពីសេ
ចក្តីមន្ទិលសង្ស័យ

និងការភ័ន្តច្រឡំទាំងនោះទៅបាន?

ព្រះជាម្ចាស់មិនតម្រូវឲ្យយើងមានជំ
នឿ

ដោយគ្មានផ្តល់នូវភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់
ដែលជាគ្រឹះមូលដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ
របស់យើងនោះឡើយ។

ភាពបិតបេរបស់ទ្រង់លក្ខណៈរបស់ទ្រង់
រង់សច្ចភាពនៃបន្ទូលរបស់ទ្រង់

ស្ថាបនាឡើងដោយទីបន្ទាល់ដែលមាន
ហេតុផល ហើយបរិបូណ៌ផង។

ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មិនបានបំបាត់ចោល

នូវលទ្ធភាពនៃការមោះមន្ទិលចោលចេញទេ។

សេចក្តីជំនឿរបស់យើងបិតនៅលើភស្តុតាង

មិនមែនបិតនៅលើការសម្តែងឡើយ។ អ្នកណាដែលមានចំណង់នឹងឆ្ងល់នោះ នឹងមានឱកាសសម្រាប់ការឆ្ងល់សង្ស័យ។

រីឯអស់អ្នកណាដែលមានចំណង់ចង់ដឹងការពិត

នោះនឹងរកឃើញនូវភស្តុតាងជាច្រើនដែលជាបង្អែកនៃសេចក្តីជំនឿ។

គំនិតប្រាជ្ញានៃមនុស្សជាតិធម្មតាមិនអាចយល់បានឲ្យបានពេញលេញនូវលក្ខណៈ

ឬការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។

ព្រះដ៏បរិសុទ្ធនឹងបិតនៅជាសេចក្តីអាថ៌
កំបាំងដ៏ជ្រាលជ្រៅ

ចំពោះអ្នកដែលមានប្រាជ្ញាល្អាសវៃបំ
ផុតដែលទទួលបានការរៀនសូត្របាន
ខ្ពង់ខ្ពស់ទៅវិញ។

បើអ្នកខំស្វែងរកតើនឹងអាចស្គាល់ស
ភាពនៃព្រះបានឬយល់ដល់
សេចក្តីគ្រប់លក្ខណ៍របស់ព្រះដ៏មានពុ
រះចេស្តាបានដែរឬទេ?

“ព្រោះប្រាជ្ញាទ្រង់នោះខ្ពង់ជាងស្ថាន
សក្តីទៅទៀត

តើអ្នកអាចនឹងធ្វើយ៉ាងណាបាន
ជ្រៅជាងស្ថានយុព្រលឹងមនុស្សស្លាប់
ផង ធ្វើដូចម្តេចឲ្យអ្នកយល់បាន”..យ៉ូហ
១១:៧.៨។

សារីកប៊ីលឧទានថា: “អើហ្ន
ប្រាជ្ញានឹងចំណេះដ៏បរិបូណ៌របស់ព្រះ

ជ្រៅណាស់តើ! ឯព្រះតម្រិះរបស់ទ្រង់
តើមានអ្នកណានឹងស្ងប់បាន?

ហើយផ្លូវទ្រង់តើមានអ្នកណានឹងរកតា
មបាន”..រូម ១១:៣៣។

ក៏ប៉ុន្តែទោះជាពពក

និងភាពអន្តិការហ្ន៎ព័ទ្ធជុំជិតទ្រង់ក៏ដោយ
ក៏សេចក្តីស្ងប់រិត

និងសេចក្តីយុត្តិធម៌ជាគ្រឹះនៃបណ្តឹងរបស់
ទ្រង់..ទន្ទឹមតម្លើង ៩៧:២។

យើងអាចយល់បាននូវការប្រាស្រ័យរបស់
ទ្រង់ជាមួយយើង

ហើយដោយសារតែមូលហេតុដែលទ្រង់
បានធ្វើឡើង

នោះបណ្តាលឲ្យយើងអាចមើលឃើញ
នូវសេចក្តីស្រលាញ់

និងមេត្តាករុណាដ៏គ្មានព្រំដែនដែលផ្តល់
សារភ្ជាប់ទៅនឹងអំណាចដ៏គ្មានទីកំណត់
ដែរ។

យើងអាចយល់យ៉ាងច្រើននូវព្រះរាជបំណងរបស់ទ្រង់ដែលជាគុណប្រយោជន៍ និងសេចក្តីល្អប្រពៃរបស់យើង។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងនៅតែទុកចិត្ត

ទៅលើព្រះហស្តនៃព្រះដ៏មានគ្រប់ទាំងចេត្តា

និងព្រះហឫទ័យដែលពោរពេញទៅដោយសេចក្តីមេត្រីភាព។

— ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដូចជាអត្ថិចរិករបស់ទ្រង់ដែលជាម្ចាស់នៃការទាំងអស់

បង្ហាញនូវសេចក្តីអាថ៌កំបាំងដោយមនុស្សសាមញ្ញមិនអាចនឹងយល់បានដោយពេញលេញឡើយ។

ចំណូលនៃអំពើបាបមកក្នុងលោកិយ.. ការយោនយកកំណើតជាមនុស្សរបស់

ព្រះគ្រីស្ទ.. ការបង្កើតជាថ្មីនៃមនុស្ស..
ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់(ព្រះគ្រីស្ទ)

ង

កិច្ចការដ៏ច្រើនផ្សេងទៀតដែលលើកប
នាញនៅក្នុងព្រះគម្ពីររបស់សុទ្ធិមានន័យ
អាថ៌កំបាំង

ដ៏ជ្រាលជ្រៅហួសពីប្រាជ្ញានៃមនុស្ស
ជាតិអាចពន្យល់បាន

ឬមិនអាចទាំងយល់ច្បាស់លាស់ទៀត
ផង។

យើងគ្មានហេតុផលអ្វីនឹងមន្ទិលសង្ស័យ
អំពីការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ

គឺព្រោះយើងមិនអាចយល់ដឹងនូវអាថ៌
កំបាំងនៃផែនការរបស់ទ្រង់ឡើយ។

នៅក្នុងពិភពដែលយើងរស់នៅនេះយើង
ម្នាក់ៗហ៊ុំព័ទ្ធដោយអាថ៌កំបាំងដែល
យើងមិនអាចប្រមើលមើលបាន។

ទំរង់នៃជីវិតដ៏សាមញ្ញបំផុតមួយក៏មាន

បញ្ហាអាថ៌កំបាំង

ដែលសូម្បីតែទស្សនវិទូដ៏ឈ្លាសវៃក៏មិនអាចមានលទ្ធភាពនឹងបកស្រាយបានដែរ។

គ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ពោរពេញទៅ

ដោយភាពអស្ចារ្យ

ដែលលើសអំពីការស្រមៃគិតរបស់យើង។

តើយើងមិនដឹងទេឬអីថាសូម្បីតែនៅក្នុងពិភពនៃព្រលឹងវិញ្ញាណ (Spiritual world) ក៏គង់មានអាថ៌កំបាំងជាច្រើនដែលយើងមិនអាចយល់បានដែរ។

ការដែលពិបាកនឹងយល់នោះគឺបិតនៅលើភាពកំសោយនិងភាពចង្អៀតចង្អល់នៃចិត្តមនុស្សលោកយើងតែប៉ុណ្ណោះ។

ព្រោះជាម្ចាស់បានផ្តល់ឲ្យយើងនូវព្រះគម្ពីរដែលមានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់អំពីល

ក្នុងណាៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយយើងមិនត្រូវមានការសង្ស័យអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ឡើយ
ពីព្រោះយើងមិនអាចយល់ឲ្យអស់ពីអាថ៌កំបាំងទាំងឡាយ
នៃផែនការសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

សារ៉ាពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថាៈ
“នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមានសេចក្តីខ្លះដែលពិបាកយល់
ហើយដែលពួកអ្នកខ្លះល្ងង់
និងពួកអ្នកដែលមិនខ្ជាប់ខ្ជួនគេបង្វែរនយនៃសេចក្តីទាំងនេះ
ដូចគេបង្វែរបទគម្ពីរឯទៀតៗដែរឲ្យខុសគេត្រូវវិនាស”..ពេត្រុសទី២ ៣:១៦។
អ្នកដែលមានការសង្ស័យច្រើនជ្រើសសេចក្តីលំបាកនិងយល់នៃព្រះគម្ពីរបរិ

សុទ្ធ ។

ប៉ុន្តែទោះជាមានសេចក្តីបែបនេះកើត
ឡើងក៏ដោយ

ក៏ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគម្ពីរគ្នានដំនើរ
រឿងរ៉ាវនៃព្រះជាម្ចាស់ដោយអំណាចម
ក៏អំពីព្រះ ។

ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរគ្នានដំនើររឿងរ៉ាវនៃ
ព្រះជាម្ចាស់ដែលអាចធ្វើឲ្យយើងយល់
បានដោយងាយ.. ប្រសិនបើប្រាជ្ញាមនុ
ស្ស័យដែលមានព្រំដែន

អាចយល់បាននូវភាពអស្ចារ្យនៃព្រះជា
ម្ចាស់នោះនឹងគ្នានអ្វីសម្គាល់ពីព្រះឡើ
យ ។ ភាពដ៏អស្ចារ្យសម្បើម

និងអាចកំបាំងនៃផ្ទៃរឿងដែលព្រះគម្ពីរ
បានបង្ហាញ

បានញាំងចិត្តយើងឲ្យមានដំនឿថា
នោះប្រាកដជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចា
ស់មែន ។

ព្រះគម្ពីររបរិសុទ្ធបានបើកសម្តែងនូវស
ច្ចុភាពដោយភាពសាមញ្ញបំផុតនិងស
មស្របតាមសេចក្តីត្រូវការ

និងបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សលោក
ដែលញ៉ាំងឲ្យអ្នកចេះដឹងជ្រៅជ្រះមាន
ការស្នើចសរសើរ

និងមានការចាប់អារម្មណ៍ក្នុងខណៈដៃ
លអ្នកល្ងង់ខ្លៅនិងមានចិត្តទន់ទាបអា
ចមើលឃើញផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីសង្គ

ពោះ។ សច្ចុភាពដ៏សាមញ្ញ
ដែលបានបញ្ជាក់មកនេះមិត្តនៅលើរឿ
ងរ៉ាវដ៏សំខាន់

នៅខ្ពស់ឆ្ងាយផុតពីអំណាចមនុស្ស
ដែលអាចនឹងយល់បាន

ដែលយើងអាចទទួលបានដោយសារ
តែព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលប្រកាស
ប្រាប់យើងតែប៉ុណ្ណោះ។

ផែនការប្រោសលោះបានលាតត្រីដាង
ចំហចំពោះយើង

ប្រយោជន៍ឲ្យមនុស្សគ្រប់ប្រាណអាច
មើលឃើញ

ជំហានដែលគេនឹងត្រូវហានឆ្ពោះទៅ
កាន់ការលន់ត្អូបាប..ទៅកាន់ព្រះជាម្ចា
ស់

និងសេចក្តីជំនឿតម្រង់ទៅឯព្រះយេស៊ូ
គ្រីស្ទជាម្ចាស់

ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះ
ជាម្ចាស់ទៅតាមមធ្យោបាយដែលទ្រង់
បានគ្រោងទុក។

នៅក្នុងសច្ចភាពដែលងាយនឹងយល់
បានក៏ដោយ

ក៏គង់មានភាពអាថ៌កំបាំងនៃសិរីល្អរប
ស់ទ្រង់

ដែលជ្រៅលើសអស់ទាំងចិត្តដែលខំ
ស្វែងរក ក៏ប៉ុន្តែអំណាចនេះ

នឹងបើកសម្តែងដោយសេចក្តីជំនឿបា
នឃើញវិញ។

ពេលណាគេសិក្សាព្រះគម្ពីរបានកាន់
តែច្រើនឡើង

នោះគេនឹងមានសេចក្តីជំនឿកាន់តែមាំ
មួនឡើងដែរប្រាកដក្នុងចិត្តថាៈ

“នោះគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះដ៏រស់”។

ការលើកហេតុផលរបស់មនុស្សលោក
ត្រូវតែឱនក្រាបចំពោះភាពដ៏មហាស្មារត្យ
នៃការបើកសម្តែងនៃព្រះជាម្ចាស់។

ដើម្បីទទួលស្គាល់ថាឃើងមិនអាចយ
ល់

សច្ចធម៌នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នោះ
ឃើងត្រូវតែយល់ថាប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស
សឃើង

មិនអាចយល់បានពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ
ឡើយ។

តើធ្វើដូចម្តេចឲ្យយើងយល់ពីបំណង
ហឫទ័យនៃព្រះដ៏សព្វញ្ញាណទៅបាន
? ដោយព្រោះតែមិនអាចយល់
ដឹងគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាថ៌កំបាំងទាំង
នោះហើយ ដែលអ្នកមេឆ្ងល់
និងពួកអ្នកមានចិត្តមិនស្មោះត្រង់មិនព្រម
ទទួលស្គាល់ព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់
។

សូម្បីអ្នកដែលកាន់តាមព្រះគម្ពីរបរិសុ
ទ្ធផង់ទាំងឡាយក៏មិនអាចចូលរួមចាក់
ផុតពីគ្រោះថ្នាក់ត្រង់ចំនុចនេះបានគ្រ
ប់គ្នានោះដែរ។

សារីក៏របស់ព្រះមានប្រសាសន៍ថាៈ
“ចូរមើលចុះបងប្អូនអើយ!
ក្រែងលោក្តីចំណោមអ្នករាល់គ្នាណា
ម្នាក់មានចិត្តដែលមិនជឿ
ដែលទាញអ្នកឲ្យបែរចេញ
ឆ្ងាយអំពីព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់”..ហោពុ

វិ ៣:១២។

ជាការត្រឹមត្រូវណាស់ដែលយើងសិក្សា
សាឲ្យបានច្បាស់និងឲ្យត្រូវតាមការប
ង្ហាត់បង្រៀននៃព្រះគម្ពីរវិសុទ្ធ
និងសែងយល់ឲ្យបានដល់ សេច
ក្តីដំរៅនៃព្រះជាម្ចាស់..ភូរិទ្ធិសុខ
២:១០តាមតែសេចក្តីទាំងនោះដែលបើ
កសម្តែងក្នុងព្រះគម្ពីរ។

ព្រះគម្ពីរចែងថា:

អស់ទាំងសេចក្តីអាថ៌កំបាំងនោះស្រេច
នៅលើព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើង..រីឯ
សេចក្តីបើកសម្តែងទាំងប៉ុន្មាននោះជា
ស្រេច

នៅលើយើងរាល់គ្នាវិញ..ចោទិយកថា
២៩:២៨។

កិច្ចការរបស់អារក្សសាតាំងវិញគឺអស់
ទាញមនុស្សណាដែលមានចិត្តមន្ទិល
សង្ស័យអំពីព្រះ។

មោទនភាពបានចូលលាយឡំជាមួយ
នឹងការពិនិត្យពិចារណាទៅលើសច្ចៈធម៌
នៃព្រះគម្ពីរ

ដែលនាំឲ្យគេបាត់បង់ការអត់ធ្មត់
និងការទទួលអារម្មណ៍ដូចជាការបរាជ័យ

ប្រសិនបើគេមិនអាចពន្យល់គ្រប់ផ្នែក
នៃព្រះគម្ពីរឲ្យសមស្របទៅតាមចំនង់
ពេញចិត្តរបស់គេ។

គេគិតថាការដែលមិនយល់នូវព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ

គឺជាការអាម៉ាសមុខមួយយ៉ាងខ្លាំង។

គេគ្មានសុឆន្ទៈនឹងរង់ចាំ

ដោយសេចក្តីអំណត់អត់ធ្មត់ដល់ព្រះ

ជាម្ចាស់យល់ថាជាការសមល្មមនឹងបើក
បង្ហាញការពិតឲ្យគេបានដឹង។

គេយល់ថាប្រាជ្ញាមនុស្សដែលគ្មានជំនួយ
ពីព្រះនោះគឺគ្រប់គ្រាន់នឹងអាចយល់

ល់នូវអត្ថន័យនៃព្រះគម្ពីរ..ដោយការខ្វះខាតទាំងនេះគេប្រាកដជាបដិសេធនូវអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាការពិតណាស់

ដែលមានទ្រឹស្តី និងគោលលទ្ធិប្រកបដោយប្រជាប្រិយភាពជាច្រើនដែលយើងតែងសន្មតថាបានដកស្រង់មកអំពីព្រះគម្ពីរ តែការបង្ហាត់បង្រៀនវិញគ្មានមូលដ្ឋានហើយការពិតការបង្រៀនអស់ទាំងនេះគឺផ្ទុយស្រលះទាំងស្រុងពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរផង។

បញ្ហាអស់នេះបានបង្កើតឡើងនៅការមោះមន្ទិលនិងភាពអល់អែកដល់មនុស្សជាច្រើន។

ការអស់ទាំងនេះមិនអាចចោទប្រកាន់ទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទេ គឺវាកើតឡើងដោយការយល់ខុសរបស់

សំមនុស្សទូលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ
តើ។

ប្រសិនបើមនុស្សដែលជាសមិទ្ធិផល
របស់ព្រះ

មានលទ្ធភាពអាចនឹងយល់បានពេញ
ដ៏បរិបូណ៌អំពីព្រះនិងការងាររបស់ទ្រង់
នោះគេនឹងលែងមានការរកឃើញនូវ
សច្ចធម៌តទៅទៀតបាន

ក៏នឹងលែងមានការរីកចម្រើននៅក្នុងចំ
ណោះវិជ្ជានិងសមិទ្ធិផលនិងឈប់លូត
លាស់ទៅមុខទៀត។

ចូរឲ្យយើងថ្លែងអំណរគុណដល់
ព្រះជាម្ចាស់ដែលរាំងទប់ឲ្យការនេះកើ
តទៅបាន។

ព្រះជាម្ចាស់គឺគ្មានអ្វីកំណត់បានឡើយ
។ នៅក្នុងទ្រង់មាន

“កំណប់នៃប្រាជ្ញានិងចំណេះវិជ្ជា”..ភ្ជ

លុស ២:៣ ។

ទោះបីជាមនុស្សខំស្រាវជ្រាវ
ខំរៀនសូត្ររហូតដល់ទីបំផុតក៏ដោយ
ក៏គេមិនអាចរៀនឲ្យអស់នូវកំណប់ប្រា
ជ្ញារបស់ទ្រង់ សិរីល្អរបស់ទ្រង់
និងអំណាចរបស់ទ្រង់បានដែរ ។

ព្រះមានព្រះហឫទ័យចង់ឲ្យរាស្ត្រទ្រង់
បានឃើញការសម្តែងសច្ចធម៌នៃព្រះប
នូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងជីវិតរស់នៅរប
ស់គេម្នាក់ៗ ។

មានតែមធ្យោបាយមួយប៉ុណ្ណោះ
ដែលអាចធ្វើឲ្យគេអាចទទួលបានចំ
ណេះវិជ្ជាទាំងនេះបាន ។

យើងអាចទទួលបានការយល់ដឹង
នូវព្រះបនូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរ
យៈការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុ
ណ្ណោះ ។ “អូដែលព្រះជាម្ចាស់ដឹង

គឺគ្មានមនុស្សលោកណាអាចដឹងបាន
ឡើយ

ក្រៅអំពីព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះជាម្ចាស់”..
កូរិនថូស១ ២:១១។

“ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណនៃទ្រង់ស្ទង់មើលគ្រប់
បទាំងអស់ព្រមទាំងសេចក្តីជ្រាលជ្រៅ
នៃព្រះដែរ”..កូរិនថូស១ ២:១០។

ឯព្រះបន្ទូលសន្យានៃព្រះអង្គសង្គ្រោះ
គឺ“កាលណាព្រះអង្គដែលជាព្រះវិញ្ញា
ណនៃសេចក្តីពិតបានមកដល់

នោះទ្រង់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងគ្រឹ
បទាំងសេចក្តីពិត

ដ្បិតទ្រង់នឹងយកសេចក្តីតម្រូវអំពីខ្ញុំម
ក៏ប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា”..យ៉ូហាន
១៦:១៣.១៤។

ព្រះជាម្ចាស់មានចំណង់ឲ្យមនុស្សលោ
ក

ប្រើប្រាស់នូវអំណាចនៃការពិចារណារបស់គេ

ដើម្បីការសិក្សាព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធដែលនឹងផ្តល់ភ្នំម្នាងនិងលើកតម្កើងនូវអារម្មណ៍របស់គេដែលគ្មានការរៀនសូត្របែបណាអាចប្រដូចបាន។

ក៏ប៉ុន្តែយើងត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ននឹងមូលហេតុនៃការលើកសរសើរដំកើងខ្លួនឯងដែលជាចំនុចនៃភាពកំសោយនិងគុណវិបត្តិនៃមនុស្សជាតិ។

ប្រសិនបើយើងមិនចង់ឲ្យព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាម្ចាស់លាក់កំបាំងអំពីការយល់ដឹងរបស់យើង

ដែលតែងតែធ្វើឲ្យសេចក្តីពិតដ៏ងាយស្រួលបែរ ជាមនយល់ទៅវិញនោះ យើងត្រូវតែធ្វើភាពសាមញ្ញនិងមានជំនឿដូចជាក្មេងតូចដែលរៀបខ្លួនជាសុរេចដើម្បីរៀន

និងអង្វរសិលេចក្តីជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ ។ ការយល់ដឹងពីអំណាច
និងគិតបណ្ឌិតរបស់ព្រះ
និងការខ្វះសមត្ថភាពរបស់យើង
ក្នុងការយល់ដឹងដល់ភាពអស្ចារ្យនៃព្រះ
រះជាម្ចាស់ និងជំរុញឲ្យ
យើងបន្តនិចិត្តដោយសុភាពរាបសារ។
យើងត្រូវតែបើកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឲ្យ
យដូចជាយើងចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់
ព្រះអង្គដោយក្តីស្ងប់ស្ងើង។
នៅពេលដែលយើងមកសិក្សាព្រះគម្ពីរ
យើងត្រូវដឹងថាមានអំណាចដែលលើសលប់
លើអស់ទាំងហេតុផលទាំងប៉ុន្មាន
មាន
និងប្រាជ្ញាផងទាំងឡាយយើងត្រូវតែឱ្យ
នលំទោនទៅឯ
“ព្រះជាម្ចាស់” ដ៏មហាស្មារ្យ។

មានបញ្ហាជាច្រើនដែលហាក់ដូចជាលំបាក

ឬបែបស្រពិចស្រពិលដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឲ្យទៅជាសាមញ្ញ

និងងាយស្រួលនឹងយល់ចំពោះអ្នកដែលស្វែងរកឲ្យបានយល់នូវបញ្ហាទាំងនោះ។

បើគ្មានការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ យើងនឹងមុខជា

នៅបន្តការឃ្នាតឆ្ងាយពីសច្ចធម៌នៃព្រះគម្ពីរ ឬនៅតែយល់ខុសអំពីព្រះគម្ពីរ។

មានការអានព្រះគម្ពីរខ្លះគ្មានបានទទួលផលប្រយោជន៍អ្វីដែរ

ហើយក៏បណ្តាលឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ជារដ្ឋមានថែមទៀតផង។

នៅពេលណាដែលគេបើកព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

ដោយគ្មានសេចក្តីកោតខ្លាច

និងដោយគ្មានការអធិស្ឋានដល់ព្រះ..

នៅពេលណាដែលចិត្តគំនិត

និងសេចក្តីស្រឡាញ់មិនផ្ដោតភ្ជាប់ទៅ

លើព្រះជាម្ចាស់ឬមិនចុះសម្រុងជាម្ល

យព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់

នោះទឹកចិត្តរបស់គេនឹងត្រូវល្អកកក

ដោយសេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យ

ហើយនៅពេលដែលសិក្សាព្រះគម្ពីរ

ចម្ងល់ដ៏មិនចេះអស់មិនចេះហើយក៏

កាន់តែកើតមានឡើង។

សាតាំងដែលជាបច្ចាមិត្ត

បានចូលមកត្រួតត្រាលើចិត្តគំនិតរប

ស់គេ

ហើយវានឹងឲ្យយោបល់ជាការបកស្រា

យដែលមិនត្រឹមត្រូវ។

ពេលណាមនុស្សមិនបានស្វែងរកពាក្យ

យសំដីនិងសកម្មភាពរបស់ខ្លួន

ឲ្យបានចុះសម្រុងនឹងព្រះទេនោះ

ទោះជាគេមានចំណេះវិជ្ជាច្រើនយ៉ាង
ណាក៏ដោយ

ក៏គេនឹងមានការយល់ដឹងដោយខ្លួនឯង
អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងគម្ពីរ
ដើម្បីរកចាប់ចំនុចកំហុសដោយអន្លើ។
នោះគេពិតជាមិនបានទទួលចក្ខុវិស័យ
អំពីព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។

ដោយការមើលឃើញដ៏ស្រពិចស្រពិ
លយ៉ាងនេះ

គេនឹងឃើញមូលហេតុជាច្រើនដែលប
ណ្តាលឲ្យមានសេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យ
និងគ្មានសេចក្តីជំនឿទៅលើបញ្ហាដៃ
លង្ហាយស្រួលនិងសាមញ្ញដ៏ពិតប្រាក
ដបានឡើយ។

ទោះបីជាគេខំបិទបាំងយ៉ាងណាក៏ដោ
យ

ក៏មូលហេតុដ៏ពិតប្រាកដនៃការមន្ទិល
សង្ស័យ និងចម្ងល់ដ៏តត់ព្រំដែន
គឺជាការស្រលាញ់អំពើបាប។

មនុស្សដែលមានមោទនភាពអំនត់
និងសេចក្តីត្រេកត្រអាលនឹងអំពើបាប
ពុំព្រមទទួលស្វាគមន៍នូវការបង្ហាត់បង្គំ
រៀន

និងលក្ខខណ្ឌរបស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ
។

ចំណែកឯអ្នកដែលពុំព្រមគោរពតាម
សេចក្តីតម្រូវនៃព្រះគម្ពីរ
គឺមានការមន្ទិលសង្ស័យរួចជាស្រេចអំ
ពីអំណាចនៃព្រះគម្ពីរ។

ដើម្បីអាចឈានមកដល់សច្ចធម៌
យើងត្រូវតែមានចំណង់ដ៏ស្មោះត្រង់ច
ង់ដឹងនូវសេចក្តីពិត
ហើយនិងសុភវិជ្ជា និងគោរពប្រណិបត្ត
ន៍ដល់សច្ចធម៌ទាំងនោះ។

បើអ្នកឯណាដែលចូលមកសិក្សាព្រះគម្ពីរ

ដោយមានទឹកចិត្តយ៉ាងដូច្នោះនោះនឹងឃើញនូវភស្តុតាងដ៏បរិបូណ៌ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយគេនឹងមានការចម្រើនក្នុងការយល់ដឹងនៃសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលទ្រង់ដែលនឹងធ្វើឲ្យគេមានបញ្ញាល្អាស់វៃជាប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ។

ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា:

“បើអ្នកណានឹងធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់

នោះនឹងបានដឹងថាជាសេចក្តីបង្រៀននេះមកពីព្រះ”..យ៉ូហាន ៧:១៧ ។

ជាជាងការសាកសួរ

និងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកហុសដែលអ្នកពុំយល់ដឹងនោះ

ចូរប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ដោយចិត្តគោរព
ពទៅរកពន្លឺដែលជះមកលើរបស់អ្នកហើយ
នោះអ្នកនឹងបានទទួលពន្លឺច្រើន
ជាងថែមទៀត។

ដោយសារព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទ
ចូរអ្នកប្រកបគ្រប់ភារកិច្ចដែលងាយស្រួល
ដល់ការយល់ដឹងរបស់អ្នក
ហើយអ្នកនឹងយល់ដល់កិច្ចការទាំង
ឡាយណាដែលអ្នកមានសេចក្តីមន្ទិល
សង្ស័យ។

ភស្តុតាងតែមួយដែលបើកចំហរដល់មនុស្ស
គ្រប់រូប.. ទាំងអ្នកមានចំណេះ
និងអ្នកគ្មានចំណេះ.. នោះគឺភស្តុតាង
នៃបទពិសោធន៍។

ព្រះជាម្ចាស់ចង់ឲ្យយើងពិនិត្យពិចារណា
ក៏សេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់
និងសច្ចធម៌នៃសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់

។ ទ្រង់បានហៅឲ្យយើង

“ភិក្ខុមើលឲ្យឃើញថា

តើព្រះយេស៊ូវាល្អយ៉ាងណា?..ទំនុកតម្លៃ” ៣៤:៨។

យើងត្រូវសាកមើលដោយខ្លួនឯង
ជាជាងពឹងផ្អែកទៅលើពាក្យពេចន៍របស់អ្នកដទៃទៀត។

ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា:

“ចូរឲ្យសុំនោះអ្នកបានទទួល”..យ៉ូហាន
១៦:២៤។

សេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ទាំងប៉ុន្មាននឹង
ត្រូវបានបំពេញ។ ទ្រង់មិនដែលខាននឹង
បំពេញអ្វីដែលទ្រង់បានសន្យាដល់
យើងនោះឡើយ។

នៅពេលដែលយើងចូលមកព្រះយេស៊ូ
កាន់តែជិតឡើងៗ

ហើយយើងមានអំនរសប្បាយ

និងសេក្តីស្រលាញ់ដ៏ពោរពេញនៅក្នុង

ទ្រង់ នោះពន្លឺនៃវត្តមានរបស់ទ្រង់
និងបំភ្លឺអស់ទាំងមន្ទិលសង្ស័យ
និងភាពអន្ទការរបស់យើង។

សារឹកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថាៈ
“ព្រះបានប្រោសឲ្យយើងរួចពីអំណាច
នៃសេចក្តីងងឹត
ហើយផ្លាស់យើងមកក្នុងនរករបស់ពុទ្ធ
រះរាជបុត្រាសូនភ្នារនៃទ្រង់”..ភូលុស
១:១៣។

ហើយមនុស្សម្នាក់ៗដែលដើរចេញពី
សេចក្តីស្លាប់មកឯជីវិតគឺអាច
យល់ព្រម

បោះត្រាដៅចំណាំទុកថាគេអាចធ្វើជា
ទូបន្ទាល់ថាៈ“ខ្ញុំត្រូវការជំនួយ
ហើយខ្ញុំរកឃើញសេចក្តីជំនួយនោះ
នៅក្នុងព្រះយេស៊ូ”។

សេចក្តីត្រូវការទាំងអម្បាលមានក៏បាន

ផ្តល់

ហើយការស្រែកឃ្លាននៃព្រលឹងរបស់
ខ្ញុំក៏បានបំពេញសព្វគ្រប់

ហើយឥឡូវនេះជំពោះរូបខ្ញុំព្រះគម្ពីរហើរ
សទ្ធាគឺជាការបើកសម្តែងនៃព្រះយេស៊ូ
គ្រីស្ទ។

បើលោកអ្នកនឹងសួរខ្ញុំថាហេតុអ្វីបាន
ជាខ្ញុំមានជំនឿដល់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ

នោះខ្ញុំនឹងឆ្លើយជំរាបថា៖ “ចំពោះរូបខ្ញុំ
ព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ”។

ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំមានជំនឿលើព្រះគម្ពីរ
? ..ព្រោះខ្ញុំបានរកឃើញថា

ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលមកកាន់ព្រះព្រ
លឹងរបស់ខ្ញុំ។

យើងអាចមានកសិណសាក្សីដោយខ្លួន
យើងផ្ទាល់

ថាព្រះគម្ពីរគឺពិតប្រាកដមែន

ដែលព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះរាជបុត្រានៃពុ

រះជាម្ចាស់។

យើងដឹងដោយប្រាកដថាយើងពុំមែន
ដើរតាមរឿងព្រេងនិទានដែលបង្កើត
ឡើងដោយល្បិចកលដ៏ប៉ិនប្រសប់
របស់មនុស្សនោះទេ។

លោកពេត្រុសជាសំភ្លើងដល់បងប្អូន
សួនភាររបស់គាត់ថា:

“ថ្ងៃអ្នករាល់គ្នាចម្រើនឡើងក្នុងព្រះគុណ

និងក្នុងការស្គាល់ដល់ព្រះយេស៊ូវជាពុទ្ធ
រះនៃយើង

និងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះសង្គ្រោះនៃ
យើងរាល់គ្នា..ពេត្រុសទី២” ៣:១៨។

នៅពេលដែលកូនចៅនៃព្រះ

រីកចម្រើនផ្នែកព្រះគុណ

គេនឹងបានទទួលជាប្រក្រតីនូវការយ

ល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់នៃព្រះបន្ទូលរបស់

បងប្អូន។ គេនឹងបើកយើញពន្លឺថ្ងៃ

និងសោភ័ណភាពនៃសច្ចធម៌ដ៏ពិសិដ្ឋ
ក្នុងពន្លឺនោះ។

ទាំងនេះគឺជាការពិតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ
នៃក្រុមជំនុំគ្រប់សម័យកាល
ហោយការពិតនេះនឹងបន្តរហូតដល់ទីបំផុតផង។

ផ្លូវរបស់មនុស្សសុចរិតធៀបដូចជា
ពន្លឺដែលកំពុងតែរះឡើង
ដែលភ្នំកាន់តែខ្លាំង
ឡើងៗរហូតដល់ពេញកម្លាំង..សុភាសិត ៤:១៨។

ដោយសារសេចក្តីជំនឿដល់ព្រះ
នោះយើងមើលឃើញចាប់ពីពេលនេះ
តទៅ

ហើយរក្សាខ្លួននូវសេចក្តីសន្យានៃព្រះ
ជាម្ចាស់ដើម្បីឲ្យមានការលូតលាស់រីក
ចម្រើនខាងប្រាជ្ញាស្មារតី..ប្រាជ្ញាមនុ

ស្សលោកផ្សារភ្ជាប់នឹងព្រះជាម្ចាស់
ហើយគ្រប់ទាំងអនាចនៃយើងនាំចូល
មកផ្ទាល់ជាមួយប្រភពពន្លឺ។

យើងអាចមានសេចក្តីអំណរវិករាយ
ពីព្រោះអ្វីៗដែលធ្វើឲ្យយើងមានការសុ
រពិចស្រពិលពីមុនមកបានក្លាយជាសា
មញ្ញ។

អ្វីដែលពិបាកយល់នឹងមានចម្លើយសុ
រាយបំភ្លឺ

ហើយនៅទំណាដែលអារម្មណ៍
សាមញ្ញរបស់យើងតែងតែមានការភ័ន្ត
ច្រឡំ

យើងនឹងឃើញនូវការចុះសម្រុងភ្លាយ
ងលូតត្រង់ខ្លះទៅវិញ។

“ត្បិតឥឡូវនេះយើងមើលឃើញបែប
ស្រាប់ដូចជាដោយសារកញ្ចក់
តែវេលានោះនឹងឃើញមុខទល់នឹងមុខ
..ឥឡូវនេះខ្ញុំស្គាល់មិនទាន់អស់តែនៅ

វេលានេះ

ខ្ញុំនឹងស្គាល់ដូចជាព្រះទ្រង់ស្គាល់ដែរ”
ក្នុងវិទ្យុស្រី ១ ១៣:១២។

ជំពូក ១៣ —

សេចក្តីអំណររីករាយក្នុងព្រះអម្ចាស់

ព្រះអម្ចាស់បានដង្ហោយហោរាស្រ្តរបស់ទ្រង់

ឲ្យធ្វើជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីនឹងធ្វើសេចក្តីបន្ទាល់អំពីសេចក្តី

ល្អ និងសេចក្តីអាណិតមេត្តារបស់ព្រះយេហូវ៉ា។

ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានបើកសម្តែងឲ្យយើងឃើញនូវអត្ថិចរិកដ៏ពិតប្រាកដនៃព្រះវរបិតា

ដូច្នោះយើងត្រូវតែបង្ហាញព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់លោកីយដែលពុំទាន់ស្គាល់នូវសេចក្តីស្រលាញ់ដ៏ស្រទន់ និងសន្តោសរបស់ទ្រង់ផងដែរ។

ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា:

“ដូចជាទ្រង់បានចាត់ទូលបង្គំឲ្យមកក្នុង
ឯលោកីយដែរ

ដូច្នោះហើយទើបទូលបង្គំចាត់គេឲ្យ
ទៅក្នុងលោកីយដែរ”..យ៉ូហាន ១៧:១
៨។

គឺទូលបង្គំនៅក្នុងគេហើយទ្រង់គង់ក្នុង
ទូលបង្គំ

ប្រយោជន៍ឲ្យលោកីយបានដឹងថាគឺទ្រង់
ដែលចាត់ទូលបង្គំមក..យ៉ូហាន ១៧:
២៣។

សារីកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ទៅកា
ន់សារីកដទៃទៀតថា:

“គឺអ្នករាល់គ្នាជាសំបុត្ររបស់ខ្ញុំហើយ
ទាំងកត់ទុកក្នុងចិត្តយើងខ្ញុំផងដែលម
នុស្សទាំងអស់ក៏ដឹងហើយអានមើល
ដែរ”..ភូរិនថូស ២ ៣:២។

ព្រះគ្រីស្ទផ្ញើសំបុត្រទៅកាន់លោកីយ

តាមរយៈវាស្រ្តរបស់ទ្រង់គ្រប់ៗរូប។
ប្រសិនបើអ្នកជាអ្នកដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ
នោះអ្នកជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះ
ទៅកាន់ក្រុមគ្រួសារ
ភូមិស្រុកគ្រប់ច្រកល្អកដែលអ្នករស់
នៅ។

ព្រះគ្រីស្ទដែលគង់នៅក្នុងខ្លួនអ្នកមាន
ចំណង់យ៉ាងខ្លាំងនឹងមានព្រះបន្ទូលទៅ
កាន់ចិត្តអស់អ្នកណាដែលមិនទាន់ស្គា
ល់ទ្រង់។

ប្រហែលជាគេមិនដែលបានអានព្រះគ
ម្មប្រ
ក៏ពុំឃើញសេចក្តីស្រលាញ់នៃព្រះជាម្ត
ចាស់តាមរយៈការងាររបស់ទ្រង់ផង។
ប្រសិនបើអ្នកជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទដ៏ពិតប្រាកដមែននោះអ្នកដទៃន
ឹងបានណែនាំឲ្យយល់ខ្លះៗនូវសិរីល្អរប
ស់ទ្រង់

និងមានសេចក្តីស្រលាញ់និងបំរើដល់
ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈរូបអ្នក។

អ្នកគ្រីស្ទានដែលកាន់ពន្លឺប្រទេស
បង្កើនទៅឯស្ថានសួគ៌។

គេត្រូវតែបង្ហាញទៅដល់លោកិយនូវព
ន្លឺដែលចេញមកអំពីព្រះគ្រីស្ទ។ ជីវិត
និងអត្តចរិត

របស់គេគួរតែជាកំរងដល់អ្នកដទៃ
ប្រយោជន៍ឲ្យអ្នកទាំងនោះទទួលការ
យល់ដឹងដ៏ត្រឹមត្រូវអំពីព្រះគ្រីស្ទ
និងកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ។

ប្រសិនបើយើងតំណាងឲ្យព្រះគ្រីស្ទ
យើងនឹងធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់លេចឡើ
ង

គួរឲ្យចាប់ចិត្តទៅតាមធាតុពិតនៃកិច្ច
ការទាំងនោះដែរ។

អ្នកគ្រីស្ទានដែលប្រមូលផ្តុំតែភាពអព
មង្គល

និងហ្មឺងសៅដាក់ក្នុងវិញ្ញាណរបស់គេ
ហើយខ្សឹមខ្សៀវនឹង អ្នកទាំង

គឺបានបង្ហាញអ្នកដទៃនូវភាពតំណាង
ក្លែងក្លាយរបស់ព្រះជាម្ចាស់

និងជីវិតមានសេចក្តីសុខសាន្តឡើយ
ហើយដោយសារដូច្នោះគេមានសេចក្តី

បន្ទាល់ក្លែងក្លាយប្រឆាំងនឹងព្រះវរបិតា
នៃស្ថានសួគ៌របស់យើង។

អារក្សសាតាំងអបអរក្រែកលែងនៅពេ
លដែលវាអាចដឹកនាំកូនចៅរបស់ព្រះ

ឲ្យចូលក្នុងភាពគ្មានជំនឿ
និងភាពអស់ទឹកចិត្ត។

វាសប្បាយរីករាយដោយឃើញយើង
មិនទុកចិត្តនឹងព្រះជាម្ចាស់

មានសេចក្តីមន្ទិលសង្ស័យអំពីព្រះរាជ

បំណងនិងព្រះចេតនារបស់ទ្រង់ក្នុងផែ
នការសង្គ្រោះយើង។

វាពេញចិត្តនឹងធ្វើឲ្យយើងទទួលបានអារម្ម
ណ៍ថាព្រះអរម្ចាស់នឹងធ្វើឲ្យមានការគុ
រោះថ្នាក់

ដល់រូបយើងដោយសារតែទិព្វញ្ញាណ
របស់ទ្រង់។

គឺជាការងាររបស់អារក្សសាតាំងដែល
បង្ហាញឲ្យគេឃើញព្រះបែបដូចជាខ្វះ
ធម៌មេត្តនិងសេចក្តីអាណិតអាសូរ។
វាបញ្ជាក់សច្ចធម៌ដែលទាក់ទិនដល់ព្រះ
ជាម្ចាស់។

វាបំពេញអារម្មណ៍នូវការស្រមៃស្រមៃ
និងអារម្មណ៍មិនពិតដែលទាក់ទងនឹង
ព្រះជាម្ចាស់ហើយដោយមិនតាំងលើ
សច្ចធម៌ព្រះជាម្ចាស់នោះយើងបែរជា
ផ្ទុះអារម្មណ៍របស់យើងទៅលើការបង្ក
ហាញខុសនៃអារក្សសាតាំងហើយបង្ក

អាបបង្ហោនព្រះជាម្ចាស់ដោយការមិន
ទុកចិត្តទ្រង់

ព្រមទាំងខ្សឹបខ្សៀវប្រឆាំងនឹងទ្រង់។

អារក្សសាតាំងថែមទាំងស្វែងរកឱកា
សនឹងធ្វើឲ្យអស់អ្នកមានសេចក្តីជំនឿ

សាសនាមានការស្រពាបស្រពោន។

សាតាំងចង់ធ្វើឲ្យមានការនឿយណា
និងបាក់វេទនា

ហើយនៅពេលអ្នកគ្រីស្ទានមើលឃើ

៣
ជីវិតរបស់គេក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសាសនា
បែបនេះ

កាលបើគេពុំមានសេចក្តីជំនឿមទាំ
ផងនោះក៏ធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការកុហក
បោកប្រាសរបស់អារក្សសាតាំងជាលើ
កទី២។

— មានមនុស្សជាច្រើន
ដើរតាមគន្លងផ្លូវនៃជីវិតរស់នៅតែលើ
កំហុស ការបរាជ័យ
និងការខកចិត្តហើយចិត្តរបស់គេពោរ
ពេញទៅដោយភាពទុក្ខសោកនិងការ
អស់សង្ឃឹម។

នៅពេលខ្ញុំទៅឯប្រទេសនៅទ្វីបអឺរ៉ុប
មានស្រ្តីម្នាក់ដែលធ្វើបែបនេះ៖
ហើយមានទុក្ខកង្វល់យ៉ាងធ្ងន់បានសរ
សេរសំបុត្រមកខ្ញុំដើម្បីសូមនូវពាក្យ
លើកទឹកចិត្តខ្លះៗ។

នៅពេលត្រឹមន្ទាបខ្ញុំអានលិខិតរបស់ស្រ្តី
នោះហើយខ្ញុំបានសុបិន្តឃើញថាខ្ញុំបាន
ទៅឯសួនច្បារមួយ

ហើយមានមនុស្សម្នាក់ដែលហាក់ដូច
ជាម្ចាស់នៃសួនច្បារនោះជាអ្នកជួយដី
ក៏នាំខ្ញុំតាមគន្លងនៃសួនច្បារ។

ខ្ញុំកំពុងតែបេះផ្កាផងទាំងឡាយ

ក្នុងចិត្តត្រេកត្រអាលនឹងគន្លងពិដោរនៃ
ផ្កាទាំងនោះស្រាប់តែស្រ្តីនោះដែលដើ
រមកពីម្ខាងខ្ញុំបានហៅខ្ញុំឲ្យបែរអារម្ម
ណ៍មកឯបន្ទាខ្លះ

ដែលមើលមិនឃើញនៅច្រូងច្រាងរាំង
លើផ្លូវនាង។

នៅទីនោះនាងបានខ្វល់ខ្វាយចិត្តយ៉ាង
ខ្លាំង។

នាងមិនបានដើរតាមគន្លងផ្លូវអ្នកដែល
នាំនាងនោះទេ

ប៉ុន្តែបែរជាដើរនៅកណ្តាលបន្ទាទៅវិ
ញ។ នាងទូញសោកថាៈ

“ឱ!គួរឲ្យស្តាយណាស់ដែលសួនច្បារ
ដ៏ស្រស់ត្រកាលនេះបែរជាខូចដោយ
សារបន្តទៅវិញ!”។

នៅពេលនោះអ្នកនាំផ្លូវក៏ពោលថាៈ
ចូរកុំរលំនឹងបន្ទាទាំងនោះវាទៅតែអ្នក
ក៏មានរបួសផ្លូវចិត្តទេ

ចូរប្រមែប្រមូលផ្កាគ្រប់យ៉ាងទាំងនេះ
ទៅ។

តើគ្មានចំណុចដ៏ភ្លឺថ្លាណាទៅក្នុងការពិ
សោធន៍របស់អ្នកទេឬអី?

តើអ្នកមិនដែលមានរយៈពេលដ៏ថ្លៃថ្លា
ណាមួយនៅពេលដែលចិត្តរបស់លោ
កអ្នកប្រកបដោយក្តីអំណររករាយក្នុង
ការឆ្លើយតបទៅនឹងព្រះវិញ្ញាណនៃពុ
រៈយេហូវ៉ាទេឬ?

នៅពេលដែលលោកអ្នកក្រលេកមើល
ទៅទំព័រនៃការពិសោធន៍ជីវិតរបស់
លោកអ្នក

តើលោកអ្នកមិនបានឃើញទំព័រដែល
ប្រកបដោយសេចក្តីអំណរសប្បាយទេ
ឬអី?

តើទាំងអស់នេះមិនមែនគឺជាពាក្យសន្ទ
យានៃព្រះជាម្ចាស់ដែលប្រៀបបានទៅ

នឹងគន្ធពិដោនៃបុប្ផាជាតិដែលដុះលូតលាស់នៅតាមផ្លូវរបស់លោកអ្នក គ្រប់ទាំងជំហាននោះទេឬអ្វី? តើលោកអ្នកនឹងមិនឲ្យសោភ័ណភាព និងភាពផ្អែមល្អមទាំងនោះបំពេញចិត្ត លោកអ្នកដោយសេចក្តីអំរទេឬអ្វី?

បន្ទាទាំងនោះនឹងគ្រាន់តែធ្វើឲ្យអ្នកមានរបួសតែប៉ុណ្ណោះ ហើយប្រសិនបើលោកអ្នកប្រមែប្រមូលតែរបួសទាំងនោះ ហើយបង្ហាញទៅកាន់អ្នកដទៃនោះ ក្រៅអំពីការប្រមាថដល់ព្រះគុណដ៏វិសេសវិសាលនៃព្រះជាម្ចាស់ដោយរូបអ្នកផ្ទាល់ តើមិនមែនជារូបអ្នកដំណើរឯទៀតដែលនៅជុំវិញអ្នកមិនឲ្យដើរទៅក្នុងវិថីដ៏វិភិត?

វាមិនមែនជាអំពើដែលប្រកបដោយគតិ
តិបណ្ឌិតសោះ

បើយើងប្រមែប្រមូលតែ
អនុស្សាវរីយ៍ដែលមិនល្អទាំងឡាយពី
អតីតកាល..អំពើអាក្រក់

និងការខកចិត្តនិយាយតែអំពើរឿងនិង
យំសោកតែអំពើរឿងនោះដរាបដល់យើង
ទន់ខ្សោយដោយការអស់ទឹកចិត្ត។
មនុស្សដែលអស់ទឹកចិត្តមានចិត្តពោរ
ពេញទៅដោយភាពអន្ទការបិទបាំង
អស់ទាំងពន្លឺព្រះជាម្ចាស់ដែលបំភ្លឺវិញ
ញាណរបស់គេហើយស្រមោលនោះ
ក៏បិទបាំងរាំងផ្លូវអ្នកដទៃទៀត។

ចូរយើងថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់
ចំពោះរូបភាពដ៏ត្រឹមត្រូវច្បាស់ដែលទុរ
រង់បង្ហាញដល់យើងរាល់គ្នា។

ចូរយើងរាល់គ្នាប្រមែប្រមូលអស់ទាំង

សេចក្តីអះអាងធានារ៉ាប់រងដ៏មានពរនៃ
សេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់
ប្រយោជន៍យើងអាចមើលទៅសេចក្តី
រ៉ាប់រងទាំងនោះជានិច្ចជាកាល។
ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះជាម្ចាស់ចាកចោ
លបល្ល័ង្កនៃព្រះវរបិតារបស់ទ្រង់
ហើយបានប្រដាប់ព្រះកាយទ្រង់ដោយ
ភាពជាមនុស្ស ដើម្បីអាចជួយ
សង្គ្រោះយើងរាល់គ្នាឲ្យរួចអំពីអំណាច
នៃអារក្សសាតាំង។
ជ័យជំនះរបស់ទ្រង់ដើម្បីបុព្វហោតុរប
ស់យើង
បើកចំហស្ថានសួគ៌ចំពោះមនុស្សលោ
កហើយបង្ហាញដល់គេនូវវត្តមាននៃទី
បរិសុទ្ធ
ដែលព្រះជាម្ចាស់បើកសម្តែងឲ្យយើង
នូវសិរិល្អរបស់ទ្រង់។
ដំណាច់នៃមនុស្សបានក៏បានលើកចេ

ញាតិអំពីរណ្តៅនៃសេចក្តីវិនាសដែលអំ
ពើបាបបានជំរុញទំលាក់ទៅ
ហើយបាននាំគេឲ្យមានការភ្ជាប់ទាក់ទ
ងឡើងវិញជាមួយព្រះជាម្ចាស់ដ៏អស់ក
ល្យ
ហើយគេទ្រាំអត់ធន់នឹងការសាកល្បង
នៃព្រះម្ចាស់តាមរយៈសេចក្តីជំនឿ
នៅក្នុងព្រះដ៏ប្រោសលោះនៃយើង..គ្រ
បដណ្តប់ដោយនូវភាពសុចរិតនៃព្រះគុ
រិស្ណ
និងសរសើរតម្កើងដល់បល្ល័ង្កនៃព្រះជា
ម្ចាស់។
ទាំងអស់នេះជារូបភាពដែលព្រះជាម្ចា
ស់ឲ្យយើងផ្តល់ចិត្តមើល។

នៅពេលណាដែលយើង
ហាក់ដូចជាមន្ទិលសង្ស័យចំពោះសេច
ក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់

ហើយមិនទុកចិត្តលើពាក្យសន្យារបស់
ទ្រង់

នោះយើងប្រមាថមើលងាយដល់ទ្រង់
ហើយធ្វើឲ្យមានកង្វល់ដល់ព្រះវិញ្ញា
ណាបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ផង។

តើមាតាទទួលអារម្មណ៍យ៉ាងណាដែរ
ប្រសិនបើកូនរបស់នាងអ៊ូរទាំជាប់តែ
អំពីនាងហាក់ដូចជារូបនាងជាមាតាគ្នា
នបំណងល្អចំពោះរូបគេ?

តែតាមការពិតការព្យា
យាមនៃជីវិតរបស់នាងទាំងស្រុងគឺដើ
ម្បីតែផលប្រយោជន៍

និងភាពសុខស្រួលរបស់កូន?

បើប្រសិនគេមន្ទិលសង្ស័យចំពោះសេ
ចក្តីស្រលាញ់របស់នាង

គេធ្វើឲ្យនាងជាមាតាមានការខកចិត្ត
យ៉ាងខ្លាំង។

តើមាតាបិតាទទួលអារម្មណ៍យ៉ាងណា

ទៅនៅពេលដែលកូនប្រព្រឹត្តយ៉ាងដូច
នោះមកលើរូបគាត់?

តើព្រះវរបិតានៃនគរស្ថានសួគ៌មានពុ
រះហឫទ័យយ៉ាងដូចម្តេច

នៅពេលដែលយើងមិនទុកចិត្តដល់
សេចក្តីស្រលាញ់របស់ទ្រង់..ជាសេច
ក្តីស្រលាញ់ដែលនាំឲ្យទ្រង់ប្រទានព្រះ
រាជបុត្រាដ៏ជាទីសួនភារតែមួយអង្គគឺត
របស់ទ្រង់ដើម្បីឲ្យយើងមានជីវិតគង់
នៅនោះ? សារកម្នាក់បានសរសេរថា:
“ឯព្រះអង្គដែលមិនបានសំចៃទុកនូវពុ
រះរាជបុត្រាទ្រង់បង្កើត
គឺបានបញ្ជូនទ្រង់មកជំនួសនៃយើងរា
ល់គ្នា

នោះតើមានទំនងអ្វីឲ្យទ្រង់មិនប្រទាន
គ្រប់របស់ទាំងអស់មកយើងរាល់គ្នា”..”
មធៈៈ៣២។

ប៉ុន្តែតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែល

ទោះជាគេមិនបញ្ចេញវាចា
ក៏បានសម្តែងចេញឲ្យឃើញតាម
រយៈសកម្មភាពរបស់គេថាៈ
ព្រះជាម្ចាស់ពុំមានបំណងបែបនេះមក
កាន់គេឡើយ។

ប្រហែលជាទ្រង់ស្រលាញ់អ្នកដទៃ
ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់មិនស្រលាញ់ខ្ញុំទេ។
គំនិតបែបនេះធ្វើឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដ
ល់ព្រលឹងអ្នកផ្ទាល់

ព្រោះថាគ្រប់ពាក្យនៃការមន្ទិលសង្ស័យ
ដែលពោលចេញពីបបេរមាត់យើង
គឺជាការអន្ទង់ហៅសេចក្តីល្ងង់ល្ងង់រ
បស់អារក្សសាតាំង។

ការល្ងង់ល្ងង់នេះនឹងបង្កើនទមនោចិ
ត្តិរបស់អ្នកដែលមន្ទិលសង្ស័យ
នោះឲ្យកើនឡើងហើយវាបណ្តាលឲ្យ
ពពួកទេវតានៃដំណឹងល្អមានការព្រួយ
ចិត្តផងដែរ។

នៅពេលដែលអារក្សសាតាំងល្បួងល្បួងអ្នក

ចូរកុំបន្លំចេញនូវពាក្យមួយម៉ាត់ណាដែលមានការមន្ទិលសង្ស័យឬសេចក្តីងងឹតឡើយ។

ប្រសិនបើអ្នកសម្រេចចិត្តបើកចំហរទ្វារទទួលសំណូមពររបស់អារក្សសាតាំងចិត្តរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានបំពេញដោយការមិនទុកចិត្ត

និងសេចក្តីចម្ងល់ប្រឆាំងបះបោរតតាំងនឹងព្រះ។

ប្រសិនបើអ្នកបញ្ចេញអារម្មណ៍ដែលមានការមន្ទិលសង្ស័យគ្រប់ទាំងសេចក្តីមន្ទិលដែលអ្នកសម្តែងចេញមកនោះ

មិនត្រឹមតែមានប្រតិកម្មមកលើខ្លួនអ្នកប៉ុណ្ណោះទេ

ប៉ុន្តែក៏ជាគ្រាប់ពូជដែលដុះពន្លឺកល្យាណសឡើង

បង្កើតផ្ទៃផ្កាទៅក្នុងជីវិតអ្នកដទៃថែម
ទៀតផង។

អំពើនោះវាមិនអាចនឹងបន្សាបតទ្ធិពល
នៃពាក្យរបស់អ្នកឡើយ។

លោកអ្នកផ្ទាល់ប្រហែលជាអាចរើបំរះ
ចេញអំពីរដូវនៃសេចក្តីល្ងង់នោះ
និងរួចពីអន្ទាក់របស់អារក្សសាតាំងបា
នក៏ប៉ុន្តែ

អ្នកដទៃទៀតដែលត្រូវបានវាតចេញ
ដោយតទ្ធិពលរបស់អ្នក

ប្រហែលជាមិនអាចរត់គេចអំពីការបា
ត់បង់សេចក្តីជំនឿដែលអ្នកបានបង្ក
នោះឡើយ។

ដូច្នោះជាការសំខាន់ណាស់ដែលយើង
ត្រូវតែពោលតែអ្វីដែលនឹងផ្តល់នូវកម្លាំង
ដល់វិញ្ញាណនិងជីវិតតែប៉ុណ្ណោះ។

ពពួកទេវតាកំពុងតែត្រងត្រាប់ពាក្យពេ
ចនរបស់អ្នក

តើអ្នកពោលបែបណាទៅកាន់លោក
យអព្រះជាម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌។

ចូរឲ្យការសន្ទនារបស់អ្នកនិយាយតែ
អព្រះអរម្ចាស់ដែលគង់នៅ

ដើម្បីជួយអង្គការជំនួសយើងចំពោះពុ
រះភក្រីព្រះវរបិតា។

នៅបេលដែលអ្នកកាន់ដៃមិត្តរបស់អ្នក
ចូរឲ្យការសរសេរតម្លើងទៅដល់ព្រះជា
ម្ចាស់បានស្ថិតនៅលេបបូរមាត់របស់អ្ន
ក

និងជ្រាបដល់ព្រះវិញ្ញាណនៃមិត្តរបស់អ្ន
ក។

កាយវិការបែបនេះនឹងទាក់ទាញអារម្ម
ណ៍របស់គេទៅលើព្រះយេស៊ូ។

គ្រប់គ្នាមានសេចក្តីវេទនា
និងទុក្ខព្រួយដែលលំបាកនឹងទ្រាំទ្រ
និងការល្អឯងល្អឯងដែលលំបាក
និងទប់ទល់។

ចូរកុំប្រាប់បញ្ហាទាំងប៉ុន្មានរបស់អ្នក
ទៅមនុស្សផងទាំងឡាយដែលមាននិ
ស្ស័យសាច់ឈាមទន់ខ្សោយជាកម្មវត្ថុ
នៃសេចក្តីស្លាប់

ប៉ុន្តែចូរថ្វាយគ្រប់ទាំងអ្វីៗដល់ព្រះក្នុង
សេចក្តីអធិស្ឋាន។

ចូរបង្កើតជាច្បាប់មួយសម្រាប់រូបអ្នក
ដែលមិនពោលពាក្យមួយម៉ាត់ណា
លែមានមន្ទិលសង្ស័យ

ឬការអស់ទឹកចិត្ត។

អ្នកមានលទ្ធភាពយ៉ាងច្រើនដើម្បីជួយ
បង្កើនវិត្តអ្នកដទៃទៀត

និងចម្រើនកម្លាំងដល់ការព្យាយាមប្រើ
ងប្រែងរបស់គេ

ដោយនូវពាក្យសំដីដែលប្រកបដោយ
សេចក្តីសង្ឃឹម
និងសេចក្តីអណាចបរិសុទ្ធ ។

— មានមនុស្សភ្នាហានជាច្រើន
ដែលទទួលសម្ពាធយ៉ាងឈឺចុកចាប់
ដោយសារតែការល្បួងល្បង
ហើយស្ទើរតែបាត់បង់ស្មារតីក្នុងការវិវា
ទជាមួយអណាចនៃអារក្សសាតាំង ។
ចូរកុំឲ្យមានករណីអស់ទឹកចិត្តដូចអ្នកដែល
ធ្វើការតស៊ូយ៉ាងលំបាកស្ងួតស្ងាញ
នេះ ។

ចូរជួយអបអរគុណដោយពាក្យពេចន៍ប្រ
កបដោយក្តីសង្ឃឹម
និងសេចក្តីភ្នាហានដែលនឹងជួយជំរុញ
គឺ ឲ្យធ្វើដំណើរតាមផ្លូវតទៅទៀត ។
ធ្វើដូច្នោះពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទនឹងភ្លឺចំពោះ
ចេញពីរូបអ្នក ។

“ត្បិតគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមមនុស្សយេងដែលរស់សម្រាប់ខ្លួនឯងទេ”..
រ៉ូម ១៤:៧។

អ្នកដទៃបានទទួលការលើកទឹកចិត្ត
ដ៏ចម្រើនកម្លាំង ឬក៏អស់ទឹកចិត្ត
ឬរវាតឆ្ងាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ
និងសេចក្តីពិតរបស់
ទ្រង់ដោយសារតែតទ្ធិពលដែលចេញ
ពីយើង ដោយមិនដឹងខ្លួនសឹងក៏មាន។

មានមនុស្សជាច្រើនដែលមានគំនិតយល់ខុសអំពីជីវិតនិងអត្តចរិតនៃព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់។

គេគិតថាទ្រង់គ្មានភាពកក់ក្តៅ
និងសប្បាយរីករាយទាល់តែសោះពោលគឺទ្រង់តែងតែ ម៉ឺងម៉ាត់
និងគ្មានអំណរ។

នៅក្នុងករណីជាច្រើនដែលការអនុវត្ត

នក្ខត្តិក្ខំសាសនាទាំងមូល
គឺត្រូវបានលាបពណ៌ដោយទស្សនៈដ៏
ស្រអាប់ដូច្នោះទៅវិញ។
គេតែងនិយាយថាព្រះយេស៊ូទ្រង់តែង
តែព្រះកន្សែង
ក៏ប៉ុន្តែគេមិនដែលឃើញទ្រង់ញញឹម
សោះ។

ព្រះសង្គ្រោះនៃយើងពិតជាព្រះមួយអង្គ
ពោរពេញដោយសេចក្តីទុក្ខព្រួយ
ហើយស្គាល់តែសេចក្តីសោយសោក
ពីព្រោះតែទ្រង់បើកចំហចិត្តរបស់ទ្រង់
ទៅគ្រប់អស់ទាំងសត្រូវនៃមនុស្សលោក
ក៏។

ទោះបីជាជីវិតរបស់ទ្រង់គឺជាការបរិច្ចា
កនិងគ្របដណ្តប់ដោយការឈឺចាប់
និងការខ្វល់ខ្វាយក៏ដោយ
ក៏ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់មិនបែកបាក់
ឡើយ។

ទឹកមុខរបស់ទ្រង់ពុំបង្ហាញនូវទុក្ខសោ
កនិងហង់សៅ

ប៉ុន្តែជាទឹកមុខដែលមានភាពស្ងប់ស្ងា
ត់ ប្រកបដោយសន្តិភាពក្នុងផ្លូវចិត្ត។
ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់គឺជាប្រភពទឹក
ផុសនៃជីវិត

ហើយនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលទ្រង់យាង
ទៅដល់ទ្រង់នាំទៅជាមួយនូវការសំរា
ក..សេចក្តីស្ងប់សន្តិភាព..ភាពរីករាយ
និងអំណរសប្បាយ។

ព្រះអង្គអង្គសង្គ្រោះនៃយង់គឺប្រាកដប្រ
ជាណាស់

ហើយក៏ស្មោះអស់ពីចិត្តយ៉ាងប្រាកដ
ដែរ

ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់មិនដែលស្រពាបស្រពោន
នឹងទុក្ខព្រួយឡើយ។

ជីវិតរបស់អ្នកណា

ដែលត្រាប់តាមទ្រង់នឹងបានពោរពេញ
ទៅដោយគោលបំណងដ៏ស្មោះជាទីបំ
ផុត។

គេនឹងមានចិត្តទទួលខុសត្រូវយ៉ាងខ្ព
ស់។

អ្នកឯណាដែលលេងសើចមិនយកចិត្ត
ទុកដាក់នឹងត្រូវកែប្រែអប់រំ។

សំណើចស្រវឹងក្អាកក្អាយ

ការកំប្លែងសើចចអក

និងមិនមានឡើយ

ក៏ប៉ុន្តែសាសនានៃព្រះយេស៊ូ

ផ្តល់មកនូវសន្តិភាពដូចជាទឹកទន្លេហើ

យមិនមែនមកបំបាត់អំណរសប្បាយឬ

ធ្វើឲ្យកករលាក់ដល់ទឹកមុខញញឹមរីករា

យនោះក៏ទេដែរ។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទយាងមកមិនមែនសម្រុ

រាប់ឲ្យយើងប្រៀនប្រដៅទ្រង់ទេ

តែទ្រង់យាងមកនេះដើម្បីប្រៀនប្រដៅ

យើងវិញ

ហើយនៅពេលដែលសេចក្តីស្រលាញ់
របស់ទ្រង់សណ្ឋិតនៅក្នុងចិត្ត
នោះយើងនឹងដើរតាមគំរូដ៏ត្រឹមច្រើនរបស់
ទ្រង់។

ប្រសិនបើយើងគិតផ្ដោតអារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងទៅលើអំពើអយុត្តិធម៌ និង
អសប្បុរសរបស់អ្នកដទៃ

នោះយើងនឹងមិនអាចស្រលាញ់គេដូច
ដែលព្រះគ្រីស្ទស្រលាញ់យើងឡើយ
ប៉ុន្តែប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងស្ថិតនៅ
លើសេចក្តីស្រលាញ់

និងសេចក្តីអាណិតមេត្តាដ៏អស្ចារ្យ
របស់ព្រះគ្រីស្ទមកលើរបស់យើង

នោះវិញ្ញាណបែបនេះនឹងហូរទៅកាន់
អ្នកដទៃ។

យើងនឹងស្រលាញ់និងគោរពគ្នាទៅវិ

ញទៅមកថ្ងៃបើមានកំហុសនិងភាពខុសឆ្គងដែលយើងមើលទៅឃើញ។
យើងត្រូវតែបណ្តុះបណ្តាលការបន្ទប់បនាបខ្លួន
និងការមិនទុកចិត្តចំពោះខ្លួនឯង
(Self-distrust)

ពីព្រោះការទុកចិត្តលើខ្លួនឯងពេកបណ្តាលឲ្យមានគំនិតល្អៗ..យើងនឹងបណ្តុះឲ្យមានអំនត់អត់ធ្មត់យ៉ាងស្រទន់ជាមួយកំហុសរបស់អ្នកដទៃ។
អំពើទាំងនេះនឹងបំបាត់ចោលនូវភាពអាតានិយមយ៉ាងចង្អៀតចង្អល់ប៉ុន្តែនឹងធ្វើឲ្យយើងមានចិត្តទូលាយនិងសប្បុរសរឿញ។

អ្នកក៏រំទំនុកតម្លើងពោលថា:
“ចូរទុកចិត្តនឹងព្រះយេស៊ូវ
ហើយប្រព្រឹត្តិការល្អចុះ”

យ៉ាងនោះអ្នកនឹងបាននៅក្នុងស្រុក
ហើយចម្លែងខ្លួនដោយសេចក្តីពិត”..ទំ
នុកតម្លើង ៣៧:៣។

“ចូរទុកចិត្តនឹងព្រះយេហូវ៉ាចុះ”។ ថ្ងៃនិ
មួយៗមានបញ្ហាបស់វាហើយក្តីអំពល់
អល់អែកតែងមាននៅក្នុងយើងរាល់គ្នា
ព្រោះនៅពេលណាដែលយើងជួបគ្នាម្ត
ងៗ

ហើយមានជាស្រេចនឹងថ្ងៃប្រាបគ្នា
ទៅវិញទៅមកអំពីការទាំងនោះ។

បញ្ហាដែលជារបស់មិនមែនផងខ្លួននិង
ចូលមកលយលយក្នុងចិត្ត

ហើយគេទើយើងសេចក្តីភ័យខ្លាច។

ទម្ងន់នៃសេចក្តីអន្ទះសារដែលសម្តែង
ចេញមក

ធ្វើឲ្យអ្នកងទៀតគិតស្មានថាយើងពុំមា
នព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលប្រកបដោយ
សេចក្តីស្រលាញ់និងអាណិតមេត្តា

ដដែលផ្ទៀងព្រះកាណិជាស្រេចចាំស្តាប់
បន្ទូលសំណូមពរទាំងឡាយរបស់យើង
និងជាជំនួយនៅគ្រប់ពេលវេលាដែល
យើងត្រូវការទ្រង់ទេ ។

មានអ្នកខ្លះទៀតតែងមានសេចក្តីភ័យ

ខ្លាច

និងទទួលបញ្ហាដែលមិនមែនជារបស់
ផងខ្លួន ។

ភ័យស្តីពីនៃសេចក្តីស្រលាញ់របស់ព្រះ
បិតានៅជុំវិញខ្លួន

ហើយគេត្រូវក៏អរនឹងព្រះពរដ៏សំបូរហូរ
ហៀងរៀងរាល់ថ្ងៃ

ក៏ប៉ុន្តែគេមើលមិនឃើញនូវព្រះពរទាំង
អស់នោះឡើយ ។

ចិត្តរបស់គេនៅតែដិតជាប់ជានិច្ចទៅ

លើបញ្ហាដែលគេមិនចុះសំរុង

ហើយដែលគេមានអារម្មណ៍ខ្លាចថានឹង

ងកើតមានឡើង

ឬក៏មានការលំបាកខ្លះកាលតឡើងជាបុ
រាកដទោះបីជាតិចតួចក៏ដោយ
ក៏វាបិទបាំងភ្នែករបស់គេពីបញ្ហាជាច្រើ
ន

ដែលតម្រូវឲ្យគេសម្តែងការដឹងគុណដ
ល់ព្រះជាម្ចាស់។ ការលំបាកជា
ច្រើនដែលគេពឹងប្រទះ

មិនដែលនាំគេឲ្យចូលមកឯព្រះជាម្ចា
ស់ជាប្រភពតែមួយជំនួយរបស់គេឡើ
យ

តែវាបែរជាបំបែកបំបាក់រូបគេឲ្យឆ្ងាយ
ពីទ្រង់ទៅវិញពីព្រោះតែគេបែប្រឆាំងន
ឹងអ្វីទាំងអំពីទ្រង់។

តើយើងមានជំនឿបែបនេះឬ?

តើហេតុអ្វីបានជាយើងមានចិត្តអកត្ត

ព្រ

និងពុំមានទំនុកចិត្តលើព្រះយ៉ាងដូច្នោះ

?

ព្រះយេស៊ូគឺជាមិត្តសម្លាញ់របស់យើង
គ្រប់ទាំងស្ថានសួគ៌គឺយកចិត្តទុកដាក់
ចំពោះសុខុមាលភាពរបស់យើង។

យើងមិនគួរអនុញ្ញាតឲ្យការកង្វល់អស់
ឯក

និងការព្រួយបារម្ភចំពោះជីវិតប្រចាំថ្ងៃ
មកបង្អួចទុក្ខក្នុងអារម្មណ៍និងល្អក៏ក៏រ
ដល់ទឹកមុខរបស់យើងឡើយ។

ប្រសិនបើយើងធ្វើយ៉ាងដូច្នោះយើងនឹង
មានបញ្ហាខ្លះដែលធ្វើឲ្យម្ល៉េះរំខានចិត្ត
។

យើងមិនគួរបណ្តែតបណ្តោយទៅលើ
សេចក្តីកង្វល់ដោយគ្រាន់តែធ្វើឲ្យយើង
ងមម៉ៅ និងនឿយណាយតែប៉ុណ្ណោះ
ក៏ប៉ុន្តែវាពុំបានជួយឲ្យយើងទៅទ្រាំ
ពោះការវេទនាឡើយ។

លោកអ្នកប្រហែលជាអស់អែកនៅក្នុង
មុខរបរជំនួញពាណិជ្ជកម្មសេចក្តីសង្ឃឹ
មរបស់លោកអ្នកប្រហែលកាន់តែងង
តទៅៗហើយលោកអ្នកប្រហែលជាទ
ទួលការគំរាមកំហែងពីសំណាក់ការបា
ត់បង់។

ទោះជាយ៉ាងនោះក្តីសូមលោកអ្នកកុំអ
ស់កម្លាំងទឹកចិត្តឲ្យសោះ។

ចូរដាក់ក្តីកង្វល់របស់លោកអ្នកថ្វាយព
រៈជាម្ចាស់ហើយូមលោកអ្នកនៅតែរឹង
ប៉ឹងនឹងអរសប្បាយចុះ។

ចូរអធិស្ឋានសូមប្រជ្ជាអំពីព្រះដើម្បីរៀ
បចំកិច្ចការរបស់លោកអ្នកដោយប្រុង
ប្រយ័ត្ន។

បើធ្វើយ៉ាងដូច្នោះសូមលោកអ្នកអាច
ការពារមិនឲ្យបាត់បង់នឹងទទួលក្តីមហ
ន្តរាយទៅបាន។

ចូរធ្វើគ្រប់ទាំងអ្វីៗដែលលោកអាចធ្វើ

ទៅបាន

ដើម្បីនាំមកនូវលទ្ធផលដ៏គួរឲ្យពេញចិត្ត។

ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទបានសន្យាថានឹងជួយដល់យើងថែមទៀត។

នៅពេលដែលលោកអ្នកអាចធ្វើទៅបាន

រួចសូមយកទ្វេផលដោយអំណរសប្បាយ។

ព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺពុំមែនឲ្យវាស្រ្តីផងទ្រង់ត្រូវទទួលនូវបន្ទុកនៃសេចក្តីកង្វល់ឡើយ។

ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះទ័យសុចរិតហើយតែងតែបំពេញសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់។

ទ្រង់មិនមានព្រះបន្ទូលមកកាន់យើងថា: “ចូរកុំភ័យខ្លាចអ្វី នៅក្នុងផ្លូវជីវិត”

វិតរបស់អ្នកគ្មានឧបសគ្គអ្វីឡើយ”នោះ
ទេ ។

ទ្រង់ឈ្ងុងយល់ថាមានបញ្ហាវេទនា
និងគ្រោះថ្នាក់ដែលទ្រង់នឹងជួយដោះ

ស្រាយជាមួយយើងយ៉ាងសាមញ្ញ ។

ទ្រង់ពុំបានស្នើរសុំថាឲ្យយកវាស្រ្តរបស់
ទ្រង់ចេញពីពិភពនៃអំពើបាប

និងទុច្ចរិត

ក៏ប៉ុន្តែទ្រង់ចង់លបង្ហាញគេនូវលំនៅដុំ
ហានដែលបិទបិទនៅដ៏អសកល្យ ។

សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់ចំពោះសារ
ករបស់ទ្រង់គឺយ៉ាងដូច្នោះវិញថាៈ

“ទូលបង្គំមិនសូមឲ្យយកគេចេញពី
លោកីយទេ

គឺសូមទ្រង់រក្សាគេឲ្យរួចពីសេចក្តីអាត្រ
ក់វិញ”..យ៉ូហាន ១៧:១៥ ។

ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថាៈ

“នៅក្នុងលោកីយនេះ

អ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីវេទនាមែន
ក៏ប៉ុន្តែចូរឲ្យអ្នកអរសប្បាយឡើង
ព្រោះខ្ញុំបានឈ្នះលោកីយហោយ”..យ៉ូ
ហាន ១៦:៣៣។

ក្នុងការអធិប្បាយរបស់ទ្រង់នៅលើភ្នំ
ព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់បានបង្ហាត់បង្រៀន
សារវិក័របស់ទ្រង់នូវមេរៀនយ៉ាងថ្លៃថ្លា
ទៅលើការចាំបាច់ក្នុងការទុកចិត្តដល់
ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់យុគសម័យ
ហោយមេរៀនទាំងនេះក៏ធ្លាក់មកដល់
សម័យបច្ចុប្បន្នយើងនេះពោរពេញទៅ
ដោយការបង្ហាត់បង្រៀន
និងការកំសាន្តចិត្ត។
ព្រះអង្គសង្គ្រោះបានចង្អុលបង្ហាញដល់
លំព្វក៏សារវិក័របស់ទ្រង់
នូវបក្សាបក្សីនៅព្រំដីនិភាល័យនៅពេល
ដែលវាបានបន្ត

សម្លេងដែលសម្លេងនូវ
ការសរសើរតម្លើង
មិនអើពើរនឹងគំនិតនៃការកង្វល់ពីពុ
រោះ “វាមិនបានសាបព្រោះ
ហើយវាក៏មិនត្រូវច្រូតកាត់ដែរ”។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះវរបិតាដ៏
មានមហិទ្ធិវិទ្ធីនៅតែបំពេញសេចក្តីត្រូវ
ការរបស់វា។

ព្រះអង្គសង្គ្រោះមានព្រះបន្ទូលថាៈ
“តើអ្នកទាំងអស់គ្នាពុំមានតម្លើងលើស
លប់ជាងពពួកបក្សាបក្សីទាំង
នោះទេឬអ្វី?” ..ម៉ាថាយ..៦:២៦។

ព្រះដែលជួយផ្គត់ផ្គង់ចំពោះមនុស្ស
និងសព្វសត្វលោកព្រះហស្តរបស់ទ្រង់
និងផ្គត់ផ្គង់ដល់សព្វសត្វនិករ។

បក្សាបក្សីនៅលើអាកាស
ក៏ពុំមែននៅឆ្ងាយផុតពីក្រសែព្រះនេត្រ
របស់ទ្រង់ដែរ។

ទ្រង់ពុំបានទាំងណាក៏អាហារទៅក្នុងដំពុះ
របស់វាមែន

តែទ្រង់បានផ្តល់សេចក្តីត្រូវការនៃសត្វ
ទាំងនោះ។

សត្វទាំងនោះត្រូវតែប្រមែប្រមូលអស់
ទាំងគ្រាប់ធញ្ញជាតិ

ដែលទ្រង់បានផ្តល់យ៉ាងបរិបូណ៌ពាស
ពេញដី។

ពពួកបក្សាបក្សីទាំងនោះត្រូវរៀបចំធ្វើ
សំបករបស់ខ្លួនហើយក៏ត្រូវបញ្ចេញ

ណឺដល់កូនតូចៗរបស់វាដែរ។

វារហើរចេញទៅដោយសម្លេងអំណរខ្លះ
ញៀនខ្លាអំពីការងាររបស់វាព្រោះ

“ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់

អ្នករាល់គ្នាបានប្រទានចំណីអាហារដល់
បក្សាបក្សីទាំងនោះ”។

តើលោកអ្នកមិនមានតម្លៃលើសជាងព
ពួកបក្សាបក្សីនោះទេឬអូ?

តើលោកអ្នកមិនមែនជាអ្នកគោរពបូជា
ដល់ព្រះជំនួញភ្នំវ៉ាងដែរ

ដែលមានតម្លៃលើសពពួកបក្សាបក្សី
នៅលើអាកាសនោះទេឬអ្វី?

តើនោះមិនមែនជាព្រះដែលបង្កើតយើង
រាល់គ្នា..ជាព្រះដែលថែរក្សាជីវិតរបស់យើង..
ជាព្រះដែលបានជប់ស្នូនរាងកាយរបស់យើង
ទៅតាមរូបសណ្ឋាននៃទ្រង់ផ្ទាល់

ដែលបានផ្តល់នូវគ្រប់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើង

ប្រសិនបើយើងគ្រាន់តែជឿទុកចិត្តដល់ទ្រង់នោះទេឬអ្វី?

ព្រះគ្រីស្ទបានចង្អុលទៅផ្ទាល់នៅទីវាលបង្ហាញដល់សារវិករបស់ទ្រង់។

បុព្វជាតិទាំងនោះដែលលូតលាស់ដ៏ស្រស់បំព្រងដោយនូវសម្រស់យ៉ាង

សាមញ្ញដែលព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌
បានផ្តល់ឲ្យ
គឺជាការសម្តែងចេញនូវសេចក្តីស្រឡាញ់
របស់ទ្រង់ចំពោះមនុស្សនៅនាលោក
ក៏យនេះ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថាៈ
“ចូរគិតពិចារណាមើលពីផ្នែកកំភ្លឺងនៅទី
វាល

តើវាដុះលូតលាស់យ៉ាងដូចម្តេច?” សំរ
សំនឹងភាពសាមញ្ញនៃបុប្ផាជាតិ
ក្នុងធម្មជាតិអស់ទាំងនេះគឺលើសអស់
ទាំងសម្លៀកបំពាក់ដ៏ឆើតឆាយនៃហ្វូង
សាឡូម៉ូនទៅទៀតផង។

សម្លៀកបំពាក់ដ៏ឆើតឆាយនៃដែលរៀប
ចំឡើងដោយស្នាដៃមនុស្សមិនអាចប្រ
រៀបធៀបនឹងសម្រស់ដ៏សមសួននៃធម្ម
ជាតិដ៏ស្រស់ត្រកាលនៃធម្មជាតិទាំង
នោះ

ដែលជាស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចា

សំបានឡើយ។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា:

“ប្រសិនបើព្រះទ្រង់បានតុបតែងតិណ
ជាតិនៅលើវាលដែលយើងចាត់ទុកថា
ជារបស់មិនសំខាន់ដែលត្រូវបង្កើត
ចោលនោះ:

តើទ្រង់មិនតុបតែងឲ្យអ្នករាល់គ្នាលើ
សជាងនេះទៅទៀតទេឬអ្វី? ឱ!

មនុស្សដ៏មានជំនឿតិចអើយ!”..ម៉ាថា
យ៦:៣០។

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ជារិចិត្រករតាក់
តែងឲ្យផ្កាសាមញ្ញដែលនឹងវិនាសបាត់
ក្នុងថ្ងៃណាមួយនូវពណ៌គ្រប់ប្រភេទ
និងដ៏ប្រណីត

តើទ្រង់យកព្រះទ័យទុកដាក់ប៉ុណ្ណាទៅ
ចំពោះមនុស្សជាតិដែលទ្រង់បង្កើតមក
ដូចជាអង្គទ្រង់នោះ?

មេរៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទនេះគឺជាការស្នើ

បន្ទោសដល់គំនិតអន្ទះអន្ទែង..ការអ
ល់អែក

និងការមន្ទិលសង្ស័យនៃមនុស្សដែល
គ្មានចិត្តជឿ។

ព្រះយេហូវ៉ានិងធ្វើឲ្យបុត្រាបុត្រីរបស់ទុ
រង់អរសប្បាយ

មានសុខសន្តិភាពនិងមានចិត្តគោរពបុ
រណ៍បត្តដល់ព្រះ។

ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា: “ខ្ញុំឲ្យសេចក្តី
សុខ សាន្តរបស់ខ្ញុំដល់អ្នករាល់គ្នា
ហើយដែលខ្ញុំឲ្យនោះ:

មិនមែនដូចជាលោកឲ្យទេកុំឲ្យចិត្តអ្នក
រាល់គ្នាថប់បារម្ភឬភ័យឡើយ”..យូហា
ន ១៤:២៧។

ខ្ញុំបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះប្រាប់ដ
ល់អ្នករាល់គ្នា

ដើម្បីឲ្យសេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំបាននៅ

ជាប់ក្នុងអ្នករាល់គ្នា
ហើយឲ្យសេចក្តីអំណររបស់អ្នករាល់គ្នា
នាបានពោរពេញផង..យ៉ូហាន ១៥:១១
។

ស្ថិតមង្គលដែលបានមកមូលហេតុអា
ត្តិនិយម

ក្រៅអំពីផ្លូវនៃព្រះជាម្ចាស់គឺមិននឹងនរ
មិនទៀងទាត់នឹងមិនបិតបេរ។

ស្ថិតមង្គលនោះនឹងបាត់បង់ទៅហើយ
ចិត្តគេនឹងពោរពេញទៅដោយភាពឯ
កា និងទុក្ខព្រួយ។

ប៉ុន្តែមានសេចក្តីអំណរសប្បាយ
នឹងការពេញចិត្តនៅក្នុងការងារបំរើព្រះ
ជាម្ចាស់។

អ្នកគ្រឿងស្មានមិដែលត្រូវបោះបង់
ឲ្យដើរតាមផ្លូវដែលមិនច្បាស់លាស់
ឡើយ។

គេមិនដែលទទួលការបោះបង់ទុកឲ្យ
នៅក្នុងវិប្បដិសារី
និងការខកចិត្តតតអំពើនោះទេ។
ប្រសិនបើយើងមិនមានការសប្បាយ
នៅក្នុងជាតិនេះ
យើងនៅតែមានអំណរសប្បាយដោយ
សារតែយើងមានរំពឹងដល់ជីវិត
នាពេលអនាគតកាលដែលព្រះជាម្ចា
ស់នឹងប្រទានឲ្យជាពិត។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយអ្នកគ្រីស្ទាន
អាចមានអំណរសប្បាយក្នុងការរួមស
ម្ព័ន្ធនឹងព្រះគ្រីស្ទ។
គេអាចមានពន្លឺនៃសេចក្តីស្រលាញ់រប
ស់ទ្រង់ ជាសុភាពដ៏ជានិរន្ត
នៃវត្តមានរបស់ព្រះអង្គ។
គ្រប់ជំហាននៅក្នុងជីវិតអាចនាំយើងឲ្យ
យចូលទៅជិតព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ..អាចផ្គ

ល់ឲ្យយើងនូវការពិសោធន៍ដ៏ជ្រាលជ្រៅ
នៅឡើងអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់
ហើយនាំឲ្យយើងឈាន
មួយជំហានថែមទៀតទៅជិតលំនៅឋាន
នៃដ៏សុខសាន្តប្រកបដោយព្រះពរ។
ដូច្នោះសំរាប់ឲ្យយើងបោះបង់ចោលនូវ
សេចក្តីទុក្ខចិត្តរបស់យើង
ក៏ប៉ុន្តែសូមឲ្យយើងមានការធានាអះអាង
ដ៏រឹងមាំជាជាងពេលមុនទៅទៀត។
“ដរាបដល់ពេលឥឡូវនេះព្រះយេស៊ូវ
បានជួយខ្ញុំ”..សំរាយអែលទី១
៧:១២ហើយទ្រង់នឹងជួយរហូតដល់ទី
បញ្ចប់។
ចូរយើងក្រលេកមើលទៅសរសរនៃវិ
មានដែលជាសេចក្តីរំលឹកយើង
នូវអ្វីៗដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើដើម្បីកុំ
សានន្តចិត្តយើង
និងជួយសង្គ្រោះយើងឲ្យផុតពីកណ្តាប់

ដៃនៃមេបំផ្លិចបំផ្លាញ(អារក្សសាតាំង)

។

ចូរយើងចងចាំជានិច្ចនៅក្នុងអារម្មណ៍
នៃយើង

នូវទឹកភ្នែកដែលទ្រង់បានជូតសម្អាត
ការឈឺចាប់ដែលទ្រង់បានជួយសម្រា
ល..ការអន្ទះអន្ទែងដែលទ្រង់បានដក
ចេញទៅ

សេចក្តីភ័យខ្លាចដែលទ្រង់ជួយបំបាត់
ចេញ..សេចក្តីប្រាថ្នាដែលទ្រង់ជួយបំ
ពេញ..ព្រះពរទាំងឡាយដែលទ្រង់បា
នប្រទានឲ្យដល់យើងនោះ

គឺដើម្បីជួយចម្រើនកម្លាំងដល់យើងឲ្យ
អាចទប់ទល់នឹងការលបាក
ដែលនឹងអាចជួបប្រទះនៅក្នុងភាកជីវ
ិតធម្មយាត្រារបស់យើង។

យើងមិនត្រូវទន្ទឹងរង់ចាំមើលតែការទូលគំនិតថ្មី។

នៅក្នុងអធិករណ៍ដែលនឹងកើតមាននោះឡើយ

ក៏ប៉ុន្តែយើងត្រូវក្រលេកមើលទៅអ្វីដែលកន្លងហួសទៅក៏ដូចជាអ្វីដែលនឹងកើតមានដល់ដែរ រួចពោលថា:

“ដរាបមកដល់ឥឡូវនេះព្រះយេហូវ៉ាបានជួយយើងខ្ញុំ

ចូរឲ្យអ្នកមានកម្លាំងនៅក្នុងថ្ងៃនៃអាយុរបស់អ្នកចុះ”.. ចោទិយតថា ៣៣:២៥។

ការលំបាកវេទនានឹងមិនដែលធ្ងន់ធ្ងរហួសកម្លាំងដែលព្រះប្រទានឲ្យយើងសម្រាប់ទ្រាំទ្រវានោះទេ។

ដូច្នោះចូរឲ្យយើងទទួលនូវការងារថ្វាយព្រះនៅទីណាដែលយើងអាចធ្វើបានចុះ។ ចូរជឿជាក់ថា

ព្រះនឹងប្រទានកម្លាំងដល់យើងសម្រា

បំប្រែប្រួល

ដែលធួនល្មមនឹងការលំបាកដែលនឹង
កើតមានឡើងដល់យើងជាពិត។

បន្តិចម្តងៗ ទ្វារនៃនគរស្ថានសួគ៌នឹងបើក
ចេញទទួលកូនចៅរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះដ៏ប្រកបដោយសិរីល្អ
នឹងប្រសិទ្ធពរដ៏ពិរោះរណ្តំដូចជាតន្ត្រីភិ
រម្យដល់គេថា: “ឱ!

ពួកអ្នកដែលព្រះវរបិតានៃយើងបានប្រ
ទានពរអើយ

ចូរមកទទួលមរតកក៏ចុះគឺជានគរដែល
បានរៀបចំទុកសម្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាំង
ពីកំណើតលោកិយមក”..ម៉ាថាយ

២៥:៣៤។

ពេលនោះអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ(ត្រូវ
បានប្រោសលោះ

ដោយសារការសុគតិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ)នឹង

ងបានទទួលការស្វាគមន៍ឲ្យចូលមកក្នុង
ដំណែងដែលព្រះយេស៊ូបានរៀបចំ
សម្រាប់ពួកគេ។

នៅឯទីនោះមិត្តភក្តិក្រុមរបស់គេនឹងពុំមែន
ជារបស់ផងលោកិយដ៏អប្រិយមនុស្ស
ក៏ភ្លឺត

អ្នកគោរពរូបសំណាកអ្នកមិនបរិសុទ្ធនិ
ងអ្នកដែលគ្មានជំនឿឡើយ

ក៏ប៉ុន្តែគេនឹងចូលរួមជាមួយអ្នកទាំង
ឡាយណាដែលឈ្នះទៅលើអារក្សសា

តាំងឡើយក៏ប៉ុន្តែគេនឹងចូលរួមជាមួយ
អ្នកទាំងឡាយដែលឈ្នះទៅលើអារក្ស

សាតាំងហើយតាមរយៈព្រះគុណនៃពុ
រះជាមាស

អត្ថិចរកដ៏ល្អឥតខ្ចោះបានចាប់កំណើត
ឡើង។

គ្រប់ទាំងទំនោរដែលទាញទៅរកអំពើ
បាប..គ្រប់ទាំងភាពមិនបរិសុទ្ធដែលធ្ម

វើឲ្យគេមានទុក្ខវេទនានៅលើផែនដី
ក៏ត្រូវបានបំបាត់ចោលបង់ដោយសារ
តែព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ហើយភាពអស្ចារ្យ
និងភ្នែកនៃសិរល្អរបស់
ទ្រង់ដែលលើសអស់ទាំងពន្លឺដ៏ត្រចះត្រ
ចង់នៃព្រះអាទិត្យក៏បានប្រទានឲ្យដ
ល់គេ។

សោភ័ណភាពខាងសីលធម៌ដ៏ល្អឥតខ
ចោះនៃលក្ខណៈរបស់ទ្រង់
និងបញ្ចាំងចេញពីចិត្តគេមកហើយភ្នែក
លើសអស់ទាំងភាពរុងរឿងទាំងឡាយ
ដែលនៅខាងក្រៅផង។

គេគ្មានកំហុសទាល់តែសោះនៅចំ
ពោះមុខសេតបល្ល័ង្ក (White
Throne) ដ៏ស្អាតស្អំហើយទទួលនូវកិត្តិ
យស
និងសិទ្ធិដូចជាពពួកទេវតានៃព្រះដែរ។

ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃបតិកដ៏អស្ចារ្យ
ដែលអាចក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្ស
សជាតិគឺមនុស្សនឹងយកអ្វីទៅដូរឲ្យ
បានព្រលឹងរបស់ខ្លួនវិញ?..ម៉ាថាយ ១
៦:២៦ ។

ប្រហែលជាគេជាអ្នកក្រីក្រមែន
ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងខ្លួនរបស់គេៗមានទ្រព្យ
សម្បត្តិនិងកិត្តិយសដែលលោកិយនេះ
មិនអាចប្រគល់ឲ្យបានសោះឡើយ។

ដោយនូវសិទ្ធិដ៏វិសេសវិសាល
ដែលឧទ្ទិសថ្វាយចំពោះកិច្ចការបំរើពុ
រះព្រលឹងមួយ(មនុស្សម្នាក់)ដែលបាន
ប្រោសលោះ
និងលាងសំអាតអំពើបាបនោះមានតម្លៃ
លើសលប់ក្រៃលែង។
ហើយនឹងមានអំណាចសប្បាយនៅឯ

ស្ថានសួគ៌នៅក្នុងវត្តមាននៃព្រះជាម្ចាស់

និងពពួកទេវតាបរិសុទ្ធទៅលើព្រលឹងមួយនោះដែលបានទទួលការប្រោសលោះ..គឺជាអំណរដែលសម្តែងចេញជាទំនុកនៃជ័យជំនះរបស់ព្រះ។